

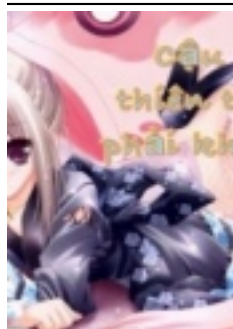
Cậu Là Thiên Thần Phải Không

Contents

Cậu Là Thiên Thần Phải Không	2
1. Chap 1 : Cảm Xúc Đã Từng Chôn Giấu Nơi Tận Cùng Trái Tim	2
2. Chap 2 : Về Việt Nam	4
3. Chap 3 : Cuộc Gặp “định Mệnh”	5
4. Chap 4 : Bộ Tứ Siêu Quậy Tái Hợp	6
5. Chap 5 : Tôi Không Quen Anh!!!	8
6. Chap 6 : Đau Lòng Vì....hắn	10
7. Chap 7 : Con Yêu Cậu Ấy!!!(1)	11
8. Chap 8 : Con Yêu Cậu Ấy!!!(2)	14
9. Chap 9 : Con Yêu Cậu Ấy!!!(3)	15
10. Chap 10 : Hạnh Phúc? Liệu Có Đến Đơn Giản Thế?	17
11. Chap 11 : Trở Lại Trường(1)	19
12. Chap 12 : Gặp Nhau Ở Ngõ Nhà Bên Bờ Biển	22
13. Chap 13 : Bí Mật Của Cửu Đại Gia Tộc	24
14. Chap 14 : Bí Mật Của Cửu Đại Gia Tộc	26
15. Chap 15 : Người Thừa Kế	27
16. Chap 16 : Đằng Sau Cánh Cửa...	29
17. Chap 17 : Nhiệm Vụ (1)	30
18. Chap 18 : Đau.....	32
19. Chap 19 : ?	33
20. Chap 20 : Cô Ấy Là “vợ” Tôi	35
21. Chap 21 : Nhiệm Vụ	36
22. Chap 22 : Ông Về Việt Nam	38
23. Chap 23 : Nỗi Nhớ Của Ông	40
24. Chap 24 : Nói Chuyện Với Ông	42
25. Chap 25 : Làm Boy Một Ngày	44
26. Chap 26 : Tạm Biệt!! Hẹn Gặp Lại	46
27. Chap 27 : Nhất Bảo Xuất Hiện	47
28. Chap 28 : Gây Sự Ở Trường	49
29. Chap 28 : Không Yêu	49
30. Chap 29 : Thân Thể Của Tiểu Lam	51
31. Chap 30 : Đau Trong Tim	54
32. Chap 31 : Khóc.....	56
33. Chap 32 : Tập Quên Đi	58
34. Chap 33 : Sức Mạnh Của Mặt Trăng Máu	60
35. Chap 34 : Hủy Hôn Ước	62
36. Chap 35 : Không Tin Tưởng	64
37. Chap 36 : Hiểu Lâm(1)	66
38. Chap 37 : Hiểu Lâm(2)	68
39. Chap 38 : Nhóc Quý Trở Về ^^	69
40. Chap 39 : Cuộc Thi	71

41. Chap 40 : Lên 19 Tuổi	72
42. Chap 41 : Rắc Rối	74
43. Chap 42 : Niu Lầy Và Trốn Thoát	76
44. Chap 43 : Bắt Cóc	77
45. Chap 45 : Phán Đoán	79
46. Chap 46 : Gặp...	81
47. Chap 47 : Giam Lông	82
48. Chap 49 : Mua Quà Noel	84
49. Chap 50 : Gặp Tử Tuyết Ở Bar	85
50. Chap 51 : Acc...first Kiss Của Tôi!!	86
51. Chap 52 : Cuộc Gọi Lúc Nửa Đêm	88
52. Chap 53 : Tạm Biệt, Chia Ly	90
53. Chap 54 : Nhớ Mãi Một Hình Bóng	91
54. Chap 55 : Quay Về Biệt Thự Gặp Lại Là Nỗi Đau Hay Niềm Vui?	92
55. Chap 56 : Kế Hoạch Cho Diệp Băng Nhi	94
56. Chap 57 : Ngọt Ngào	95
57. Chap 58 : Cắt Đứt Quan Hệ?	97
58. Chap 59 : Quay Về....	99
59. Chap 60 : Gần Đến Hồi Kết	100
60. Chap 61 : Quá Khứ Hé Lộ_ Băng Nhi Nhập Viện	102
61. Chap 62 : Kết Thúc	104

Cậu Là Thiên Thần Phải Không

Giới thiệu

Nó là một con bé đã từng chịu rất nhiều tổn thương nên mới tìm cách lẩn sang Anh để quên đi nhữn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cau-la-thien-than-phai-khong>

1. Chap 1 : Cảm Xúc Đã Từng Chôn Giấu Nơi Tận Cùng Trái Tim

Lang thang theo từng góc phố, hít hà từng mùi hương thức ăn của các hàng quán nhỏ xinh, thỉnh thoảng ngó vào một vài cửa hàng lưu niệm hay đọc vào cuốn sách ở Kaffeline tại London, có lẽ đã là thói quen những lúc nhớ về ai đó của nó từ khi sang Anh. Vậy là đã 7 năm trôi qua, bây giờ nó đã 16 tuổi_ một con bé lạnh lùng vô cảm. Nó kéo cái mũ nỉ màu tím có tai cái tai gấu xinh xinh trùm lên đầu, từng bông tuyết bé li ti đang rơi xuống hoà quyện vào cái lạnh thấu xương của mùa đông khiến nó lạnh lẽo. Nó vẫn thong dong bước theo con đường của thủ đô London, nó dừng lại ở chân đồng hồ Bigben nổi tiếng, nó khẽ xoa hai bàn tay tê lại vì lạnh lên đôi má hồng dễ thương, nó ngược lên và khẽ thì thào :“hì....có lẽ mọi thứ đã là quá khứ rồi...mình phải học cách quên thôi..”. Nó khẽ thở dài...

hihi giới thiệu chút ít về các teem của truyện nha

(nó)Diệp Băng Nhi: là một cô gái đáng yêu và có nụ cười toả nắng nhưng đó là con bé của 7 năm về trước. Nó đã từng có một quá khứ đau buồn (còn nó đưa buồn như lào thì mình sẽ bật mí sau ha ^^) nên mới phải sang Anh để quên đi . Gia thế là chủ tịch tập đoàn W.J.Y, là đại tiểu thư gia tộc lớn nhất nhì thế giới nhà họ Diệp, cháu nuôi của ông trùm mafia vua của thế giới ngầm Crisita Brint. Sở hữu trong tay hơn 30 quán bar,khu trung tâm thương mại lớn nhỏ. COOL GIRL chính hiệu. đã tham gia vào thế giới ngầm và là bang chủ bang Boold Angel. Mật danh Kull.

IQ:297/300

Vũ Tường Vi: xinh đẹp sở hữu 1 khuôn mặt búp bê cùng đôi mắt long lanh đến đáng sợ. Là một nữ thần trong ngành giải trí với tên Angel Kun. Bà cô là chủ tịch tập đoàn tjoiwf trang hùng mạnh thứ hai thế giới.Ngoài ra cô còn là chị hai của bang Boold angel.Mật danh Yill

IQ:300/300

Hà Cát Anh:mệnh danh là sát thủ hoa hồng vfi cô giống như một bông hoa hồng. quyến rũ chết người nhưng lại mang trên mình đầy gai nhọn. Lạnh lùng ít khi cười.Có tính cách người lớn hơn tụi kia. Bà cô là ông hoàng của giới địa ốc.Chị ba của bang Boold angel.Mật danh Hall.

IQ :197/300

Nhật Minh: hotboy nam tính lạnh lùng. Là hội trưởng hội học sinh trường Sissta School. Vô cùng dịu dàng với stjuí nó . Cha cậu là người Hoa nên cậu là con lai. Vì một vài lí do nên đã bỏ rơi nó

IQ : 300/300

Diệp Hoàng Long: anh hai nó là badboy,vô cùng ghét lũ con gái mà ông ọo.Bang của anh đứng thứ hai trong thế giới ngầm.Là chủ tịch giấu mặt của công ty nó. Gia thế cũng như nó (anh em mà ^^)

IQ : 300/300

còn bọn kia thì khi xuất hiện sẽ được giới thiệu nha hiu hiu

Bỗng ip 6 plus của nó rung lên "có tin nhắn từ messenger là Chip

{Chip : hi babe mai về Việt Nam đi tớ về cùng nhaaaa~ =))}

{Băng Nhi : để xem đã :)}{

{Chip : thui mờ Nhi ciutee đi về đi}

{Băng Nhi : nhưng tớ còn nhiều việc lém mờ hiu hiu :"}(((

{Chip : babe hông thương tớ hiu hiu hông chơi zới babe nữa :){

{Băng Nhi : ai k thương cục nợ này chứ? okay thì về :) mai đón tớ ra sân bay nhé :)}{

{Chip : ok babee ~ ngủ ngon tớ off nha}

{Băng Nhi : ừ ngủ ngon "cục nợ"}

Một đoạn messenger ngắn ngủi nhưng cũng làm cho nó thấy vui hơn . Nó nhớ chứ,nhớ Chip_cậu bạn thân của nó...

hihi

(chip) Vũ Nhật:là bạn thân nhất của nó và tụi kia. Cậu cso khuôn mặt cực cute búng ra sữa. Bà cậu là tổng thống Hàn nên cậu được gọi là "hoàng tử Hàn". Cậu rất yêu nó nhưng không được nó đáp trả nên đành dùng thân phận là bạn thân để quan tâm bảo vệ nó. Sau này khi về trường thì được mệnh danh là "ciubabe" của trường. Tham gia vào thế giới đêm là người quản lí của nso lại thế giới ngầm,vua của Đường địa ngục.

IQ:299/300

_____ tui là dòng kẻ _____

Nó sợ về Việt Nam lắm đơn giản vì nó sợ sẽ phải trải qua nỗi đau đến tột cùng khi mất đi người mình yêu thương. Sợ phải đối diện với Nhật Minh người đã vứt bỏ nó để rồi làm nó đau khổ như ngày hôm nay, làm nó lao đầu vào công việc một cách điên cuồng, lao vào những cuộc chiến đẫm máu không ghê tay, chính cậu đã tạo nên nó của ngày hôm nay, một con bé hoàn toàn khác của 7 năm trước, lạnh lùng, tàn ác và là con quỷ có hai con người của hai thế giới hoàn toàn khác nhau. Nhưng vì Chip, nó sẽ không cố gắng trốn tránh sự thật nữa mà sẽ dũng cảm đối mặt với mọi chuyện. Vì dù có thế nào thì lũ bạn nó vẫn sẽ ở bên nó. Và chỉ cần thế nó cũng đủ tự tin để quay về. Nó quay về căn biệt thự sắp xếp đồ đạc và nằm lên giường ngủ một giấc thật sâu. Pama nó thì nhìn nó mỉm cười đắng chát, lắc nhẹ đầu sau câu nsoi lấp lửng của nó khi nó ở cầu thang “mai con về Việt Nam...ạ..”

Tạm biệt nhé London! Khi tao đau buồn tao sẽ quay lại! Tạm Biệt Nhé!

=v= em mới tập viết chuyện nên xin mọi người hcr giáo ạ ^ _____ ^

hết chap 1

2. Chap 2 : Về Việt Nam

.....

staring out at the rain with a heavy heart

it's the end of the world in my mind

then your voice pulls me back like a wake up call

i've been looking for the answer

somewhen

i couldn't see that it was right there

but now i know what i didn't know

because you live and breathe.....

Tiếng chuông từ “em” ip 6 plus của nó vang lên ỉng ỏi. Nó vớ vội cái điện thoại định ném một phát đi thì nhìn đồng hồ nên nó bật dậy

nó tắt điện thoại và lao vào làm VSCN trong 2p thôi. Nó chải lại mái tóc hung đỏ của mình và tết hình xương cá. Mặc cái áo crop top màu trắng cá tính và cái quần rách ở đầu gối, nó đeo cái balo rút chữ “baekhyun” và không quên kéo theo cái vali đen được dán đủ loại ảnh hình EXO mà nó thích rồi xuống nhà. Chip đang nói chuyện với pama nó, thấy nso xuống thì reo ầm lên và kéo nó ra xe, không quên vẫy tay chào mọi người trong nhà. Nó vào trong xe màu đỏ yêu thích rồi đeo headphones mặc kệ cho Chip loay hoay mở khoá với cái chìa khoá hình con mèo của nó. Sau 5p chiếc xe đã nổ máy và phi vào làn bụi mờ ảo, trong nhà pama nó vẫn nói chuyện

-liệu cho nó về đó là sai hay đúng nhỉ?_mama nó

-em yên tâm đi_papa nó an ủi mama nó

-vâng dù sao cũng có thằng Nhật mà anh.._mama nó

-ăn sáng rồi mình cùng đi làm_papa nó

.....

Trên xe, nó vẫn không buông lấy một câu mà chỉ đeo headphones mà ngâm nga giai điệu của một bài hát nào đó, còn Chip thì nhìn về phía xa xăm nào đó, mỗi người mang theo một suy nghĩ riêng không ai giống ai. Khoảng 30p sau thì cái xe của nó đã có mặt ở sân bay. Sau khi làm thủ tục nhập cảnh thì Chip và nso cùng lên máy bay trước con mắt khen ngợi có, gato cũng có, nhưng tụi nó không quan tâm. Ngồi trên máy bay nó uống chút coca vì đây là loại nước có ga mà nó thích nhất. Nó đã không gỏi cho anh hai nó báo rằng việc nó quay về đây, chỉ có Cát Anh biết nhưng không biết là bao giờ mà nso chỉ nói là sẽ về nước vào một ngày không xa. Nó lại nhớ đến Nhật Minh, liệu bây giờ cậu còn nhớ nó không? Cậu đã có người yêu mới chưa? Và nó phải đối mặt với cậu như thế nào?... hàng ngàn hàng vạn câu hỏi xoay quanh đầu nó khiến nó rối tung lên

Nhưng dù sao thì nó cũng phải đối mặt không nên trốn tránh nữa....nso vẫn sợ
hết chap 2

3. Chap 3 : Cuộc Gặp “định Mệnh”

68 tiếng sau...

“Oa! Thoải mái quá đi!” Nó vươn vai và ngáp một cái rõ dài... ọc... ọc... bụng nó lại bắt đầu biểu tình, nó xoa xoa cái bụng chưa được nhét đầy, rỗng không và hét lên với Chip

-Chip!!!! Đi ăn đi bỏ vali lại đây cho bác Jimmy đi!!! Tụi mình đi Lotte đi!!!

-ok ưm.... bác giúp cháu nha, cháu cảm ơn, bây giờ cháu bận ạ.

-ừm chào cháu_bác Jimmy

Tụi nó về Việt Nam thì papa nó cử bác Jimmy_bác quản gia biệt thự nhà nó đến đón nó. Nó lòi tuốt Chip đi ăn. Trong quán Lotte, nó gọi đủ thứ nào là bít tết, hamberger, khoai tây chiên, coca,... rất nhiều luôn. Chip nhìn đồng hồ ăn ngon ngon trước mắt thờ dài ngao ngán. Nó thì lao vào mà đánh chén một cách ngon lành. Chỉ sau 15p đồng hồ ăn đã sạch trơn, Chip chỉ nhắm vài ngụm coca và hai miếng sandwich cá ngừ sau đó lòi ip6 ra chơi. Nó thì đứng dậy đi tính tiền, đến quầy thì nó còn mua thêm hai hộp cà phê cho nó và Chip. Vừa quay ra thì ...bộp... nó đâm sầm vào ai đó. Nó xoa cái đầu đáng thương vừa bị cụng rõ đau thì có một giọng lạnh tanh vang lên

-cô có duyên quá thể!

-hừ và vào tôi mà không xin lỗi

-cô định cầu nhàu gì hả? Tôi không rảnh nha.

-anh...anh... tôi không biết! Mau xin lỗi đi!!!

-không cô phải xin lỗi tôi trước chứ!!!

-kệ anh!!!

...

Trận đấu khẩu của nó và hấn diễn ra “náo nhiệt” trước con mắt chữ A mồm chữ O của tất cả mọi người trong Lotte.

-Băng Nhi sao vậy?_Chip lên tiếng cắt đứt cuộc tranh đấu, kéo nó ra về

Cầu nhàu, cầu nhàu, cầu nhàu, nó cứ lèm bèm như người say rượu. Nào là chửi, nào là rửa, xả âm ỉ cả lên. Nó ghét tên đó ngay từ lần gặp đầu tiên. Zô zuyên đâm vào người ta mà không thèm xin lỗi một câu. Chip vừa đi vừa xoa dịu cục tức của nó, nó thì cứ “hành hạ” lỗ tai của Chip không thương tiếc chút nào. Sau một hồi thì cũng về đến biệt thự, nó và Chip vào trong. Nó ngã oạch xuống “em” sofa thân iu mềm mại lòi

ip6 ra bấm liên tục, Chip thì lôi ip ra chơi game. Nó đang chat với lũ bạn thì có một tin nhắn từ một tên lạ hoặc “Lâm Thánh Dạ” nó tò tò mở trang cá nhân của hắn ra xem

-Oa~ 9k người theo dõi hừ là thằng nào mà có số người theo dõi nhiều hơn bà đây

-à đây là công tử tập đoàn có tiếng Lâm Gia đây_Chip thấy lạ thì ngó vào và lên mặt nói

-OMG!!! Là thằng như đàn bà đâm vào tở lúc này nè

-ủa thế hả?thui bỏ đi Nhi

-tại sao???

-nghe tở bỏ đi!

-....

Nó không hiểu tại sao Chip lại nói thế nhưng thôi Chip không cho thì nó khủ trong âm thầm hè hè tên này phải bị dẫn cho te tua, nó nhe nhớn cười gian gian. Chơi được một lúc thì nó ngáp và đi lên phòng của nó. Nó lẩn qua lẩn lại trên giường, nó mơ hồ thấy Nhật Minh và thấy đau ở trong tim. Bất giác có một giọt nước long lanh, trong suốt rơi xuống gối của nó. Cay cay ở khoé mắt, nó gạt phăng nước mắt đi vì nó thấy nước là biểu hiện của sự mềm yếu. Mai nó phải đi học, nó sẽ đối diện với Nhật Minh như nào? Nó sẽ trốn tránh hay nhìn thẳng vào đôi mắt sâu hun hút ấy? Nó mệt mỏi suy nghĩ rồi cũng chìm vào giấc ngủ.

Hehee hết chap3 rồi

4. Chap 4 : Bộ Tứ Siêu Quậy Tái Hợp

Nặng khê tràn vào phòng nó, qua ô cửa sổ to dùng của biệt thự, nắng khê đùa trên tóc nó, nắng khê làm nó tỉnh giấc. Nó yêu nắng lắm và nó ghét bóng đêm, vì bóng đêm luôn làm nó nhớ đến quá khứ còn ánh nắng lại toả sáng soi rõ con đường tương lai của nó. Nó vươn vai và ngáp thật to, nhìn sang bên cạnh, Chip vẫn say giấc nồng. Nó cười nhẹ rồi vào làm VSCN định bụng tạo nỡ mới gọi Chip dậy. Khoảng 30p sau, nó đi ra với bộ đồng phục của boy (nó muốn khác người đi một chút nên giả nam, định là hotgirrl đẹp trai ý mà ~). Nó gào lên làm Chip giật mình tỉnh giấc mơ còn dang dở. Chip nhìn nó và cười nhẹ, vì đã quá quen thuộc rồi mà, hồi ở Anh thi cử thỉnh thoảng nó lại giả boy làm cho lũ girl trong trường la hét âm ỉ. Sau một hồi chọn đi, chọn lại , cuối cùng Chip và nó cùng đi vào gara mà không ăn sáng, mắc cho lời gọi của cô giúp việc. Chiếc siêu xe màu đỏ sáng bóng không biết của hãng nào, lao vút vào làn khói mù mịt.

10p sau...

Phịch....chiếc siêu xe của nó đỗ lại, nó và Chip vừa bước ra thì bao nhiêu ánh mắt cả boy lẫn girl đều ủa vào nó. Tụi girl thì hò hét ỉn ỏi, cfon tụi boy thì hơi muốn sang Thái Lan phẫu thuật thẩm mỹ chuyển giới thôi. Nó làm lơ không để ý bất cứ một chút gì về lũ học sinh, nó coi họ như không khí. Nó liếc nhìn một lượt và ánh mắt dừng lại ở một boy, trên áo đeo băng “hội trưởng hội học sinh”, nó nhìn 5s và quay đi không chút cảm xúc. Chip thì cứ đứng nháy mắt đưa tình với lũ girl háo hức. Hai đứa nó đi thẳng lên phòng hiệu trưởng. Rầm....nó đập cửa, đi vào, Chip theo sau. Ông hiệu trưởng sợ xanh mặt , lấy cái khăn giấy lau đi giọt mồ hôi vừa rơi xuống. Liếc nhìn hai oen người đứng trước mặt mình, quả thật họ đẹp không khác gì thiên thần nhưng lại mang ý nghĩ của quỷ. Ông hiệu trưởng tươi cười nói nhưng không tự nhiên lắm

- chào tiểu thư và công tử! Nghe nói hôm nay hai người nhập học?

- vâng mà thầy giữ kín thân phận cho tụi con nha~_ Chip vui vẻ không quên khuyến mãi cho ông nụ cười toả nắng

- vâng tôi sẽ chú ý ạ! Bây giờ hai người muốn uống gì để tôi bảo trợ lí đi pha ạ?

- cà p...._Chip nhanh nhẩu

- lớp nào???_ nó lên tiếng cắt đứt cuộc nói chuyện
- ơ thể hai người không uống chút gì à?
- không!!!
- vậy thì là lớp 11a1 ạ!
- hờ.....~ đi thôi Nhật!
- okay~ con chào thầy

Tụi nó đi ngoài ngay lập tức, ông hiệu trưởng thì thở phào nhẹ nhõm. Đang đi trên hành lang thì một con nhỏ ông ẹo lượn qua va vào nso. Nhỏ kênh kiệu gắt lên đòi nó xin lỗi nhưng nó không nói gì chỉ nhếch mép cười. Bỗng từ đâu ột tên vệ sĩ to con nắm tay con nhỏ đó và đẩy ngã. Nhỏ đó thối gào khóc nhưng nó cũng chẳng thềm bận tâm lắm. Nó đi lên tầng 3, vào luôn cái lớp có biển ghi là 11a1 đó. Lớp này đẹp thật, Chip suy nghĩ. Lớp được sơn màu xanh lam nhạt, vài bức vẽ chibi ngộ nghĩnh được dán lên tường, rèm cửa thì màu xanh lá chuối tất cả tạo nên một không khí hài hoà. Ngoài ra ở cuối lớp còn có một giá sách nâu đồng vô cùng gọn gàng. Nó bước lên bục giảng, do được thông báo trước nên cổ giáo của tụi nó vô cùng sẽ chịu cười hiền nói :

- các em đây là hai học sinh mới của lớp ta

sau tiếng cô nói thì cả lớp xì xầm hỏi boy hay girl, xinh hay đẹp zai, còn hai con bạn thân nó hơi ngờ ngợ rồi nhưng không nghĩ là hai đứa quý đó. Nó bước vào với skhuon mặt lạnh lùng, Chip thì nháy mắt lẳng tử với lũ con gái,

cả lớp lại rộ lên tiếng cười nói

- oa đẹp trai quá~_hs1
- bạn lạnh lạnh ý là boy à?_hs2
- thằng đó xinh trai dữ tụi bây ạ__hs3

.....

Cô giáo nhắc nhở cả lớp. Tụi bạn nó thì há hốc mồm, hẳn cũng không kém. Rõ ràng lúc va vào hẳn là girl sao bây giờ lại thành boy nhỉ?hắn suy nghĩ. Cô giáo của tụi nó là cô Hàn Tuyết

- Hai em giới thiệu về mình đi nào ^^
- Hi! Mình là Vũ Nhật nha rất vui vì gặp các bạn nữ xinh đẹp như này.. moaz__ Chip cười và tặng luôn một nụ hôn gió làm cả lớp ngất ngây
- Diệp Băng Nhi du học Anh
- vậy thì Nhật, em ngồi với Thuỳ Trang nhé! Bàn năm dãy 2 kia còn.....

Cô Hàn Tuyết quay sang thì đã thấy nó đi xuống chỗ hẳn ngồi với nụ cười huyền bí lạnh lẽo.

Ở bàn của Chip và Trang :

- Oh hello ! mình là Nhật
- Ừm chào mình là Trang__tim cô lệch một nhịp vì nụ cười của Chip
- Ở bàn nó, 2 con bạn thân và hẳn (vì hai con bạn nó ngồi trên bàn nó)
- Nhi à? sao mà thích giả trai thế làm tụi tao không biết mày là ai luôn
- ~~ô kệ tao bộ tụi bay chơi với tao bao lâu mà không biết tính tao a~?
- ờ ha mà lần này mày về để trả thù Minh hay hai con mụ kia?
- tao không thích nói!!! mà ngồi cạnh hai đứa bay là ai và ngồi cạnh tao là ai?

- cạnh mày là Lâm Thánh Dạ, còn cạnh con Vi là gấu nó tên Nguyễn Gia Nguyên, còn cạnh tao là Hoàng Minh Khánh, tụi tao là một nhóm hot của trường này đó_ Cát Anh

- ừ_ nó

~~v~~ Mọi chuyện lại bắt đầu , bộ tứ siêu quậy tập hợp rồi nha, sẽ có trò hay đây mời mọi người đón xem chap sau ha

hết chap 4

5. Chap 5 : Tôi Không Quen Anh!!!

reng....reng....reng.... tiếng chuông ra chơi vừa kêu thì cũng là lúc nó tỉnh giấc nồng, hai con bạn nó vì lâu ngày không gặp nó nên cũng lôi nó xuống căn tin cùng Chip . Khi bọn nó vừa xuống căn tin thì đồng loạt nữ sinh gào thét ầm ĩ vì vẻ “đẹp trai” của nó và Chip, đã thế, tụi nó lại còn đi cùng hai hot girl của trường nữa nên mới vô cùng nổi trong căn tin. Mọi người đều chăm chú ăn nhưng mắt thì vẫn không rời bàn của tụi nó. Bàn của nó toàn nhân vật “nổi tiếng” : nó, Chip, Vi, Thuỳ Anh, bộ tứ mà tái hợp thì không ai lường trước được mọi chuyện. Hồi bọn nó 8t thì đã quậy sập trường học vì những việc tụi nó làm, nào là bắt gián, thạch sùng,... dùng để trêu giáo viên; tụi nó còn nghịch thuốc hoá học làm nổ suất sập trường.....và vô số điều tụi nó làm hồi đó. Trong khi vừa ăn vừa nhớ lại quá khứ tuyệt vời thì tất cả mọi người trong căn tin lại đổ dồn về phía của căn tin lần nữa. Ba người con trai đẹp tuyệt vời bước vào trong bộ dạng lãng tử và lạnh lẽo. Không ai khác chính là ba chàng nhà ta.

_____tụi phân cách thời gian_____

(hắn) Lâm Thánh Dạ: đẹp trai lạnh lùng là hội phó hội học sinh trường nó. Gia thế là chủ tịch tương lai của tập đoàn lớn nhất thế giới_ Lâm Thị. Ba cậu là cổ đông lớn của nhà nó. Gia tộc nhà cậu rất phức tạp. Là bang chủ bang Vampire lớn thứ 2 trong thế giới ngầm, tham gia khóa huấn luyện cùng nó nhưng không nhớ nhau thôi. Mật danh là Kevin. Cậu còn được mọi người tôn vinh là “con trai của quỷ”

IQ : 300/300

Nguyễn Gia Nguyên: đẹp trai nhưng lạnh nhạt dù có gấu nhưng vẫn không chừa nên làm Vi nhiều lần cẩu. Cậu chủ của tập đoàn Nguyễn Gia đứng thứ 3 thế giới đồng thời cũng là chủ tịch công ty thời trang mà Vi làm với tư cách giấu mặt. Bang phó bang Vampire. Mật danh là Dukll. Đôi lúc có những suy nghĩ quá người lớn

IQ : 298/300

Hoàng Minh Khánh: khuôn mặt baby dễ thương, có nụ cười toả nắng, ngọt ngào. Không có khái niệm với từ yêu nên vẫn FA. Gia thế là giám đốc công ty Hoàng Minh đứng thứ hai thế giới. Cậu cso hứng thú với những mẫu thiết kế nhà đất mới lạ nhưng bị ba mẹ bắt quản lí tập đoàn nên ước mơ bị dập tắt. Bang phó của bang Vampire. Mật danh là Vibru.

IQ : 300/300

_____tụi phân cách thời gian_____

Ba anh chàng bước vào, hắn nhìn thấy bàn nó nên tay dứt túi quần bước đến bàn nó ngồi xuống rất tự nhiên, mặc cho bọn kia mắt chữ A mồm chữ O. Khánh và Nguyên cũng để lại cho tụi kia nụ cười lãng tử rồi phi vào bàn nó. Chip cười cười khi thấy hắn ngồi cạnh nó, nhưng là nụ cười chua chát, đắng cay. Có gì đó nhói lên trong lòng cậu, nhưng không biết là thứ gì. Khánh xung phong đi lấy đồ ăn :

- hey các babee thích ăn gì nào?

- hihi ck cho vk hai khoai tây xoắn nha, coca, mì xào, bít tết, nước hoa quả, hai cái xúc xích nữa nha_Vi cười

- cà phê_nó, hấn, Chip đồng thanh
- tớ một trà sữa socola nha_Cát Anh
- ừm Tiểu Anh ăn ít thế? nhưng thôi tớ cũng giống Tiểu Anh_Nguyên khoác vai Cát Anh
- kinh đây ta~ hai người có gì rồi?_all bằng đôi mắt rõ gian tà
- có gì....đâu...._Cát Anh ấp úng đỏ mặt
- con kai tao là bạn thân mà mày không cho tao biết là sao?_ nó và Vi phụng phịu
- thôi nào các babee_Khánh cười nhe nhớn

Lúc sau Khánh mang đồ ăn ra và tụi nó ngồi ăn ngon lành nhưng mọi chuyện đâu chỉ có thế. Đang ăn thì Nhật Minh bước đến chỗ tụi nó. Cậu nhìn nó rất lâu, nhìn người con gái cậu yêu đến điên cuồng, yêu đến đau đớn, chưa bao giờ cậu quên cô ấy. Cậu đã sai khi bỏ rơi cô ấy nhưng bây giờ thì đã quá muộn để cứu vớt. Bây giờ cậu vẫn yêu nó nhưng làm sao để xin lỗi nó? Cậu định gọi nó thì đột nhiên nó đứng lên và đi ra ngoài. Nhật Minh cũng đi theo, nhưng còn hấn thì tò mò đi theo nhưng bí mật. Nó đi chậm rãi và đột ngột đứng lại ở lan can cầu thang. Nó biết là Nhật Minh đi theo chứ nhưng nó không muốn đối mặt.

- sao anh đi theo tôi?
- anh...anh...vẫn yêu em...
- xin lỗi tôi không quen anh!!!_nó trả lời chắc nịch
- em...tại sao? em lại đối xử với anh như thế? anh xin lỗi!
- ừm xin lỗi gì nhỉ? tôi đâu quen anh?
- Băng Nhi....em...
- Băng Nhi của ngày xưa đã CHẾT thật rồi!!! bây giờ Băng Nhi của 7 năm sau!!! Một Băng Nhi không quen anh!!!
- em thôi đi anh đã xin lỗi rồi...tạ.....
- Tránh ra đi_hấn nói, không hiểu sao hấn lại cảm thấy khó chịu khi Minh bám theo nó.
- cậu là gì mà cấm tôi?_Minh quát trong hàng nước mắt
- đi về lớp đi Tiểu Dạ hihi_nó nhe nhớn đùa
- gì chứ nói linh tinh cậu tên Nhi à? con gái thế!_hấn đùa
- hờ đùa tôi là girl nhưng là tomboy_nó cười
- ủa thế à cậu xinh nhỉ?_hấn leechj nhip vì nụ cười ngọt ngào

Nó kéo tay hấn vào lớp, có gì đó đag làm hấn tan chảy. Không lẽ hấn rung động trước nó à? Nhảm thiệt. Hấn đi vào lớp. Minh đau đớn lắm nhưng cũng đành bước đi. Mấy tiết học hấn nản, nhạt nhẽo trôi qua trong cơn ngập không ngừng của nó. Cuối cùng nó đành đeo headphones để ngủ cho ngon. Hấn cứ ngắm nó, lúc nó ngủ trông đẹp trai thật, hấn thầm nghĩ. Nó là con gái, vậy là nó có thể làm gấu hấn... nghĩ đến đây hấn chợt cười, gì nhỉ hấn gạt phắt cái suy nghĩ đó đi và chăm chú viết nhưng là đang vẽ những đường ngoằn ngoèo trên mặt giấy.

^_____< yeah=“” hết=“” chap=“” 5=“” rồi=“” mong=“” các=“” teem=“” ừng=“” hộ=“” em=“”>

6. Chap 6 : Đau Lòng Vì....hắn

Cuối cùng thì buổi học cũng kết thúc, nó lết cái thân mệt mỏi ra ngoài cổng trường và lấy ip6 ra chọt chọt game trong lúc chờ Chip. Nó đang cười một mình thì hắn tới, hai con bạn của nó thì mê zai nên đi chơi từ lâu. Nó không nhìn lên mà cũng biết hắn đang tới, hắn giật cái ip của nó ra để nó chú ý tới hắn. Nó từ từ ngẩng lên nhìn hắn bằng đôi mắt màu bạc lạnh giá. Nó ít khi ọi người biết mắt nó màu bạc vì nó sợ mọi người sẽ nghĩ nó là quỷ mà xa lánh nó, nên nó đành đeo lens. Nhưng do ban này khó chịu nên nó bỏ ra, ai ngờ lại xảy ra sự cố này. Hắn hơi bất ngờ vì đôi mắt của nó, nhưng với đôi mắt này của nó thì lại làm tăng vẻ quyền rũ của nó lên. Hắn mở lời trước

- mắt cô màu bạc?
- ừ thì sao? Anh sợ à?
- không hề
- vậy sao nhìn kĩ thế?
- chỉ là nó làm cô đẹp hơn....
- chưa một ai nói với tôi như thế!
- tôi đưa cô về được không?
- có!!!

Nó gật nhẹ, không hiểu sao nó đồng ý nữa, nhưng thôi không tiện từ chối nên nó lôi điện thoại ra gọi cho Chip để báo trước thì Chip cũng gọi cho nó

< ồ=“” thế=“” hả=“” hehe=“” pai=“” nha=“”>

Nó vừa tắt máy thì Chip nhắn cho nó một tin ” bé iu cậu và tên đóa hợp đây”, nó nhếch mép, hợp ư? Nó đã không thể yêu ai từ ngày Minh làm nó tổn thương rồi. Nó ngồi vào trong chiếc xe mui trần màu xám, hắn cũng vặn khoá rồi nổ máy. Trên xe, do ai cũng kiêu lời nên chẳng ai nói câu nào, bao phủ toàn khí lạnh. Hắn thì không hiểu sao muốn nghe nó nói chuyện nên đành ngậm ngùi mở lời

- sao cô không nói gì với tôi?
- nói cái gì?
- thì nói chuyện linh tinh gì đó!
- không thích
- sao cô lạnh nhạt thế?
- vì tôi thế!!!
- cô... cô...
- tôi không thích về, đến khu vui chơi đi!!!
- ồ...ok babeee
- không được gọi tôi như thế!!!
- ừ gì cũng được

Hắn cười ngọt lịm, đã lâu rồi hắn không còn khái niệm với từ ” cười ” kể từ cái ngày định mệnh ấy. Nó thấy tim đập lệch một nhịp vì nụ cười đó. Không lẽ nó thành thích...“NO” nó bỏ ngay ý nghĩ đó. Nó chống cằm quay ra ngoài nhìn cảnh vật. Bỗng nó thấy ai đó nhìn rất quen nhưng chỉ thoáng qua nên cũng không biết là ai, chỉ thấy có cái gì đó nhói ở tim. Có lẽ là... đau vì ai đó. Đến khu vui chơi nó phi ngay đến chỗ bán kẹo bông, nó phụng phịu muốn hắn mau cho nó, không hiểu sao nó lại là đứa trẻ con của ngày xưa. Trước khi đến khu vui chơi tụi nó đã đến chỗ bán quần áo để thay bộ đồng phục vương vius mau thêm các bộ cá tính tí để đi chơi cho thoải mái. Nó đang trượt patin thì nhìn thấy cái tàu lượn siêu tốc, mắt nó sáng lên đòi

mua vé lên ngay. Tính hần thì sợ độ cao nên mặt mày xanh lại, nhưng đành miễn cưỡng đi theo nó. Quả thật, ai nghĩ ra cái tàu lượn này cũng rõ siêu, cái tàu phi trên cao, lượn qua vòng quanh khu chơi bằng tốc độ chóng mặt, ai mà không quen thì có mà khóc. Hần sợ quá ôm nó cứng ngắc lại, nó cũng thấy khó chịu nhưng xong được một lúc thì quen, lúc tàu dừng lại thì nó có chút luyến tiếc gì đó. Hần do sợ quá nên nôn mấy túi liên, báo hại nó phải dìu hần về. ” vừa mới đến vì tên này nên nó chưa chơi thêm trò nào, nó đã phải về. Nó đi lấy xe, đỡ hần ra đằng sau và trèo vào ghế lái, nó quay quay cái vô lăng và con xe phóng tít mù. Trên đường cao tốc, giở lùa vào làm tóc nó bay phấp phới trông vô cùng huyền ảo, quyến rũ. Hần thì mệt nên ngủ từ nãy tới giờ, bỗng, nó nghe thấy hần gọi tên ai đó :“Tiểu Lam...em đừng đi mà...đừng...anh xin lỗi...”. Nó thấy nhói ở tim, có lẽ là hơi đau, đau vì hần gọi tên ai đó, mà người đó không phải là mình. Đó là cảm xúc gì nhỉ? Nó tự hỏi. Nó cứ phóng nhanh hết mức, giống như tia chớp vậy, ai ngu ngốc dám cản đường nó thì chỉ có con đường chết. Nó quên mất một điều là không biết nhà hần ở đâu nên đành...đưa hần về nhà nó.

yeah yeah hết chap 6 rồi nè mọi người ui

~

7. Chap 7 : Con Yêu Cậu Ấy!!!(1)

oápp....em mới ngủ dậy ạ, trước khi zô chuyện cho em tự kỉ chút ha mọi người~~

Hihi mọi người ơi vậy là Ngô Mặc đã đăng được đến chap 7 rồi ha mong mọi người ủng hộ ạ

~Vì bây giờ là nghỉ hè rồi nên Ngô Mặc sẽ cố gắng đăng tất cả các chap ạ nhưng vấn đề là Ngô hông biết đặt tên ác chap như nào hiu hiu =”

Bây giờ thì zô chuyện ha~ *tung hoa*

Nó cho xe vào gara trong con mắt ngạc nhiên, mắt chữ A mồm chữ O của người giúp việc. Xong xuôi, nó gọi người đỡ hần vào biệt thự. Bác quản gia đỡ hần và “ném” hần vào sofa gặng hỏi nó lí do tại sao lại đưa hần về. Nó không thích trả lời nên chỉ lắc nhẹ đầu rồi bỏ lên phòng. Nó nằm phịch xuống giường thì papa nó gọi Papa is calling

< ông=“” nội=“” có=“” chuyện=“” muôn=“” tuyên=“” bố=“” với=“” mọi=“” người=“” trong=“” gia=“” tộc!=“” hôm=“” đó=“” con=“” sẽ=“” được=“” gặp=“” một=“” người!=“” vậy=“” nhé!=“” con=“” phải=“” sang=“” đó!=“” mama=“” đặt=“” vé=“” máy=“” bay=“” cho=“” con=“” rồi!=“” tạm=“” biệt=“” con=“”>

Mama nó cúp máy không để cho nó trả lời. Nó cáu tiết, tại sao mama nó không nghĩ cho cảm nhận của nó nhỉ? Câu này thì nó tự hỏi không biết bao nhiêu lần nhưng đều không có câu trả lời. Nó hừ lạnh một tiếng rồi ném ip6 xuống giường, mở tủ lấy bộ quần áo và đi vào nhà tắm. Nó để cho dòng nước chảy xối xả vào mặt, Khoảng 30p sau, nó đi ra. Một con bé đã lớn rồi nhưng tại sao mama và papa nó cứ bao bọc nó mãi nhỉ? Nó đi ra ban công, nhìn lên bầu trời, có một ngôi sao to, sáng nhất đang lấp lánh_đó là bà nó. Nó chợt nhớ lại ngày hôm đó...

Tại London, trong một căn biệt thự nhà họ Diệp

_ Bà con xin bà mà hức...hức bà đừng bỏ con mà bàaaaaaaaaaaaa....

_ khự ..N..hi bà xin lỗi..con..bà phải đi rồi.....

_ Không bà ơi huhuhu con xin bà con yêu bà...

Nó lúc đó chỉ là một đứa trẻ 10t thôi mà, nó không muốn bà nó ra đi. Mama nó ngồi cạnh giường bà nấc lên từng tiếng đau. Bà nó nhìn nó mỉm cười hiền dịu, trước khi đi bà nó đã nói :

_ Nhi..ta xin con...hãy tìm cho ra đứa em trai của con nhé....khụ....khi tìm thấy phải đưa nó đến trước tấm mộ của.....ta...khụ....con hãy yên tâm.khi nào con...nhớ ta con hãy nhìn lên....trời nhé....có một ngôi sao sáng nhất.....luôn dõi theo con.....đó là ta.....ta yêu...co...

Nói đến đây bà nó nhắm đôi mắt lại, một giọt lệ long lanh rơi vào tay nó. “Bàaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa...” tiếng gào thét của nó xe tan khoảng không màu nhưng tím yên tĩnh. Gia tộc họ Diệp đều đến dự tang lễ của bà nó. Sau ngày hôm đó, nó không ăn, ngày nào cũng nhìn lên trời bằng đôi mắt vô hồn. Trải qua mỗi nỗi đau màu mắt của nó lại dần chuyển sang màu bạc lạnh lẽo, chính người nhà nó cũng không hiểu tại sao, chỉ có ông nó là mỉm cười mỗi lần nhìn vào mắt nó.

Trở lại hiện tại, nó vẫn đứng ở ban công nhìn ngắm ngôi sao đó và ngôi sao đó cũng đang nhìn nó.

Sáng hôm sau, nó mặc lại bộ đồng phục nữ, hôm nay nó không thích là tomboy nữa,nó cần tìm em nó. Em nó đã mất tích từ khi sinh ra, không ai biết được ngoại trừ nhà nó. Nó khoác cái balo EXO trên vai và đi xuống nhà. Bộp...nó đá vào cái ghế sofa đang có hán nằm trên đó..

- hừ cô làm gì vậy? thích chết à?

- dậy đi sáng rồi! chỉ còn 30p nữa là vào lớp..

Hán chỉ nghe có thể phi ngay vào VSCN, lúc nhận ra mình không thể mặc lại bộ đồng phục kinh khủng này thì nó xách cái túi tím quăng vào cho hán. Nó biết là sẽ thế này nên chuẩn bị trước rồi. Khoảng 25p sau nso và hán đã trên xe. Lại thế, cái xe lao với tốc độ tử thần để đến trường cho kịp giờ. Cái xe vừa đỗ lại thì nó không nói gì mà mở cửa xe trước con mắt ngạc nhiên với vẻ đẹp thiên thần của nó. Nó đi ngay lên phòng hiệu trưởng.

cốc...cốc...nó gõ cửa

- Vào đi...a! chào tiểu thư!

- chào ông!

-tiểu thư tìm tôi có gì không ạ?

-trường này, có một người là người của gia tộc họ Diệp nhưng người đó đang mất tích!!!

- vâng ạ!!!

- lấy ngay cho tôi tất cả những gì liên quan đến học sinh trong trường!

- O??? vâng nhưng trường có 800 học sinh liệu cô có tìm được không ạ?

- có nhanh!!!

vâng chờ tôi chút...

Ông hiệu trưởng sợ xanh mặt vì câu quát củ nó,bèn gọi cô trợ lí mang đến. Nó thì gọi cho 2 con bạn nó đến tìm cùng. Nó có cái máy dò mẫu xét nghiệm được mang từ Anh về để giúp cho việc tìm kiếm em trai nó. Sau 5 tiếng đồng hồ mỏi rã rời tay, cuối cùng tụi nó cũng tìm được thứ cần tìm nhưng...mẫu xét nghiệm tìm được không chỉ có một mà là 4 cái.

- OMG~ làm sao đây tìm cả bốn thằng á?

- ừ!!!_nó nói chắc nịch

- làm sao đây?_ Vi

- thì bây giờ lên lớp tụi nó_nó

- nhưng vào học rồi_Cát Anh

- mà nghĩ tao là ai? thôi đi mau!!!_ nó

Thế là ba đứa lóc cóc đi ra ngoài tìm. Vả cái trường có 5 tầng được chia làm 4 dãy rộng hơn nghìn mét vuông mà chỉ có 800 học sinh. Tụi nó sẽ mệt đấy.

Người đầu tiên là nhóc Hoàng Thiện Minh lớp 10a4. Tụi nó gọi thì bọn học sinh ý bảo hôm nay thằng nhóc đó bị phạt nên đi nhỏ cả đồng cỏ rồi, tụi nó thở dài. Người tiếp theo là Vũ Anh Tuấn lớp 10a7, lớp này trên tầng 5 xa xôi, thế là tụi nó lại lóc cóc phi lên. Lên đến nơi tụi nó thở hồng hộc. Gọi nhóc đó ra, sau một hồi tra hỏi, cuối ba đứa thất vọng vì không phải. " không sao còn hai nhóc nữa" nó cười méo xệch. Người thứ ba là Kim Hoàng Anh_đầu gấu nổi ở trường lớp 10a1_lớp quậy nhất khối 10." Hành trình" này có vẻ " gian nan" vì cái lớp quỷ đó kinh khủng lắm. Tụi nó đứng trước cửa lớp thì... một "em" bóng nước đập cánh ngay ở chân nó. May mà không bay vào người. Nó gọi một con bé có vẻ ngoan ngoan ra :

- Hi! Bé có thể gọi cho chị nhóc Hoàng Anh được không?
- dạ vâng nhưng em sẽ được gì?
- em thích gì?
- hẹn hò với ba hotboy của trường!!!
- okay em lun_ tụi nó không suy nghĩ nhiều lắm, việc quan trọng là tìm cho ra thằng nhóc đó.
- Hoàng Anh!!! Mày ra con ny của mày gặp kìa!!!_ con bé đó gào lên

Cả ba hừ lạnh một tiếng. Láo toét. Tụi nó cũng đành cười dịu ngọt. Một lúc sau, Hoàng Anh đi ra, tay cầm quả bóng nước, nhóc đó nhếch mép và ném thẳng vào nó. Bộp... nó không ướt, mở nhẹ đôi mắt ra, nó thấy hấn đỡ quả bóng cho nó. Hấn đập tay vào tay thằng nhóc quỷ con đó. Có lẽ là quen nhau. Hấn quay lại nhìn nó cười cười. Dù gì cũng nhờ hấn mà nó không ướt.

- sao vậy các hotgirl?
- thằng nhóc kia mày thích chết à?_Vi cáu tiết trước vẻ mặt của nhóc này, rút khẩu súng ra chĩa vào nhóc đó.
- uầy em xin lỗi " sư tử" có gì nói chuyện đàng hoàng nào!!!
- mày ăn nói cho cẩn thận với các chị đó_ Cát Anh
- ồn ào!!! Vào việc đi_ nó lạnh lùng_ nhóc đi theo chị_ chỉ vào Hoàng Anh
- okay okay

Nó đưa nhóc đó đến biệt thự nhà nó, hấn ngồi cạnh nó.Vì ngồi với Nguyên. Cát Anh ngồi với Khánh. Nhận ra được sự kì lạ ở đây, Hoàng Anh tò mò hỏi, trong khi miệng vẫn nhai bèm bèm.

- anh Dạ đẹp trai??? Sao đây ạ???
- hờ anh chịu em hỏi gấu anh ý!!!_nhìn nó
- gấu cái đầu anh..._ nó đỏ mặt quá
- chị xinh nhỉ? Tên Nhi à???
- nhóc nghe chị hỏi một câu và nhóc phải trả lời thật lòng???
- ok
- đây là ai? Nhóc quen không?_ nó chìa tấm ảnh ra
- đây.... đây... là bố mẹ em... sao lại???
- tốt nhóc là em trai chị !!!
- HẢ???_ all tụi hấn đồng thanh
- tẹo nữa mọi người sang Anh với tôi nhé!!! Cả em nữa em trai!!!
- EM TRAI???_ all tập 2

Nó cười nhẹ và đi lên phòng. Hấn cũng đi theo. Nó mở cửa và đi ra ban công, cửa vẫn chưa đóng, hấn bước vào và đi đến chỗ nó. Nó vịn vào ban công nói khề nhưng cũng đủ để cho hấn nghe thấy.

- anh làm bạn trai tôi nhé!
- hả??? Tôi tưởng cô không thích tôi???
- bạn trai giả!!! Vì tối nay tôi phải qua Anh xem mặt vị hôn thê mà tôi không thích chút nào!!!
- cô chưa xem sao không thích được?
- không hỏi! Vậy nhé! Anh là boyfriend CỦA tôi!!! Cho nên tôi muốn ôm... cậu...

Hắn chưa kịp phản ứng, nó đã lao vào người hắn. Cả hai người đổ rạp xuống sàn nhà. Nó dúi vào ngực hắn. Mũi bạc hà lại xộc vào mũi, nó thấy ấm áp đôi chút. Một giọt nước lạnh lạnh chảy xuống từ đôi mắt màu bạc của nó. Nó khóc. Khóc trong vòng tay hắn. Hắn ôm lấy cơ thể đang run lên bần bật của nó. Dễ dàng nó. Hắn đã nhận ra một điều hắn yêu nó. Nó khóc mãi rồi thiếp đi. Bao nhiêu nỗi đau nó đều khóc ra cho đã, cho không đau nữa. Hắn bế nó lên giường, ôm nó, rồi hai người cùng chìm vào giấc ngủ.

- Hello mọi người ơi hết chap8 rồi đi •

8. Chap 8 : Con Yêu Cậu Ấy!!!(2)

Sau ba tiếng ngủ đã đời thì nó tỉnh giấc, định sẽ đi sắp xếp vali thì “ừ...ừ...” nó không dậy được có cái gì đó giữ nó lại, chặt lắm. Nó quay sang bên cạnh, khuôn mặt đẹp đẽ của hắn đập ngay vào mặt. Nó đang ôm hắn ngủ. Oimeoi! Làm sao? Nó hét thầm trong lòng. Nó nhìn hắn. Công nhận hắn cũng đẹp trai đó chứ! Bất giác, nó đưa tay lên vuốt những lọn tóc rủ xuống ở mặt hắn. Hắn mở mắt bất thành linh làm nó giật mình, định cựa quậy để ra thì tay hắn ghì chặt hơn nữa. Hắn nhe nhón. Không hiểu sao, từ khi quen nó, hắn không còn cái dáng vẻ lạnh lùng nữa mà thay vào đó là nụ cười tinh nghịch, ấm áp. Hắn dí sát nó vào cơ thể hắn, mặt nó và mặt hắn cách nhau chưa vón vẹn 3milimet. Hắn cười gian gian

- bây giờ em là girlfriend CỦA anh rồi nhỉ?
- ừ... thì sao?
- vậy anh có quyền hôn em nhỉ?
- ài...c..

Không để nó nói hết câu “ai cho” hắn đã đặt lên môi nó một nụ hôn. Một nụ hôn cháy bỏng, ngọt ngào và thật sâu. Lúc đầu nó còn chống cự nhưng chỉ 2s sau nó đã nằm im, nhắm tịt mắt lại và đáp trả lại nụ hôn của hắn. Lưỡi hắn tinh nghịch tách hàm răng trắng của nó ra, luồn sâu vào trong “quậy phá mọi góc ngách”, nó cũng đầu kém, cắn một phát rõ mạnh vào lưỡi hắn, trong bụng nghĩ hắn sẽ buông ra nhưng ai ngờ lại làm hắn thêm thích thú. Nó và hắn cứ trêu đùa nhau bằng nụ hôn ngọt ngào như vậy đến 30p sau. Do tim nó đập đến nghẹt thở nên nó mới tìm cách rời xa đôi môi của hắn. Nó đẩy mạnh hắn ra và vội vàng ngồi dậy. Hắn cũng theo phản xạ ngồi dậy theo nhưng tay hắn không nghe lời cứ vô thức mà vòng ra ôm nó. Hắn ngửi mùi hương trên người nó, đã lâu rồi cái cảm giác yêu ai đó đến phát cuồng của hắn đã không còn, nay lại thức dậy. Hắn yêu nó đến phát điên rồi. Nhưng nó không thể yêu hắn, tình cảm chỉ mãi là bạn bè không thể hơn được. Nó ngồi im một lúc, vớ cái ip nhìn giờ, phải 3t nữa mới bay nên nó cứ để cho hắn ôm như thế. Tim nó đập nhanh, nhanh lắm. Không lẽ nó đã yêu hắn? Không thể, nó không yêu hắn. Nó đang dối lòng. Từ sau giây nó, một hơi ấm phả ra :

- Anh yêu em...
- hic đùa à? Người yêu giả thôi mà?
- Anh yêu em rồi Nhi ơi!!!
- im dừng lại đi..._ nó bối rối
- Yêu em đến phát cuồng ý Nhi ơi!!!

Hết cách để bịt mồm hắn, nó lại quay ra kiss hắn, chỉ còn cách đó, hắn mới im lặng. Hắn đưa tay qua đầu nó dí chặt vào. Môi nó bị hắn ghì chặt vào môi hắn. Nó thấy ngọt chứ không đắng chát nữa. Nó nhẹ mút môi hắn, cái này lại làm cho hắn thấy thích thú hơn nữa. Hắn đẩy nó ngã xuống gối, hơi thở của nó và hắn đang rối loạn. Không thể ngừng lại. Dường như còn chút lí trí, nó dùng hết sức đẩy hắn ra. Nhưng lí trí làm sao chiến thắng được trái tim. Lại một lần nữa lí trí của nó “giương cờ” đầu hàng. Nó muốn dừng nụ hôn này lại nhưng con tim nó không cho phép. Sau khi làm ôi nó đỏ ửng, hắn mới buông tha cho nó. Nó được “thả” thì chạy ngay vào nhà vệ sinh đóng sầm cửa. Tim nó vẫn đập thành thịch, không dừng được. Nó đập nước xối xả vào mặt. Hắn ở ngoài thì đang nhồm miệng cười hạnh phúc. ” em không có quyền rời xa anh đâu Nhi anh yêu em thật rồi“. Đúng hắn đã yêu nó nhưng người nó yêu là Nhật Minh chứ không phải hắn. Yêu đơn phương rất đau, hắn biết rõ, vậy mà tại sao hắn cứ yêu để rồi đau nhĩ? Hắn lại cười chua chát. Một lúc sau nó đi ra với bộ croptop trắng có chữ overlay. Nó ném cho hắn cái túi xách, nó muốn hắn mặc đồ đôi với nó. Hai đứa nó xuống nhà thì có mẫu giấy nhớ ”ra sân bay nhé mày. Vi“. Hai con bạn nó cũng gì thật không thèm đợi nó luôn mà đi với ”honney” của bọn nó rồi. “Trọng sắc khinh bạn” nó mếu xệch. Thôi vậy đành nhờ hắn đèo. Nhưng nhờ nó ở bên hắn nhiều quá mà nó thích hắn thì phải làm sao? Nó chán nản. Nó định lấy ip ra nhấn với Chip xem có những ai đi thì hắn đã gọi nó ầm ĩ ở ngoài cổng. Nó tắt nguồn cái ip và ra xem thì hắn đã ở trong ghế lái đang cười với nó. Nụ cười ầm ập đó đã lâu không được hiện lên trên môi hắn. Nụ cười đó đã lâu rồi nó không được thấy. Chỉ một nụ cười mà làm cho hai trái tim đang đập lệch một nhịp. Nó bình tĩnh lại và mở cửa xe ngồi vào trong. Nó đeo headphone, hắn thì lái xe. Nó nghe được 15p thì tự nhiên một cái headphone tuột ra. Nó định cúi xuống tìm thì giọng nói trầm pha chút đau thương của hắn, vang lên. Hắn cứ nghĩ nó đeo headphone thì nó sẽ không nghe thấy, sở dĩ hắn muốn nói vì hắn đã mệt mỏi với cái gọi là yêu đơn phương rồi, nó dày vò hắn, đau lắm.

” Nhi nè! Anh biết em không yêu anh nhưng anh yêu em, em biết không? Em đòi anh làm gấu em dù là honney giả thôi cũng được nhưng tình yêu anh dành cho em là không hề giả. Anh xin lỗi vì nụ hôn đó nhé! Em hãy coi như đó là nụ hôn chấm dứt cho tình cảm của anh nhé! Thật ra vì lúc đó lí trí của anh không thể chiến thắng trái tim được nên anh đã hôn em...anh xin lỗi. Em sẽ không yêu anh đâu.... nhĩ?”

Nó không muốn nghe nữa đâu, trong từ điển của nó đã không còn từ yêu nữa rồi, nó đã sai khi làm hắn đau khổ vì nó, nó yêu hắn chứ nhưng sao có thể, vì nó đã đau một lần và nỗi đau đó đến bây giờ vẫn chưa nguôi ngoai, nó không chịu được nỗi đau mất đi người quan trọng nhất. Nó đã thề sẽ không bao giờ yêu nữa. Nó nhắm mắt lại định thiếp đi, hắn thì cứ nghĩ nó đã ngủ từ lâu nên.... phịch cái xe dừng lại. Nó chợt thấy cái gì đó man mát, ngọt ngào trên môi. Ti hí đôi mắt ra, té ra là hắn đang kiss nó. Một nụ hôn nhẹ thôi, thoáng qua tựa như gió nhưng nó cũng đủ làm nó bừng mặt. Chiếc xe lại lăn bánh đến sân bay để sang Anh.

Oimeoi!!! Em xin lỗi mọi người ạ, chap này toàn là 12+ ui ghê quá. hihi nhưng chúc mọi người đọc chuyện vui vẻ và luôn ủng hộ chuyện của Ngô Mập :)

9. Chap 9 : Con Yêu Cậu Ấy!!!(3)

Mấy ngày sau tụi nó mới sang Anh(hị tua nhanh tí ạ)...

Tại sân bay quốc tế ở Anh. Có 8 người bước xuống từ máy bay, làm ọi người ở sân bay chết vì mất máu. Cơ bản là tụi nó đẹp quá mà. Chip thì cứ chat với Trang từ nãy tới giờ. Vi và Nguyễn thì khỏi nói tình cảm “sến” chưa từng thấy. Cát Anh và Khánh vì trầm tĩnh như thường. Chỉ nó và hắn là ồn ào, chí choé linh tinh nãy giờ. Bác Kip là quản gia thân cận của ông nội nó đến đón tụi nó.

- chào mọi người! Chào tiểu thư!

- chào bác ạ__ all trừ nó

- bây giờ chúng ta sẽ về khu biệt thự nhà họ Diệp ạ!!!

- vâng__ all tập 2

- trong khuôn viên của biệt thự có thứ rất thú vị chờ đợi mọi người đấy ạ!!!

- yeah__ all tập 3

Nó vẫn không nói gì. Đơn giản là nó ghét ông nội của nó. Không biết lần này ông lại bày trò gì nữa. Nó thấy vai có gì đề lên, thì ra là hần đang khoác vai nó trước con mắt ngạc nhiên của mọi người.

Khoảng 50p sau, tại biệt thự nhà họ Diệp. Ba mẹ tụi nó và tụi hần là những đối tác làm ăn nên ở phòng khách là đương nhiên. Ông nội là lão gia của gia tộc nên ông ngồi ở ghế dành cho người lớn nhất trong gia tộc. Tụi nó và tụi hần là con cháu nên quỳ trên tấm nệm, đó là quy tắc của các gia tộc danh giá thuộc hàng quý tộc nổi tiếng thế giới. Ông nội nó ra hiệu ọi người ra đằng sau, tụi nó lóc cóc đi theo. Vì ngạc nhiên nhìn Nguyên, Nguyên cười dường như cậu biết gì đó, bên Cát Anh cũng vậy. Còn nó nhìn chằm chằm xuống hồ bơi. Ông nội nó đồng dặc

- Nhi con sẽ là người thừa kế gia tộc ta chứ không phải Hoàng Anh.

- vâng thì sao? __ nó bước lên đối diện với ông nội.

- vì trong gia tộc không ai tin tưởng con nên con hãy xuống nước chứng minh cho họ thấy con chính là con gái của ... người đó

Ông nội nó ra hiệu cho hai tên vệ sĩ đẩy nó xuống mặt hồ do mất đà nên nó ngã xuống. Nó vẫn đứng im không phản ứng gì đơn giản vì hồ nước tách ra làm đôi không để cho nước động vào người nó. Tùm.. nó đưa mắt về chỗ phát ra tiếng động đó... là Minh đã bị ngã xuống. Nó cuống cuống lên tìm Minh nhưng không thấy. Nổi đau lại trỗi dậy thêm lần nữa, nó điên cuồng tìm. Lúc này trời rất lạ và huyền ảo. Mọi người thì tròn mắt. Mây tách ra, mặt trăng xuất hiện, nhưng nó không mang màu vàng êm dịu mà là màu đỏ của máu. Nước bắt đầu ủa vào người nó, nó đang biến đổi trong làn nước xanh ngắt. Đôi mắt màu bạc chuyển thành màu tím sẫm giận dữ. Cả cơ thể nó đẹp đẽ được làn nước bao phủ. Nước lướt qua cơ thể nó một cái mạnh mẽ. Mái tóc của nó bồng bềnh trên mặt nước. Sau những giây thay đổi, nó trở lại là Băng Nhi trước đây. Nó ngất đi trên nền bể bơi lạnh ngắt. Ông nó đến chỗ nó cười mãn nguyện, nó vẫn mê man. Nó được hần bế vào nhà...

-ừm... ừm... đây là đâu?

-cô hôn mê ba ngày rồi

- what???

- tôi đùa đó mới hai ngày thôi~~

-ừ hần là đùa?

- thôi mà ngủ đi

--ngủ làm gì?

-ngủ thì tôi mới “kiss”được cô nhĩ?

- anh d...ám?

- sao không chứ? Cô muốn THỬ lần nữa không?

Hần cúi sát mặt nó, chữ GIAN to đùng hiện lên, nó hét thầm trong lòng “Oh no”. Đến khi hai người chỉ còn cách nhau vón vẹn 2milimet thì hần lùi lại. Hần quay lên bàn, bê bát cháo nóng mà nó không biết là loại cháo gì. Hần múc thìa cháo lên thổi chút chút rồi đưa vào miệng nó. Nó quay đi, lắc đầu, nó ghét cháo. Hần dùng đủ mọi hình phạt nếu như nó không ăn. Hết đe dọa lại đến nịnh nọt nhưng nó vẫn nhất quyết không ăn. Hần hết hết chiêu thì một bóng đèn hiện lên, hần hăm he :” Cô mà không ăn thì tôi sẽ ăn và...kiss cô, ok?”. Nó giật mình không bao giờ, nó sợ tim rung động nữa lắm. Miễn cưỡng ăn bát cháo chả ra thể loại gì, nó nằm xuống lấy ip ra. Thật sự thì nó không nhớ gì hết cả, kể cả việc nó biến đổi như nào.

Dưới nhà mọi người đang hết sức ngạc nhiên, riêng ông nội nó thì chỉ cười và cười. Đã hai ngày mà ông không cho ai biết tại sao nó lại như thế mà ông chỉ cười mỗi khi ai nhắc chuyện đó. Nó mệt mỏi lết cái thân

xác xuống nhà vì nằm trên phòng chán quá. Nó vừa xuống lủ bạn nó lao vào hỏi han, xem nó có sao không rồi bla....bla...., nó ngồi xuống ghế cạnh Vi và Nguyên. Ông nó nhìn nó hỏi

- cháu nhớ gì không?

- nhớ gì cơ ạ?_nó xoa đầu có lẽ nào nó...

- cháu đã ọi người thấy rồi

- vâng là vụ chuyển hoá ạ?

- ừ cháu là người thừa kế của gia tộc cũng là con gái của mặt trăng được gọi là “thiên thần của mặt trăng”.

-dạ

Từng chữ một, đi vào đầu nó một cách nặng nề. Nó không mong ngày này đến. Ông đã từng kể cho nó rồi, đó là lí do mất nó màu bạc, vì thế nó luôn đeo lens. Dù gì nó cũng phải có trách nhiệm với cái gia tộc này. Nó là người được chọn, nó sinh vào đêm trăng tròn lúc đó trên vai nó đã có hình xăm của mặt trăng đen. Anh hai nó mỉm cười, em trai nó há hốc mồm. Ông nội nói con thì muốn tụi nó về Việt Nam ngay và “em trai” nó thì sống với nó. Kinh khủng hơn là hần là “vị hôn phu” của nó, Cát Anh và Khánh thì bị mọi người trêu là sinh baby. Oh my god ngày tháng đáng sợ của nó đến rồi.

- hết chap 9 rồi ạ mong mọi người đọc truyện vui vẻ nhaaaa ui mọi người nhìu moazz

10. Chap 10 : Hạnh Phúc? Liệu Có Đến Đơn Giản Thế?

Sau những ngày mệt mỏi thì khi về Việt Nam, tụi nó quyết định đi phá tan cái trung tâm thương mại lớn ở Hà Nội. Hai cái xe đồ phịch xuống tụi nó và tụi hần bước ra. Nó và lủ kia thì mặc áo đôi hình mèo Oggy xanh. Tụi hần thì như mọi khi áo phông hoặc áo sơ mi kết hợp với quần jeans. Vậy mà vẫn là tâm điểm chú ý của mọi người. Vi tươi cười :

- tụi mình đi măm đi~ tao nhớ món khoai tây lóc xoáy quá

~~ không!!! Đi vào nhà sách đi_ Cát Anh cắt ngay

- tao muốn đi mua sắm vài thứ_ nó quát to lên

Sau một hồi cãi nhau thì tụi nó chia ra “ai đi đường nấy”. Tụi hần lóc cóc đi theo. Vi và Nguyên thì thân mật khối nói xúc cho nhau ăn. Cát Anh và Khánh “ngoan” hơn chăm chỉ đọc sách. Còn nó thì chọn mấy bộ quần áo xong cũng mua áo đôi cho nó với hần. Nó lựa đi lựa lại rồi cãi nhau với hần, chí choé mãi làm chị bán hàng cáu um lên. Nó đành chọn hai cái áo màu xanh lá cây có chữ “my girl, my boy”. Hần cười cười khi thấy nó cũng biết chăm sóc mình như thế...baby..baby...ip6 của nó reo âm lên. Nó bắt máy nghe thì

Nó cụp máy trong khi không cần biết người kia đã nói xong chưa. Hần thấy mặt nó đổi sắc thì gắng hỏi nhưng nó không nói gì, nhét tay vào túi quần, nó đi thẳng. Nó đến cánh đồng oải hương tím biếc, ngọt ngào_ là nơi mà nó và cậu ấy hay đến. Ngồi xuống thảm cỏ xanh rì, hôm nay trời lộng gió, những ngọn gió lùa vào tóc nó, thổi tung mái tóc tím vàng lên. Làm nó nhớ về ngày hôm đó, cái ngày cho nó biết sự thật mà bây giờ nó vẫn không nguôi ngoai.

Quá khứ...

- anh cút đi...mau lên!!!

- Nhi bình tĩnh đi!!! Em hiểu lầm rồi

- cái gì mà hiểu lầm? Cút đi buông ra!!!

- KHÔNG!!! ANH YÊU EM!!!

Một boy đang giữ chặt một girl. Nó vùng vẫy thoát khỏi tay Nhật Minh. Nó đã thấy cảnh đó. Chị Hoàn vị hôn thê của Minh đang ngồi trên đùi cậu và đang....kiss cậu. Vậy là nó là kẻ thứ ba...no no nó vùng chạy đi. Cái cụm từ “kẻ thứ ba” luôn ám ảnh nó. Nghĩ đến đây là nó lại khóc. Nước mắt long lanh chảy xuống ướt đầm mi. Tay nó nắm chặt một bông hoa ở đây, nó đang yếu đuối lắm và nó cần một bờ vai. Minh đã đến nhưng cậu chỉ đứng ở đằng sau, đứng ở trên nền đá cạnh cánh đồng, cậu không dám đến gần nó, cậu xin lỗi nó rất nhiều. tách.... tí tách... mưa lại rơi rồi. Mưa lạnh và buồn. Mưa cứ rơi,rơi mãi trên người nó và cậu. Hắn thì đuổi theo nó và thấy.... hắn đi đến gần nó cởi áo khoác và khoác lên người nó. Vòng tay ấm áp của hắn ôm nó vào lòng. Nó tựa vào bờ vai ấy mà khóc, từng giọt nước chua xót lẫn xuống. Hắn chỉ im lặng vì hắn nghĩ nó cần phải khóc như vậy, được một lúc thì mưa ngừng rơi, nó đang ngủ, hắn thì vẫn thức. Nhìn nó ngủ giống một thiên thần hơn, đôi môi đỏ mọng như cánh hoa anh đào khẽ mấp máy làm hắn thích thú chút chút. Hắn khẽ cúi xuống hôn nó, nó vẫn ngủ và không biết gì - _____ - Hắn ôm chặt nó, đôi môi vẫn cứ mạnh mẽ ấn môi nó xuống, mí mắt nó rung, nó thức giấc thì bộ mặt hắn đập vào mắt ngay lập tức. “Hic đây là lần thứ bao nhiêu hắn hôn mình rồi ta?” nó tự nhủ với nụ hôn này. Dù gì hắn cũng là vị hôn thê của nó, sau này thì thành “ck” nó, oimeoi nó thót tim. Nhưng làm sao để ngừng kiss? Nó cũng đang muốn đáp lại lắm luôn nhưng sợ. “mà thuoi kẹ” nó nghĩ rồi “đáp lại”. Trên thảm cỏ oải hương, hắn bế nó trong lòng, còn nó thì hai tay đặt ở sau gáy hắn, họ đang kiss nhau. Nó bị hắn cắn môi rõ đau, phải trả thù, nó cắn mạnh vào môi hắn một phát đau điếng. exo...exo...exo ip6 của nó kêu ầm lên làm đứt ngay khoảnh khắc này, hắn định tóm lấy tắt đi nhưng nó nhún nghe. Nó vẫn trong lòng hắn nhưng mà ngồi dậy chứ không phải nằm, hắn ôm nó, còn nó nghe điện thoại. Ở chỗ của Vi và Nguyên, Nguyên đeo Vi đi chơi, họ đến cổng khu vui chơi thì hết vé. Cả hai bộ mặt ỉu xiu đi về, Vi đang chọt chọt chơi game, Nguyên lái xe. Vi chọt hỏi :

- bx kiss ox bao giờ chưa nhỉ?

- hả ox nói gì cơ? Ox thích không?

- thích chứ nhưng chưa thử nên tò mò thôi mà

~Kít.... Nguyên phanh xe gấp, Vi giật mình. ” thích thì bx chiều” một bộ mặt rõ gian của Nguyên hiện ra. Cậu đẩy Vi sát vào xe, tim Vi đập nhanh như chú thỏ tinh nghịch định nhảy ra ngoài. Vi định tuột xuống vì Nguyên không chặn ở hai bên thì, cậu đi guốc trong bụng cô nên cậu dùng hai tay chặn hai bên. Vi hết đường thoát. Cậu giống con hổ lao vào vồ con thỏ là Vi vậy, môi Vi bị chặn lại không nói được câu nào. Cậu chưa dừng ở môi Vi, cậu lại hôn xuống cổ cô, Vi thấy khắp cơ thể mình, chỗ nào cũng nóng ran lên. Tay cậu nhẹ nhàng kéo vai áo Vi xuống, trong khi môi không rời môi Vi, cô hết cách không biết làm sao. Những đường cong trắng ngần của Vi hiện lên. Môi Nguyên rời xa môi cô và chuyển dần xuống cơ thể cô. Vi muốn hét lên, muốn dùng tay đẩy Nguyên nhưng cô yêu Nguyên. Các động mạch của cô cũng gần như chết đứng,yêu là cùng nhau trong tay đi suốt cuộc đời, nguyên thề được bên nhau mãi....’ ip6 của Vi kên lên. Dùng mọi lí trí còn sót lại đẩy Nguyên ra, cả hai người thở dồn dập. Vi vớ lấy cái ip và nghe rồi chỉnh lại trang phục. Nguyên thì cười, phù may mà cậu dừng lại được. Nghe xong điện thoại Vi quay sang Nguyên, mặt cô đỏ bừng lên.

- anh....anh trêu..em...

- ủa bx đâu làm gì đâu... NHỈ?_mặt cậu lại ghé sát cô

- không đùa...em không thích...._Vi đẩy Nguyên ra

- chính em bảo muốn hôn anh mà~

- em...em chỉ.... chỉ là....em

- dù gì sau này em cũng là CỬA anh

- ai bảo em....em... không chịu đâu... hức hức..._Vi khóc

~hết chap10 rồi nhoo

~Iu mọi người nhiều nhiều salalaa tình yêu to đùng <>

11. Chap 11 : Trở Lại Trường(1)

Nguyên giật mình, cậu thấy nhói ở tim khi thấy Vi khóc. Cậu rồi lên :

- Vi tớ xin lỗi, tớ không cố ý làm Vi khóc đâu >_____
- hic hic tớ sao?
- ưm xin lỗi nhé~ Nguyên yêu Vi quá nên mới làm thế... Nguyên xin lỗi
- Nguyên yêu Vi sao?
- ừ nhiều cực Vi ạ!!!
- Nguyên ôm Vi đi

~Cậu ôm cô ngay lập tức không chút ngại ngùng. Vi hạnh phúc trong vòng tay Nguyên, cô cũng yêu nhiều lắm. cộc... cộc.... ai đó gõ vào xe Nguyên. Là nó và hần. Nhưng hơn thế nó thấy tất cả, nó e hèm để lấy tinh thần. Vi ứng hồng trên mặt, Nguyên lúng túng nhìn hần.

- về nhà không? Mai đi học_hần
- ư... ư về chứ...._Vi lúng túng

Hần lôi nó vào xe Nguyên, bốn người về biệt thự mà papa nó cho. Chị giúp việc nhà nó chào rồi vào bếp nấu ăn, hần nhảy lên sofa xem tivi, Nguyên công Vi lên phòng, nó thì vào bếp tìm bìm bìm. Trên phòng Vi...

- yeah ox thắng bx rồi nè^_____^
- hừ....bx ghét ox!!! Không chơi nữa_ Nguyên vờ giận rồi lên giường trùm chăn.
- ơ? Ox xin lỗi bx...

Vi lao lên giường rồi rít xin lỗi. Nguyên vẫn trùm chăn không đáp lại một lời, nhưng trong bụng có “âm mưu”. Vi nói đủ kiểu, nào là sẽ mua tặng, sẽ không thế nữa.... nhưng đến câu : “được rồi Vi thua, Nguyên thích gì cũng được á... đừng dối Vi mà...”. Chỉ chờ câu này, cậu bật dậy như lò xo, tiến đến chỗ Vi. Cô thì cứ theo phản xạ lùi lại đằng sau, rồi cộc đầu vào thành giường nhưng... không đau. Vi đang sợ Nguyên vì Vi chỉ là con hổ trước mặt Nguyên còn Nguyên là con sói bụi rừng đang muốn ăn thịt cô. Cô dùng tay đẩy cậu ra sau, vấn đề là cậu không nhúc nhích, lại một lần nữa đẩy nhưng Nguyên làm tay cô rụt lại. Cậu yêu cô biết bao, yêu đến điên cuồng và cậu chỉ muốn cô thuộc về một mình cậu, chỉ là một mình cậu, là của cậu mãi mãi. Nguyên đặt lên môi cô nụ hôn nhẹ, chứa rất nhiều yêu thương, Vi cảm nhận được vị ngọt từ đầu lưỡi lan tỏa khắp cơ thể. Tay cô buông thõng xuống giường, Nguyên ôm chặt cô. Vi dựa vào lồng ngực ấm áp của cậu, môi cậu từ từ rời khỏi môi cô và đặt lên trán cô. Cậu thề cả cuộc đời chỉ yêu một mình cô. Vi không ôm cậu, đôi tay cô thả lỏng, mi mắt cô khép hờ, chân cô tê cứng.

Dưới tầng một, hần xem tivi, còn nó vừa có điện thoại của ai đó, là số lạ.

<....>

<....>

<...tút... tút...=“”>

Nó cáu gắt khi nghe xong điện thoại.

- sao vậy cưng?_Vi
- Cát Anh và Khánh bị bắt cóc rồi!!!
- HẢ???_all

Nó ngồi phịch xuống sofa nhấp chút cà phê, Vi thì nước mắt bắt đầu chảy ra. Hấn và Nguyên thì lo lắng cho thằng bạn thân nên gọi mọi người trong bang định đi tìm. Nó chợt nhận ra còn ông nuôi nữa, nó mở ip gọi cho Crisita Brint_ông trùm mafia_ông nuôi của nó. 5p sau, ông nó nghe cháu gái yêu của mình nói thì sắc mặt thay đổi. Ông gọi con trai của mình đến. Khoảng 30p sau thì cánh cửa mở ra, bước vào là một người con trai tuyệt mỹ, đẹp trai kinh khủng, mái tóc màu hồng nhạt lạnh lẽo. Là Crisita Vũ (Jini)_ cháu ruột của ông. Cậu nhận lệnh từ bố đến ngay chỗ nó. Mất 3t sau, cậu đứng trước cửa nhà nó,... cộc.... cộc... cậu nhét tay vào túi áo khoác, xoạch.... nó mừng rỡ khi thấy anh hai mình, nó ôm chầm lấy. Anh nuôi nó bước vào, không khí sợ hãi hiện lên. Hấn, Nguyên, Hoàng Anh trợn mắt nép sát vào nhau. Sở dĩ vì cậu là đại minh tinh của Venus_ công ty thời trang boy lớn nhất Pháp. Cậu cười nhạt, Vi lao đến vòng qua cổ Vũ, dung đưa trêu chút. Nguyên sát khí đằng đằng vì “ghen”. Số điện thoại đó lại gọi đến, cậu nghe và mở loa ngoài :

- alo

- hahahah chúng mày không đến thì con nhỏ Cát Anh chết ngay tức khắc hiểu chưa hả? Còn Khánh thì sẽ là Của tao haàhhaah Địa điểm là nhà kho của trường Sistar nên nhớ chỉ có con Nhi đi thôi!!! Bye!!!

- alo

- tút tút tút

Nó cúi lên ném mạnh cái điện thoại xuống đất, hấn cúi xuống nhặt ip lên mở ra xem. Nó đi đến nhà kho sau trường vào tối lạnh. Một mình nó đi đến chỗ đó, cửa vào nát tươm, xung quanh có khoảng 20 tên, đối với nó thì chẳng bèn gì nhưng nó muốn tìm xem con nhỏ nào dám làm thế với bạn nó. Núp sau cánh cửa, nó thấy một con bé ít hơn nó 1 tuổi hay sao đang đứng, tay cầm con dao định làm gì Cát Anh. Tiểu Anh của nó thì băng dính dán đầy người máu be bét chảy ra nhưng hình như hơi khô, chắc đã hơn 2 tiếng. Máu điên của nso nổi lên, nó đập thẳng cửa xông vào. Tay nó túm cổ con nhỏ đó, đôi mắt cũng chuyển màu từ màu bạc sang màu tím ngất, đôi mắt đó y như giết người. Con nhỏ đó la hét van xin nhưng nó không tha đâu. CVi lao vào ngay sau đó, cô cúi trối cho Cát Anh, Cát Anh khóc và ngất trong tay Vi. Vi quay sang nó, nó đã vượt qua ranh giới và máu của quỷ dữ đang hiện lên...

-Dạ!! Mau cứu Nhi nhanh lên hức nó thành người khác rồi hức hức

- What?

Hấn lao vào thì một cảnh tượng bàng hoàng hiện ra. Con nhỏ trong tay nso gần như đã kiệt sức không còn sức mà la hét nữa. Hấn lấy lại bình tĩnh đi đến cạnh nó, dùng bàn tay ấm áp gỡ nhẹ tay nó ra khỏi cổ con nhỏ đó, nó ngất đi, hấn bế thốc nó lên và đi ra ngoài, để nó vào trong xe. Khi mọi người đã đầy đủ trong xe thì Vi hỏi :

-ủa Khánh đâu???

-ừ ha ban này bx cứu rồi mà?? hừ cái thằng trời đánh này trốn đâu rồi ta???

-này đừng nói xấu thế tao đây_Khánh ngồi ngay cạnh Nguyên lên tiếng

- Á!!! Thằng này... sao mày ở đây???

- thì tao ở từ này mà, lúc bọn mày bế Tiểu Anh của tao vào xe ý hohoh

-đồ điên_Vi, Nguyên, hấn

Cái xe lăn bánh đến bệnh viện trung tâm thật nhanh vì hai bệnh nhân. Con nhỏ đó ngồi ở trong nhà kho thở hồng hộc, thâm rửa tui nó. Ban này Hoàng Anh đã nhìn thấy con nhỏ đó rồi nhưng cậu sợ bị bà chị chửi nên không quan tâm , dù gì con nhỏ đó cũng phản bội cậu để đi bắt cóc Khánh vì mục đích bắt Khánh phải yêu nhỏ. Hoàng Anh chống tay vào cửa kính trầm ngâm nghĩ gì đó. ” bị phản bội..... đau thật”. Cậu lăm bầm câu đó.

Tại bệnh viện trung tâm, nó nằm ở phòng cạnh phòng Cát Anh. Hấn đang canh chừng nó ngủ. Tại phòng Cát Anh...

-Tiểu Anh em mau dậy đi maf~ em không dậy là anh không chơi với em đâu nhe ~ Tiểu Anh...

-ư ư đau quá....

-A!!!Tiểu Anh em dậy rồi à?

Khánh nhắc Cát Anh dậy, lôi cô vào người ôm chặt. Do ban nãy bác sĩ bảo cô bị mất máu quá nhiều nên không biết bao giờ tỉnh. Vậy mà chỉ 5t sau cô đã nghe lời Khánh mà chịu dậy chơi với cậu. Cát Anh ngơ ngác ngó xung quanh hỏi đủ thứ này nọ, Khánh nghe xong chỉ chốt lại một câu :“Anh không quan tâm”. Cát Anh tức xì khói vì không được nghe câu trả lời. Cô đứng dậy, gạt chăn và đi ra chỗ ban công đứng. Gió lùa vào mát lạnh. Cái áo của cô bị gió thổi bay ra sau, bỗng có một bàn tay ôm lấy cô từ đằng sau. Khánh thì thắm vào tai cô :

-anh đổ em rồi Tiểu Anh ơi^_____^

-hả? Buông ra tôi và cậu không được thích nhau!!!

-tại sao chứ_nó đứng ở cửa khoanh tay trước ngực hỏi

Cát Anh quay đầu lại, vùng ra khỏi tay Khánh làm cậu bỗng hụt hẫng. Cát Anh chạy ra chỗ nó thì Vũ xuất hiện từ đằng sau, cô nhìn thấy Vũ thì giật mình lùi ra sau vài bước. Quá khứ vẫn ám ảnh cô. Cô đã từng yêu Vũ nhưng cậu lại bỏ rơi cô vì những cuộc chiến đẫm máu của thế giới ngầm, còn cô, sau khi đau đến tột cùng thì cô tham gia vào thế giới đêm cùng nó. Chính nó đã kéo cô ra khỏi chuỗi ngày đau đớn. Cát Anh định chạy ra ngoài thì bị Vũ chặn lại :

- hic anh còn định làm gì tôi nữa đây...?

-anh muốn xin lỗi em

-xin lỗi ư? Vớ vẩn! Xin lỗi thì vết thương của tôi có lành lại không?

-anh muốn nhìn em hạnh phúc!!!

- anh....anh tôi....

-dừng đi Cát Anh chấm dứt nỗi đau tại đây đi. Anh đã xin lỗi cậu rồi. Hãy bên Khánh đi, cậu ta sẽ không làm mày đau nữa đâu. Nghe tao đi!!_ nó

- mày....tao không yêu Khánh!!! Tao yêu Vũ!!! Tránh ra!!!

Cát Anh đẩy Vũ và nó ngã. Khánh chợt thấy nhói ở tim khi nghe câu đó, tại sao chứ? Cậu đã làm gì vì cô? Bao nhiêu đó không đủ làm cô yêu cậu sao? Nó lồm cồm bò dậy, nó ngăn không cho Khánh đuổi theo Cát Anh. Nó, chỉ một mình nó, đi theo Cát Anh. Còn Cát Anh, cô lao ra đường giữa ban đêm, cô chạy mãi đến khi thấy Sistar School. Cô mở cổng đi vào trong, cô ngồi xuống một bồn cây và khóc. Nó theo ngay sau cô, nó cũng đi vào, nó ôm cô. Cát Anh cứ khóc trong vòng tay nó. Khi cô đã thấm mệt, nó gọi Khánh đến đón cô về....

Sáng hôm sau. Hôm nay trời cực nhiều mây đen, gần như muốn mưa vậy, Cát Anh tỉnh giấc, cô thấy Khánh nằm ngay bên cạnh... Áaaaaaa Cát Anh thét lên. Hắn đang ôm nó say giấc nồng cũng tỉnh giấc, Nguyên và Vi thì giật mình ôm nhau cùng rơi xuống nền gạch mát lạnh. Cả bốn người cũng xuất hiện ở phòng Cát Anh. Họ thấy cảnh Khánh ôm Cát Anh chặt cứng, cô thì đang giãy giụa. Vi ngáp dài phẩy tay :

- Xời~ có thể cũng la mày hâm à? Tao mệt lắm~ Ngủ đây tẹo còn đi học nữa_ nói rồi cô lôi Nguyên về phòng

Cát Anh bị tạt một gáo nước lạnh, ngấy đến cổ họng vì trái bơ cô được ăn quá bự.

-Ờ Khánh mà ôm Bà Chăn vừa thôi, không bà ý đập mày xuống đất đó_hắn bịt miệng cười trong cơn ngái ngủ

-goodluck~ Khánh cậu được đó. Chúc hai người hạnh phúc~ Tiểu Anh iloveyou^_____^

Lần này Cát Anh bị một xô nước đá dội thẳng xuống. Cô im thin thít không dám ho hen gì nữa..

Hết chap 11 mong m.n ủng hộ ạ

Henhoo m.n lần này Ngô ăn khoai tây que và đăng chap ạ. Ngô ngic m.n cũng nên ăn thử khoai tây que vị táo biển nhaaa ngon cực

12. Chap 12 : Gặp Nhau Ở Ngôi Nhà Bên Bờ Biển

Reng reng reng chuông báo thức làm nhiệm vụ đúng giờ quy định, đúng 7h vì 7h30 tụi nó vào học mà. Ai ngờ nó thẳng chân đạp cái đồng hồ đáng thương chết ngóm. Nó gạt cái ôm của hần và vào toilet làm VSCN. Nó vươn vai một lúc, soi gương một lúc thì cũng làm vsn trong 10p phút. Mặc bộ đồng phục xanh dương, nó tết tóc xương cá và ra khỏi nhà một mình. Cơ bản là nó muốn đi bộ cho thoải mái, ngồi xe mãi chán chết. Nó vung vẩy tay hát vu vơ một mình. Bước vào trường, bây giờ vẫn còn vắng hoe mà, bây giờ vẫn sớm học sinh chưa đến. Đi vòng quanh trường, nó ra chỗ đài phun nước mini sau khuôn viên trường, nó ngồi xuống thảnh thơi và đeo headphone. Nhắm mắt lại được một chút thì có cái gì đó rơi bộp vào đầu nó...

- Au đau quá! Đứa nào vậy - _____ -

- Hey bé con ^^

- Hả? Cậu là...

Nó ngẩng mặt lên, một khuôn mặt baby tinh nghịch đeo thêm cái kính đen không tròng. Woa đẹp thật!

- Sao vậy nhóc? Nhìn tôi hoài? Đổ tôi rồi à?

- Đùa à?

- Name?

- ừ mà hỏi câu ngắn thế? Tôi là Dương gọi tôi là Tiểu Dương được rồi. Tôi là một thành viên trong hội học sinh đó nha ^____^

- ừ khoe vừa mà cậu học lớp nào?

- ừm đoán xem. Cho gợi ý nè rất gần ngay trước mắt nhưng cũng rất xa vời... Bye

- what?

Nó ngơ ngác tròn mắt không hiểu gì về câu mà cậu ta vừa nói, là sao nhỉ?

- Nhi!!! nhi nè !! Nhi!!

Nó giật mình bừng tỉnh, hoá ra là nó đang suy nghĩ. Cát Anh gọi nó ầm lên. Do nó mãi suy nghĩ chuyện ban nãy nên không tập trung vào học, giờ ra chơi cũng không biết. Vì lười nó xuống căn tin còn Tiểu Anh thì vào thư viện tìm tài liệu. Nó uống coffe. Vì ăn hamberger của.

- hey mà có biết cái gì "gần ngay trước mắt nhưng cũng rất xa vời."

- hả mà nói cái quái gì thế?

- thôi vậy

Nó nhìn ra ngoài cửa sổ, Vì lác đầu nhẹ nhìn nó. " mà biết Dương không? Cậu ta ít xuất hiện lắm ý như người bí ẩn ý"

Cái đầu của nó có ý thức khi nghe từ Dương, nó chợt nhớ thằng em trời đánh của nó, chắc nó sẽ biết hì đó. Nó lười Vì xuống khối 10 để gặp Hoàng Anh.

- Chào nhóc con chị nhớ nhóc lắm nè ^^_ Vì nhanh nhẩu

- thôi đi, sao? Hai bà thích gì ở em?

- thì chị cần nhóc tìm người tên Dương trong hội học sinh ý_ nó

- ok tối em sẽ gửi sang Facebook cho chị
- cảm ơn nhóc trước
- bye nhóc nhoo__ Vi
- à nè tẹo nữa hai bà đèo em về nhé! Em không đi xe ạ
- ừ bye nhóc__ all

Nó hơi tò mò về cái người tên Dương đó. Trên đường về lớp Vi cứ ba hoa, nó thì suy nghĩ thần thờ. Bộp... Vi va vào ai đó. Ngoảnh lại, nó nhận ra tên lúc nó gặp ở đài phun nước.

- A! Tôi xin lỗi
- ừ không sao mà cậu đẹp trai thiệt__ Vi long lanh
- hờ con nhỏ này__ nó

Hai đứa nó cảm thấy có luồng khí lạnh run người ở sau, quay lại thì Khánh mặt đờ đờ sát khí đang đi cùng hần. Trời họ đang ghen!!! Ba người họ cũng quay đầu lại, Dương thì tươi cười, nó tỏ ra bình thản còn Vi thì ngây thơ vô(số) tội. Khánh nắm chặt tay Vi lôi đi, nó và Dương thì đi chơi bỏ mặc hần đứng một mình ngơ ngác. Nó kéo Dương ra đằng sau trường, cậu ngơ ngác hỏi nó :

- baby cậu định đưa tớ đi đâu vậy?
- trốn học. Hối ngu!
- oắt? trốn á?
- ừ đi nào leo lên thôi
- ok.ay..

Nó leo lên trước, phóng vọt qua bức tường. Dương chạy theo sau, vì là thiếu gia nên cậu trèo cũng không được dễ dàng. Nó đành phải đỡ cậu. Sau khi cả hai cùng tẩu thoát khỏi trường thì nó phóng như bay đi. Xa trường một chút, nó lấy ip6 ra gọi cho ai đó, 10p sau một cái oto mui trần xuất hiện. Dương mở cửa ngồi vào ghế cạnh nó, nó ngồi ghế lái. Nó lái xe bạt mạng và đồ phịch ở gần biển. Lâu lắm mới đến đây, nó vươn vai hít hà mùi hương của biển, gió biển mát mẻ lùa vào người nó làm cho nó giống “con gái của mặt trăng đỏ” vậy. Dương như bị hút hồn, cậu lẩm nhẩm :“cô ấy đúng là thiên thần”. Cậu đi vòng quanh bãi cát trò chuyện với nó vài câu thì thấy một ngôi nhà gỗ vô cùng đáng yêu ở gần đó. Trong khi cậu đang tò mò thì nó lôi ngay vào ngôi nhà đó. Một không gian làm cậu choáng ngợp, ở đây vô cùng giản dị nhưng ấm áp. Cách trang trí, bài biện dễ thương. Cậu ngồi xuống sofa cạnh cửa sổ, chỗ dễ nhìn ra biển nhất. Nó ngồi xuống đối diện cậu.

- Dương cậu mắt gì?
- cho tớ bánh hamburger đi tớ đói
- ~~ okay nhóc heheh. Chị Lệ ơi cho em hai cái hamburger gì cũng được.
- ừ_ai đó nói vọng ra.

nó và Dương ngồi trò chuyện một lúc thì chị phục vụ bê đồ ăn ra, dương nhìn cô ấy choáng váng....đây là.....chị ruột của.....cậu mà? Đường như cảm thấy sự khó hiểu ở đây nó mở lời :

- hey hey sao vậy Dương? Chị Lệ sao vậy?
- sao chị ở đây? Ba mẹ đang tìm chị đó!! Hoá ra chị ở đây?
- what? gì cơ Dương's sister?
- Chị là một thành viên của cứu đại gia tộc. Chị là chị của Dương__ tiểu thư nhà họ Kim.
- dạ??? chị đùa à?

- không!! thật ra trong cửu đại gia tộc gồm có chín gia tộc và gia tộc đứng đầu là gia tộc họ Diệp, có chín gia tộc : Diệp, Kim, Lâm, Nguyễn, Hoàng, Vũ, Hà, Tử và Giang. Và họ là những gia đình có quyền thế nhất thế giới, sẽ có những người đứng đầu các gia tộc. Gia tộc Diệp là em, gia tộc Kim là Dương, gia tộc Lâm là Dạ, gia tộc Nguyễn là Nguyên, gia tộc Hoàng là Khánh, gia tộc Hà là Anh, gia tộc Vũ là Vi, gia tộc Tử là Mĩ Mĩ và gia tộc Giang là một cậu chủ của tập đoàn Mĩ Phẩm lớn nhất thế giới, chị còn chưa bao giờ gặp cơ. Vì là cựu thành viên của cửu đại gia tộc nên chị còn nhớ mang máng là nhà họ Diệp có người được mệnh danh là ‘ con gái của mặt trăng đỏ ’.

- oa kinh thiệt em sẽ về gặp ông nội ngay. Bye hai chị em, tự nói chuyện nha~~

Nó bay lên xe đến thẳng sân bay. Nó cần nắm rõ mọi chuyện khi là người được chọn làm chủ cửu đại gia tộc..

hết chap 12

ò ò nghe chap này có vẻ hơi ảo nhỉ? à mà m.n ơi cái này là do Ngô bịa ra đó nên đừng hỏi ông google nha heheh

13. Chap 13 : Bí Mật Của Cửu Đại Gia Tộc

Năm ngày bay sang Anh, quả là mệt. Chuyến sbay này nó không nói với ai cả, ngay cả con bạn thân nó cũng không nói. Ngoài hai người là chị Lệ và Dương ra thì không ai biết. Rầm.....cánh cửa biệt thự nhà họ Diệp bị nó đập ra suýt lung lay.

- Cháu cứng của oong~~ về lúc nào sao không báo thế con?

- Nghiêm túc đi ông đây không phải chuyện đùa đâu!!!

- ừ ừ gì cũng được nhưng sao con?

- con có chuyện về cửu đại gia tộc ạ

- sao vậy?

- sao ông không nói cho con về việc con sẽ là quản lí của cửu đại gia tộc?

- ta không muốn con biết đừng hỏi nữa!! Con lên nghỉ đi!! Chúng ta sẽ nói về việc này sau!!

Nó ngậm hần mồm không nói thêm gì nữa, bí mật đó là sao nhỉ? Nó lắc lắc cái đầu. Mình sẽ khám phá ra nó. Nó lên phòng của nó, cái phòng toàn màu xanh mà nó ở từ khi bé và từ lúc nó đau khổ. Phòng nó màu lam, quanh bốn bức tường toàn hình ảnh bé bé của nhóm EXO, có cái bàn công chạm tinh xảo. Giường nó to đùng giữa căn phòng. Nó mở tủ, lôi cả đồng gấu ra, nào thỏ, nào chó bông và vài con gấu bông nữa. Ip6 kêu ầm lên, nó nghe định nghe điện thoại thì nhìn lại, hoá ra là Anh. Thôi không nghe thì hơn, nó cảm nhận sắp có trận cuồng phong ập vào tai nó. “bíp có lời nhắn của Cát Anh” ip6 kêu. Nó mở ra nghe :” Con kia!!! Mày không nghe điện thoại của tao à? Á à kinh nhỉ? Mày thử về Việt Nam xem, chuẩn bị sẵn cái quan tài đi nhá!!! Tụi tao đã tìm mày khắp nơi đó!!! Mày về xem Dạ như nào đi!!! Nó sắp diên rồi!!! À còn em mày nữa, nó sợ mày bị bắt cóc nên bay sang Anh rồi!!! Mày ăn đập đó con!!! Bye”. Hiuhiu nó bắt đầu sợ rồi, Cát Anh mà đập nó thì có mà nó đành chui vào quan tài. Nó nằm vật ra giường và chìm vào giấc ngủ sâu....

Tích tắc... tích tắc....

- Tiểu thư ơi xuống ăn tối

Nó hơi tỉnh vì tiếng gọi của cô giúp việc, mò mò cái ip mở đèn lên, hoá ra trời tối rồi. Nó xuống cầu thang, vào bếp thì thấy ông nó. Kéo ghế ngồi xuống bàn ăn. Nó lấy cái đĩa iếng trứng ốp vào mồm. Ông nó đang ăn bít tết. Ông nó chợt lên tiếng

- con sao vậy? Sao không nói chuyện với ông?

- con không thích

- làm sao đây? Con giận ông à?
- ông không kể cho con về cửu đại gia tộc
- à vậy mai nhà ta sẽ tổ chức tiệc ra mắt thành viên tương lai sẽ quản lí cửu đại gia tộc nhé!!
- thật hả ông? Yeah con háo hức lắm rồi

~~ ừ ngoan ngoan ăn đi con

Tại Việt Nam...

- hừ con nhỏ này nó đi đâu rồi?
- tao thấy chắc nó sang Anh rồi!!!_ Vi
- vậy tôi sẽ bay sang Anh để gặp Nhi_ hần

Đúng lúc hần định đi thì ba hần gọi phải sang Anh gấp cùng lũ bạn của hần. Sắp có bữa tiệc chào đón những thành viên của cửu đại gia tộc. Tụi hần nghe xong thì choáng, trước đây không ai biết về cửu đại gia tộc cả. Ngoại trừ những cựu thành viên ra. Bây giờ người quản lí của cửu đại gia tộc lại triệu tập gấp thì hơi lạ. Hần thông báo rồi lên phòng chuẩn bị, lấy cái ip6 mở ra, hần đã gọi cho nó hơn 50 cuộc điện thoại vậy mà không nghe máy. Liệu nó có làm sao không nhỉ? Trong khi hần vô đầu lo lắng thì nó lại đang vui vẻ chuẩn bị bữa tiệc. Đúng 9h30p tối tụi hần và hai con bạn thân của nó bay sang Anh. 5 ngày sau thì họ có mặt ở sân bay....

Nó đi đón những người bạn của nó và hần. Đeo cái kính đen to dùng để che mắt những người xung quanh, đi cùng nó là Kara_hồi trước học cùng ở Anh. Khi vừa thấy bạn nó, hần, anh hai nó, chị dâu nó và thằng em quý của nó.

- Hello everybody_ nó nhiệt liệt vỗ tay

Hần định lao đến ôm nó thì Vi tóm tay kéo lại không cho đi. Vi và Cát Anh hùng hổ lao đến, omg thế là nó bị “xử trảm”. Vi tóm tay nó Cát Anh cho nó mấy phát vào đầu.

- Aaaaa.. đau quá!!! Tụi bay làm gì tao hả???
- mày đi không báo với bọn tao, gọi điện không nghe, báo hại bọn tao đi tìm mày như gì!!
- ui~ i’m sorry baby +_____+
- cái đầu mày ý!!! Tao không bạn bè gì với mày nữa!!
- à thui tao hạ mình rồi còn gì? À nhớ Kara không?
- cái cậu mang trong mình dòng máu Anh Việt là con lai á? Nhớ chứ sao?
- hey mọi người~_ Kara nhảy ra
- Oa Kara iloveyou cậu đẹp trai quá

~_____ Gth nhân vật nha_____

Kara : Tiểu Mộc là người mang dòng máu Anh-Việt đẹp trai, đáng yêu, tình nghịch, cậu là giám đốc của Tập đoàn thời trang nổi tiếng Vasun Bạn của nó khi nó ở Anh.

IQ : 300/300

_____ hết ạ_____

Vi thơm lên má Kara. Cát Anh thì ôm cổ Kara. Tự nhiên ip báo về có tin nhắn trên Line

|Chip còi : baby tớ sang Paris có việc ừ. Có gì phone tớ nhá|

| Nhi : biến luôn đi!!! Đồ con chó

14. Chap 14 : Bí Mật Của Cửu Đại Gia Tộc

Năm ngày bay sang Anh, quả là mệt. Chuyên sbay này nso không nói kvới ia cả, ngay cả con bạn thân nó cũng không nói. Ngoài hai người là chị Lệ và Dương ra thì không ai biết. Rầm.....cánh cửa biệt thự nhà họ Diệp bị nó đập ra suýt lung lay.

- Cháu cứng của oong~~ về lúc nào sao không báo thể con?
- Nghiêm túc đi ông đây không phải chuyện đùa đâu!!!
- ừ ừ gì cũng được nhưng sao con?
- con có chuyện về cửu đại gia tộc ạ
- sao vậy?
- sao ông không nói cho con về việc con sẽ là quản lí của cửu đại gia tộc?
- ta không muốn con biết đừng hỏi nữa!! Con lên nghỉ đi!! Chúng ta sẽ nói về việc này sau!!

Nó ngậm hần mồm không nói thêm gì nữa, bí mật đó là sao nhỉ? Nó lắc lắc cái đầu. Mình sẽ khám phá ra nó. Nó lên phòng của nó, cái phòng toàn màu xanh mà nó ở từ khi bé và từ lúc nó đau khổ. Phòng nó màu lam, quanh bốn bức tường toàn hình ảnh bé bé của nhóm EXO, có cái ban công chạm tinh xảo. Giường nó to đùng giữa căn phòng. Nó mở tủ, lôi cả đồng gấu ra, nào thỏ, nào chó bông và vài con gấu bông nữa. Ip6 kêu âm lên, nó nghe định nghe điện thoại thì nhìn lại, hoá ra là Anh. Thôi không nghe thì hơn, nó cảm nhận sắp có trận cuồng phong ập vào tai nó. “bíp có lời nhắn của Cát Anh” ip6 kêu. Nó mở ra nghe :” Con kia!!! Mày không nghe điện thoại của tao à? Á à kinh nhỉ? Mày thử về Việt Nam xem, chuẩn bị sẵn cái quan tài đi nhá!!! Tụi tao đã tìm mày khắp nơi đó!!! Mày về xem Dạ như nào đi!!! Nó sắp điên rồi!!! À còn em mày nữa, nó sợ mày bị bắt cóc nên bay sang Anh rồi!!! Mày ăn đập đó con!!! Bye”. Hiuhiu nó bắt đầu sợ rồi, Cát Anh mà đập nó thì có mà nó đành chui vào quan tài. Nó nằm vật ra giường và chìm vào giấc ngủ sâu....

Tích tắc... tích tắc....

- Tiểu thư ơi xuống ăn tối

Nó hơi tỉnh vì tiếng gọi của cô giúp việc, mò mò cái ip mở đèn lên, hoá ra trời tối rồi. Nó xuống cầu thang, vào bếp thì thấy ông nó. Kéo ghế ngồi xuống bàn ăn. Nó lấy cái đĩa iếng trứng ốp vào mồm. Ông nó đang ăn bít tết. Ông nó chợt lên tiếng

- con sao vậy? Sao không nói chuyện với ông?
- con không thích
- làm sao đây? Con giận ông à?
- ông không kể cho con về cửu đại gia tộc
- à vậy mai nhà ta sẽ tổ chức tiệc ra mắt thành viên tương lai sẽ quản lí cửu đại gia tộc nhé!!
- thật hả ông? Yeah con háo hức lắm rồi
- ~~ ừ ngoan ngoan ăn đi con

Tại Việt Nam...

- hừ con nhỏ này nó đi đâu rồi?
- tao thấy chắc nó sang Anh rồi!!!_ Vi
- vậy tôi sẽ bay sang Anh để gặp Nhi__ hần

Đúng lúc hắn định đi thì ba hắn gọi phải sang Anh gấp cùng lũ bạn của hắn. Sắp có bữa tiệc chào đón những thành viên của cửu đại gia tộc. Tụi hắn nghe xong thì choáng, trước đây không ai biết về cửu đại gia tộc cả. Ngoại trừ những cự thành viên ra. Bây giờ người quản lí của cửu đại gia tộc lại triệu tập gấp thì hơi lạ. Hắn thông báo rồi lên phòng chuẩn bị, lấy cái ip6 mở ra, hắn đã gọi cho nó hơn 50 cuộc điện thoại vậy mà không nghe máy. Liệu nó có làm sao không nhỉ? Trong khi hắn vô đầu lo lắng thì nó lại đang vui vẻ chuẩn bị bữa tiệc. Đúng 9h30p tối tụi hắn và hai con bạn thân của nó bay sang Anh. 5 ngày sau thì họ có mặt ở sân bay....

Nó đi đón những người bạn của nó và hắn. Đeo cái kính đen to đùng để che mắt những người xung quanh, đi cùng nó là Kara_hồi trước học cùng ở Anh. Khi vừa thấy bạn nó, hắn, anh hai nó, chị dâu nó và thằng em quý của nó.

- Hello everybody__ nó nhiệt liệt vỗ tay

Hắn định lao đến ôm nó thì Vi tóm tay kéo lại không cho đi. Vi và Cát Anh hùng hổ lao đến, omg thế là nó bị “xử trảm”. Vi tóm tay nó Cát Anh cho nó mấy phát vào đầu.

- Aaaaa.. đau quá!!! Tụi bay làm gì tao hả???

- mày đi không báo với bọn tao, gọi điện không nghe, báo hại bọn tao đi tìm mày như gì!!

- ui~ i’m sorry baby +_____+

- cái đầu mày ý!!! Tao không bạn bè gì với mày nữa!!

- à thui tao hạ mình rồi còn gì? À nhớ Kara không?

- cái cậu mang trong mình dòng máu Anh Việt là con lai á? Nhớ chứ sao?

- hey mọi người~_ Kara nhảy ra

- Oa Kara iloveyou cậu đẹp trai quá

~_____ Gth nhân vật nha _____

Kara : Tiểu Mộc là người mang dòng máu Anh-Việt đẹp trai, đáng yêu, tình nghịch, cậu là giám đốc của Tập đoàn thời trang nổi tiếng Vasun Bạn của nó khi nó ở Anh.

IQ : 300/300

_____ hết ạ _____

Vi thơm lên má Kara. Cát Anh thì ôm cổ Kara. Tự nhiên ip báo về có tin nhắn trên Line

|Chip còi : baby tớ sang Paris có việc ừi. Có gì phone tớ nhá|

| Nhi : biến luôn đi!!! Đồ con chó

15. Chap 15 : Người Thừa Kế

Nghe xong cái câu của ông nội, mặt trắng máu sao? Nó là con gái mặt trắng máu? Nó vẫn không thể hiểu được gì. Tại sao lại là mặt trắng máu? Ông nó cười hiền nói tiếp :

- Cái ngày mà con sinh ra, cũng là lúc mặt trắng xuất hiện. Cái giờ mà con sinh ra cũng là lúc mặt trắng máu hiện rõ và tròn nhất.

- Ô chào người thừa kế_một vị khách nào đó trong bữa tiệc

- trông con cũng xinh phết nhỉ?_một người bắt tay nó

bla.....bla.....(kể hết lời của mọi người chắc Ngô teo lun á)

Vị MC đồng dục lên tiếng nói gì gì đó nhưng bây giờ nó đã không nhập tâm được gì rồi, cái cụm từ ‘ con gái của mặt trăng máu’ cứ xoay quanh đầu nó. Nó chao đảo và tựa ra sau, may có hần đỡ nó. Ông nó gọi tất cả mọi người sẽ là người thừa kế tương lai lên giới thiệu. Đầu tiên là nó, Vi, Cát Anh, Khánh , Nguyên, hần , ai đó tên Mĩ Mĩ, Dương và Long. Sau khi nó bước lên sân khấu thì nó thấy cô gái mà nó cứu lúc này cũng ở đây, thật trùng hợp đó lại là Mĩ Mĩ. Nó nhớ lại lời nói của chị Lệ, vậy hoá ra đây là cậu chủ giấu mặt nổi tiếng. Nó cười nhếch mép nhìn Long. Cậu quay ra thì nhìn nó bằng đôi mắt baby ngọt ngào. Sau màn phát biểu dài dòng của ông nội nó thì nó được một bà lão khoảng 80t bê trên tay cái đĩa màu đỏ. Bà đến gần nó quệt lên tay nó một vệt đỏ. Bà còn đổ ngay một ly rượu cực mạnh lên tay nó. “Á” nó hét lên vì đau. Cánh tay phải từ vệt đỏ hoá thành hình mặt trăng máu rực sáng lên. Mọi người rộn cả lên chúc mừng người thừa kế cứu đại gia tộc. Nó hơi loạng choạng đi xuống, lao thẳng vào quầy rượu. Hần cũng đến ngồi cạnh nó và chọn 3 ly Vodka. Nó gọi thêm một ly nữa, thách thức hần :

- anh uống với tôi một ly không?

- có

- hay chúng ta thi uống đi!! Ai uống trong 2p hết hai cốc thì có quyền sai bảo người kia

-ok

Chỉ trong 1p56g nó đã hết cả hai ly, trong khi hần đang chật vật nốt ly thứ hai. Nó cười nhạt tỏ vẻ khinh thường. Từng bước của nó bắt đầu loạng choạng, nó đang đi thì thấy trời đất tối sầm lại. Nó ngất. Hần bế bổng nó lên, tay phải của hần chạm vào tay nó thì nóng rực lên, cái vệt đỏ đang sang màu xanh dương đậm. Thả nó lên giường, hần ngồi bên cạnh ngủ gục.

- ư....m....ừm...

- tỉnh rồi à?

- tôi ngất mấy ngày rồi?

- hai ngày trôi qua rồi

Nó lật chăn ra, tóm tay Cát Anh lôi đi trong lúc mọi người đang câu nó. Đến bên phòng đọc sách của ông, nó mở cửa đi vào. Hai người lấy mấy cái ghế chặn cửa và khoá lại. Nó thấy có gì đó kì lạ ở đây, trong mấy ngày, nó đã tìm khắp nhà nhưng chỉ thấy mỗi nơi này khả nghi và huyền bí. Cát Anh lục tung lên, nó đi dò xét vài thứ. Đang tìm thì Cát Anh va phải khung ảnh trên bàn ông, rơi xuống và vỡ tan, nó nhặt lên. Cát Anh đến gần, cô lấy tấm ảnh ra thì là cả một lớp dày bên trong. Một mảnh giấy trắng. Nó gật đầu với Cát Anh dòng chữ đánh máy hiện ra “cuốn sách số 344 trang 600”.... 2 tiếng trôi qua tụi nó mới thấy quyển sách trong thư phòng khổng lồ ngấp trong sách. Cát Anh mở trang 600 thì lại là giấy trắng, cô thấy hơi gờ lên thì vớ cái bút chì, tô tô lên lại một con số hiện lên ” cuốn sách 1789 “, lại chật vật 4 tiếng mới tìm ra. Nó đẩy nhẹ quyển sách thì tũ sách tách ra làm hai. Hai đứa cùng cười và bước vào. Đi lòng vòng, đây là mặt thất lạ. Cuối con đường là cả một cánh cổng, mặt mã được hiện lên. Cát Anh cười như mếu :” Ông mày kinh thật! Chắc trong này phải có gì to tát đây”. Câu đó của Cát Anh làm máu tò mò của tụi nó nổi lên. Nhấn hai lần, thử sinh nhật của ông rồi của nó, gần như tuyệt vọng thì nó thấy Cát Anh reo lên

- A!!! Tao biết được mặt mã rồi mày!!

- đâu?

- ban nãy tao nhìn xung quanh thì thấy hòn đá be bé, nhặt lên thì thấy 3 con số

- đọc đi tao nhấn cho__ nó cười tươi

- 137

- đây là sinh nhật bà tao

- ồ thấy thế mà tụi mình không nhấn ngay từ đầu nhỉ? Ngốc quá đi!!

Cánh cửa mở ra, bên trong có vài thứ kỉ niệm của ông và bà. Nó lượn xem và cầm lên. Thật đơn giản, nhưng trong này có gì chứ mà cái mặt mã như vậy. Đi mãi vào trong thì bên phải có một cánh cổng. Nó đẩy ra thì giạt mình ngồi bệt xuống, nước mắt tuôn ra...

Hết chap16

Mọi người sorry vì cắt đứt đúng đoạn gay cấn^_____^ trong đó có gì hồi sau sẽ rõ. Mọi người ngủ ngon mơ siu điệp nhaaaa

16. Chap 16 : Đằng Sau Cánh Cửa...

Cánh cửa cuối cùng vừa hé ra thì nó khụy xuống, cơ thể run lên, hai hàng nước mắt trào ra. Cát Anh đi sau thấy lạ bèn đi vào. Đập vào mắt cô là chiếc giường bệnh trắng toát, người trên giường là bà Diệp_bà nội của nó, xung quanh là cả đồng dây lằng nhằng đâm vào tay. Rõ ràng bà nó đã chết rồi mà, tại sao lại vậy. Nó không tin đâu. Cát Anh quỳ xuống ôm lấy nó để nó khóc trên vai cô. Nó mơ màng nhớ lại cái hôm bà nó mất. Lúc đó bà nó bị tai nạn xe, được đưa vào phòng cấp cứu phẫu thuật. Khoảng 2t sau bác sĩ ra và nói một câu nhạt nhòa, đau đớn :” chúng tôi đã cố gắng hết sức..” Nghe xong câu đó nó gào thét lao vào phòng bệnh của bà. Đó là đêm thảm họa nhất của nó. Bà nó nói câu cuối cùng dặn nó thì buông tay, nó khóc chết đi sống lại, vậy nên đã ngất đi lúc nào không hay. Sau hôm đó không một ai trong nhà nói về bệnh của bà nữa, chứ đừng nói đến bà. Vậy mà giờ đây bà nó, nằm ngay trước mặt nó, nó tát thật đau vào má mình xem có phải mơ không? Không!!! Đây là sự thật!!! Kia là bà nó. Kẹt.... tiếng mở cửa là bác sĩ. Nó mất hết lí trí lao đến túm cổ áo ông bác sĩ gào lên :

- lão già kia!!! Tại sao bà tôi lại ở đây?? Liệu hồn khai sự thật không thì..._ nó toả ra tia lạnh lẽo, chỉ hai tay vào chỗ tim của ông bác sĩ_ ông sẽ bị moi tim cho chó ăn đó!!!

- vâng th...ưa tiểu... thư_ ông ta sợ xanh mặt_ bà cô đang sống thực vật.... đây là chỉ thị của lão gia... cô hãy tìm ông ấy hỏi sự thật...

Nó thả tay ra, người mềm nhũn đi, ông nó đã lừa nó. Cái vết xanh trong tay nó toả lên. Cát Anh ôm lấy nó, sợ rằng con quỷ trong nó lại trỗi dậy. Gạt tay Cát Anh ra, nó xông ra ngoài nhưng cửa đã đóng lại, hai nửa cửa giá sách chập lại làm một, nhốt tụi nó trong này. Gào thét đập cửa mãi nhưng không ăn thua, nó quay ngoắt lại chỗ ông bác sĩ hỏi hỏi lâu thì mới biết. Đây là mật thất chỉ có người ở ngoài mới mở được chứ đã đi vào trong này thì chỉ có ông nội nó biết cách mở. Gần như là tuyệt vọng thì có tia sáng loé lên. Là ông nó. Cát Anh và nó mặt tái xanh chờ cơn giận dữ của ông nó. Hoá ra khi ông về, lên thư phòng thì thấy tấm ảnh vỡ, đã vấy trên bàn còn có vài quyển sách, ông đoán ra ngay là nó đã lên vào. Nghe thêm sự mất tích của nó và Cát Anh thì ông khẳng định chắc chắn và vào đây. Quả đúng là sự thật. Cả hai đứa không thấy ông mắng thì phi ra ngoài như bay. Ông nó nhìn không nói gì nhưng mắt đã thay đổi. Bác sĩ đẩy xe giường bệnh của bà ra. Cả nhà thấy hai tụi nó thì mừng đến mức.... quá cho tụi nó trận tới bởi. Ông nó đi trước, bác sĩ đẩy xe theo sau. Ba mẹ nó thấy thế thì ngạc nhiên, cười trong nước mắt. Anh hai nó ôm chầm lấy bà. Ông hỏi là em nó đâu thì em nó giờ này lại đang.....

Trong một quán bar tại Việt Nam..

- haha chúng mày uống thêm đi!! Hôm nay không có bà chị tao quán đâu

- yolo nhĩ hoàng anh?

Thằng em trời đánh của nó cùng lũ bạn đang vui vẻ đập phá bar.

Tại biệt thự nhà nó ở Anh. Ông nó để nguyên ọi người chăm sóc bà nội nó trên phòng. Ông gọi nó cùng Cát Anh đi xuống.

- hai đứa con..... TA KHÔNG THỂ TIN LÀ HAI CON LẠI DÁM ĐỘT NHẬP VÀO THƯ PHÒNG CỦA TA!!! THẬT TỐ GAN!!!!_ông nó quát âm lên

- tụi con xin lỗi_ nó và Cát Anh lí nhí

- TA KHÔNG CẦN LỜI XIN LỖI CỦA HAI CON!!! NÓI CHO TA MỘT LỜI GIẢI THÍCH!! MAU!!!

- ông cũng sai mà... ông dám giấu mọi người lâu như thế__ nó lấy chút khí thế lên giọng
- Đúng!!_ Anh đồng tình
- ông cho tụi con một lời giải thích đi__ all đồng thanh
- ta.ta..... thật ra ta chỉ muốn giấu đến khi bà con được chữa bệnh..... bà con đang...
- SỐNG THỰC VẬT!!!_ tụi nó đồng thanh
- sao.....con biết??
- hỏi bác sĩ ạ_Cát Anh lên tiếng
- ra ngoài đi!!! NHANH LÊN!!!_ Ông nó gầm lên

Tụi nó ra ngoài trước khi cơn thịnh nộ của ông ập đến. “Phù” Cát Anh thở phào khi thoát khỏi nguy hiểm. Liệu sau vụ này, ông còn âm mưu nào nữa không? Chắc tụi nó phải về Việt sớm á... về phòng thì thấy tụi hấn, Vi đang ngồi trên sofa phòng nó. Vi đứng lên quát ;” sao mày đột nhập thư phòng mà không kêu tao?? tính đá bạn bè à?”. Không ai nói gì. Cát Anh ngồi cạnh hấn. Nó ngồi ở đệm cùng Vi. Hấn uống trà lên tiếng trước (gan to hơn ừi heheh):

- kết thúc rồi. về việt Nam đi. Ông bảo tôi ông đặt vé máy bay rồi, Mọi người đi không?
- Có__ all tụi nó đồng thanh
- vậy bao giờ bay?_ Cát Anh+Khánh
- Ê SAO ANH/EM BẮT CHƯỚC TÔI?_vẫn là cặp đôi đó
- thôi nào~_ nó
- vậy tối nay chuẩn bị kế hoạch chuồn đi__ hấn
- Okkkkkk__ all

Bọn nó và bọn hấn lao về phòng mình chuẩn bị cho kế hoạch “chuồn” khỏi nhà. Nó trút tất cả những thứ cần thiết, nên hai cái vali. Sau bữa ăn tối, tụi nó chờ lúc mọi người sắp ngủ thì chạy.

11h16p....

- ê mọi người!!! Mau lên chui nốt cái hàng rào này là xong__ hấn
- ừ... ừ..._ nó

Hấn chạy nhanh và phi qua hàng rào bảo vệ. Ban nãy nó nhờ Cát Anh đột nhập vào hệ thống chính và huỷ hết camera nên giờ chui qua quá dễ dàng. 37p qua đi, nó cùng lũ bạn cũng thoát đi. Chui vào hai cái oto, phi thẳng ra sân bay Quốc Tế. Tại sân bay, sáu người bước đến chỗ làm thủ tục. Tất cả mọi người ai cũng phải ngoái nhìn, vì sáu thiên thần cùng sánh bước. 3 ngày ngồi máy bay tụi nó cũng về Việt Nam, nó lao về biệt thự đánh một giấc ngon lành. Còn tụi kia thì vào bar chơi....

Hết chap16 ừi

Mong mọi ngời ủng hộ chuyê n ạ

17. Chap 17 : Nhiệm Vụ (1)

Mở mắt ra, cả một trần nhà màu xám trống rỗng. Mi mắt nó động đậy, nó ngồi dậy nhìn xung quanh. Không có ai cả. Trên bàn, cái đồng hồ Doraemon màu xanh biển chỉ đúng 10h, có một mẩu thư ” mày ăn xong thì nằm nghỉ nhá, đồ ăn trên bàn trong bếp ý. Không đi học cũng chả sao đâu^^. Yêu mày. Vi”. Nó cười và đi làm VSCN, mặc lại bộ đồng phục của trường nó xuống bếp ăn chút thức ăn. Ăn xong nó ra oto đi đến trường. Bây giờ là giờ ra chơi, nên mọi người xuống căn tin hết, cả sân trường ồn hấn lên. Nó cười với đám Fan và phi ngay vào lớp, vứt cái cặp rồi xuống căn tin. Nó mở cánh cửa căn tin, điều hoà phả vào mát rượi. Cái bàn mà tụi bạn nó ăn ngay cửa sổ, nó thông thả đi đến. Thì..... một cô gái đang kiss.... hấn

ngay trước mắt nó. Thật ra thì sau khi thấy nó ở căn tin con nhỏ là fan cuồng của hần cố ý vấp ngã xong quay ra sau để vờ là hôn. Nó thấy đau ở tim, nhưng nụ cười bất cần vẫn hiện rõ trên môi, nó lấy ip ra chụp lại. Nó gờ hai ngón tay chào lũ bạn. Hần thấy nó thì niềm vui nhỏ nhe nhón trong tim, đẩy vội con nhỏ đó ra. Nó cười nhẹ, đập tay với Vi. Tay cầm ly cafe đắng ngắt, nó tạt thẳng vào con nhỏ vừa làm gì hần. Buông đúngm một câu :

- Cút mau!!! Cô đang cướp chồng tôi đó!!

- cô.... cô.... cô đúngm là con ** không biết xấu hổ!!! Dạ là của tao!!

_____ hồ ly xuất “chuồng”^^_____

Minh Minh : xinh đẹp nhờ dao kéo, yêu hần, do đặc tội với nhà nó nên bị nhà nó đim xuống. Trước đây là vị hôn thê của hần. Nhà nhỏ khá giả, công ty của nhà nhỏ nằm trong chuỗi công ty nhà nó. Ác quỷ, tâm địa xấu xa. Thích gì là phải giành bằng được.

IQ: 34300

(còn nữa nhưng Ngô gth sau nhá)

_____ quay lại _____

Nó thông thả ngồi xuống ghế cười nhạt, hần nhếch mép khi thấy nó lên cơn..... Ghen.. Nhỏ đó máu dồn lên não luôn. Từng giọt cafe chảy dài xuống mặt nhỏ. Hai con hồ ly mang cả tá phần tử đầu chạy đến mắng nó. Chửi nó náo loạn cả căn tin, nghe chửi nên Vi cấu quá tát vào mặt một con nhỏ. Năm ngón tay in dài trên mặt nhỏ. Lại nụ cười khinh bỉ của nó hiện lên. Tay cầm điện thoại trên bàn bỏ lên lớp. Lúc đi qua nó buông đúngm một câu với hần :” Tôi không cần anh đâu!! Đi mà chơi với nhỏ đó đi... giả dối“. Hần lạnh toát sống lưng. Ngồi phịch vào chỗ nó định mở ip lên chat thì..... cầm nhầm của hần. Màn hình hiện lên, là nó đang ngồi ở biển. Trong album, còn bao nhiêu là hình chụp lên nó, thật đẹp. Tin nhắn của hần có 4 tin là của lũ bạn hần, nhưng còn một tin cuối cùng là của cô gái tên Tiểu Lam :” hãy chờ em”. Đọc xong, tim nó nhói lên một cảm giác khó tả. Đau và muốn buông tay. reng.... reng.... reng chuông báo giờ học đến. Vi và Cát Anh lên trước, tụi hần lên sau.

- Nhi!!! Nhi!!! Mày đi đâu rồi???

Cát Anh và Vi vào lớp thì không thấy nó đâu nên hỏi hần đi tìm. Trên màn hình cả hai nhận được tin nhắn một lúc. ‘Ông nuôi có việc nhờ tụi mình về biệt thự nhà tao mau lên’. Vi và Cát Anh phi ra xe oto phóng về nhà. Kíttttt... tiếng phanh xe. Đi vào trong nhà thấy nó đang theo dõi màn hình trên laptop.

- Sao vậy?? Ông nhờ tụi mình làm gì??

- mày nhớ lão cáo già là trùm buôn bán ma túy mà cảnh sát truy nã chứ??_ nó

- à cái lão dê già hay vào bar tụi mình chứ gì??_ Vi

- ừ lão ta tên là Chu Đức_ nó

- vậy kế hoạch là gì??

Bla... bla..... nó, Vi và Cát Anh bàn kế hoạch. 5h học viện tan, tụi hần đi vào bar chơi xong mới về. 10h tại Bar của tụi nó. Ba chiếc xe đen, xám, đỏ đỗ lại. Ba cô gái mang theo mình sự bí ẩn vô cùng xinh đẹp. Nó mặc cái áo bó sát đen bóng hở bụng, lộ ra hình xăm hoa hồng, quần đen bó sát, đôi mắt màu bạc lạnh lẽo như muốn giết người, mái tóc hung đỏ được buộc bồng lên . Vi mặc áo balo hình thập giá màu trắng đen, khoác thêm cái áo da nâu đồng, mái tóc nhuộm tím thả tung. Cát Anh vô cùng đáng yêu, cô đeo cái kính đen xanh, mặc cả cây đen bó sát, không để lộ chỗ nào. Cả ba thiên thần được mệnh danh là ” Thiên Thần Bước Lên Từ Địa Ngục” đều vào bar. Tụi nó chọn cái bàn trong góc khuất chờ lão cáo già Chu Đức.

- liệu lão ta có đến không mày??_ Vi hỏi

- sao không?? Theo thông tin thì lão ta toàn đến đây vào 1h sáng mà_ Cát Anh

- sao lão ta không bị bắt??_ Vi

- chạy tiền_ nó buông đúngm một câu

12h56p tụi hấn trong dáng lãng tự bước vào. Hấn áo ba lỗ hình đầu lâu, quần đen. Hai tên kia cũng vậy. Vì định la lên thì bị nó bịt miệng lại. Tụi hấn chọn cái bàn gần chỗ tụi nó. 4 cô gái ăn mặc cực sexy đến ve vãn tụi hấn. Khánh và Nguyên mỗi người một em, vô cùng sung sướng. Hai cô kia hôn nhẹ vào môi hấn rất tự nhiên. Hấn cũng không tỏ vẻ gì. Máu ghen của ba cô nàng dồn lên não, muốn đi ra đập cho tụi hấn một trận nhưng việc ông giao thì không thể bỏ. Ông là trùm mafia mà. Gần 1h sáng, trong khi tụi nó đang ngáp ngắn, ngáp dài. Tụi hấn vui vẻ chơi bởi thì cánh cửa bar mở ra. " Là lão ta" Vì nói khẽ. Quản lý chạy đến chỗ tụi nó nói chuyện. Lão ta vừa ngồi xuống thì một cô gái xinh đẹp nhất bar bước đến. 30p sau khi làm đủ trò thì lão ta định đưa cô gái vào hotel nhưng Khánh đã đâm cho lão ta một cú. Cô gái đó giật mình. Trong góc tối tụi nó trợn tròn mắt, kế hoạch có chút thay đổi rồi. Tên phá đám. Khánh cúi vì cô gái đó là khách quen của tụi hấn nhưng hôm nay không phục vụ tụi hấn. Cát Anh vẫn điềm tĩnh nhìn, Vì bùng lửa giận dữ, nó lạnh lẽo theo dõi phim. Đến lúc không thể chịu được nữa, tụi nó ra về. Về đến biệt thự, do nhiệm vụ không hoàn thành nên tụi nó bị ông anh nuôi chửi một trận, nghe nói lần sau lão ta sẽ không đến nữa. Nên lần sau thi hành nhiệm vụ anh sẽ đến tận nơi giúp tụi nó. Ba đứa trong ba cái phòng chìm vào giấc ngủ...

Hết chap 17

Hic nhầm nhầm ý ạ

18. Chap 18 : Đau.....

Nó mở mắt ra, nhìn sang bên cạnh, cả đêm qua hấn không về. Nó mặc cái áo len nâu dài gần đầu gối cùng cái quần đen bó sát ngắn. Vài cơn gió ập tới, nó lạnh run lại nhưng vẫn làm VSCN. Vẫn sớm nên nó định đi dạo một vòng để thư giãn. Đeo cái cặp, nó ra ngoài. Ban này vào mấy phòng của lũ kia, thấy ôm nhau ngủ nên nó cũng không muốn đánh thức. Tối hôm qua hấn vào bar đập phá, cả đêm không về vì lí do cầm nhầm ip của nó. Hấn lục tung cả ip lên thì thấy ảnh của Nhật Minh rồi hình nền là nó và Minh. Nỗi đau trong lòng hấn bùng cháy lên, hấn điên cuồng đập phá. Đến lúc say thì gặp Minh Minh và cô ta cãi nhau với hấn. Trong lúc cãi nhau cô ta đẩy hấn sát vào tường khách sạn. Những nụ hôn điên cuồng cứ giáng xuống người hấn, ba nút áo tung ra, vậy mà hấn vẫn mặc kệ. Nó đứng im, lúc đi ngang qua nó đã nhìn thấy thứ không nên nhìn thấy. Cái quá khứ từ 7 năm trước lại ập về. Một giọt, hai giọt, ba giọt nước mắt nóng hổi trào ra. Đôi tay gặt phẳng nhưng giọt nước mắt yếu đuối, nó đi đến chỗ hấn. "á" Minh Minh hét lên vì đau, tay phải của nó vẫn tóm chặt mái tóc của cô ta giật ra sau. Đứng chắn trước mặt cô ta và hấn, nó quát :

- Đồ hồ ly tinh dám cướp chồng tôi hả??? Cô có gan lắm đó, cô tin tôi huỷ hoại nhà cô một lần nữa không??
- cô... cô.. định làm gì.. Dạ là.... của tôi..._ Minh Minh lấp bắp
- cút mau nếu không tôi sẽ không kiềm chế được đâu_ nó gần từng chữ
- đi thì đi_ cô ả ông ẹo đi mau lẹ

Nó quay lại hấn, đôi mắt chứa chút bi thương, đôi tay trắng ngần nhẹ nhàng cài từng nút áo. Hấn ôm chặt nó, nó vùng vẫy thoát ra. Cái ôm mạnh mẽ này khó mà nó chống cự nổi, hấn lôi nó vào oto. Đây là loại oto cách âm cực tốt nên không ai biết ở trong là trận cãi nhau quyết liệt. cách... cách.... nó cố gắng mở cửa xe, nhưng hấn đã khoá lại. Đẩy nó sát vào cửa xe, môi hấn điên cuồng chiếm lấy môi nó. Nụ hôn cháy bỏng, mang đầy đau thương cứ rơi xuống vai và xuống cổ. Môi nó bị hấn làm cho đỏ ửng lên. Tay nó vẫn đẩy hấn, mặc dù biết kết quả là vô nghĩa nhưng phải cố. Cái nơ kẻ sọc đỏ được tháo ra, rồi đến nút áo. Hai cái cúc áo bung ra, cái áo hai dây hở ra, cái cổ trắng không tì vết và vòng cổ bạc sáng loáng. Không khí xung quanh dường như bị hút hết bởi nụ hôn của hấn. Tay của nó lại loá lên lần nữa, vết màu xanh đỏ làm nó ngất đi. Thả nó ra, tay hấn tra cúc áo, buộc lại cái nơ, nó vẫn ngất. Phóng về biệt thự nhà nó, các người giúp việc mở cửa và cho xe hấn vào trong. Lúc này Vì, Nguyên đang xem tivi, Cát Anh ở trong bếp, Khánh vẫn ngủ. "Nhi bị sao thế này??? Dạ cậu làm gì nó thế???" Vì hỏi dồn khi thấy hấn bế nó ngất đi trong vòng tay. Một câu cũng không thốt ra, khuôn mặt lạnh lùng đến đáng sợ, Vì cũng rùng mình vì lạnh. (Tầng bằng di động mà Vì) Bế nó vào phòng, đặt nó lên giường. Mắt nó nhắm nghiền lại, đôi môi đỏ mọng như sakura, trông thật giống thiên thần. Anh hai nó cùng chị dâu nó bận quản lí công ty, Chip thì ra nước ngoài vì gia đình có việc. Ba mẹ nó ở Anh để quản lí tập đoàn. Ông nuôi thì bận túi bụi. Không một ai chăm sóc nó, dạo này nó hơi ốm. Chuông điện thoại reo ầm lên, là Trang gọi. Hấn nghe máy :

< alo~="” thiên="” thần="” hử???="” cô="” giáo="” tìm="” cậu="” đó="”>

Ngay từ lúc làm quen thì Trang đã hỏi nó một câu hỏi “Bạn là thiên thần phải không?” nên từ lúc gặp nó thì Trang toàn gọi nó là Thiên Thần. Vậy là quen mồm. Không nghe thấy ai trả lời, Trang đập máy luôn. Hử ném cái ip xuống giường. Từ khoe mắt nó chảy ra một giọt nước long lanh, nó khóc. Trái tim hử như bị bóp nghẹt lại, đau đến muốn chết luôn. Nó khóc vì ai nhỉ? Bỏ cái câu hỏi đó, hử nhắc nó lên, hôn nhẹ vào chán nó. Mùi hương dịu dịu toả vào mặt nó, nó dựa vào người hử ngủ ngon lành. Chứng kiến cảnh tượng đó, Cát Anh chỉ lắc nhẹ đầu. Nó không được yêu!! Đó là quy luật của ” Ba Thiên Thần” trong thế giới đêm. Cách.... Cát Anh bước vào.

- Anh? Sao vậy?_ hử thắc mắc

- Bỏ nó xuống đi lại đây mình bảo!!_Anh

- Nhi!! Nó không có quyền yêu đâu!!

- tại sao?? Chẳng phải chúng tôi có hôn ước sao??

- Không phải cậu mà là người của gia tộc Giang

- LÀ SAO???

- nhà họ Giang và nhà họ Lâm của cậu

đang giành giật hôn ước của Nhi

- vậy phải làm sao??

- đánh cược với tôi đi!!! Cậu phải thắng trong cuộc chơi này!!

Cát Anh định đánh cược gì đó. Nhưng nó vẫn đang chìm trong giấc mơ nồng nàn. Lúc nó ngủ dậy thì đã gần chiều. Đói bụng nên bước xuống nhà, mùi hương của súp hạt dẻ bay lên, nồng nàn xộc vào mũi nó. Một từ để diễn tả cảm xúc lúc này của nó đó là.... Đói...(=.) Cô giúp việc ngoảnh lại bê cho nó tô súp nóng hổi. ” Tiểu thư ăn đi ạ!! Đây là đồ ăn mà cậu chủ dặn tôi làm cho cô ạ!“. Ăn ngấu nghiến như chết đói, chỉ loáng một cái tô súp hết sạch. ”Nhi ơi có cuộc gọi” ipad nó kêu âm lên, là hai nó gọi. Màn hình hiện lên hình anh nó và chị dâu_ chị Trang.

< bé="” con~="” nhớ="” anh="” không?="”>

< nhớ??="” nghĩ="” sao="” vậy??="”>

< thôi="” mà="” nhóc="” anh="” xin="” lỗi="” vì="” đi="” không="” báo="” nhưng="” mà="” anh="” có="” nỡ="” khổ="” mà~="”>

< nhóc="” ngoan="” không="” đây??="”>

< có="” mà="” bao="” giờ="” anh="” về="”>

< anh="” cũng="” chưa="” biết="” được..="” bye="” em="” nha="” anh="” đi="” làm="” đây="”>

Nó vẫy tay bye bye anh nó, rồi nó cầm cặp đi học....

hết chap18 ùi

Bye bye nha

19. Chap 19 : ?

Cách... cánh cửa lớp chợt mở ra, nó đeo cái balo EXO bước vào. Xin lỗi cô xong nó về chỗ của mình. Phịch.... hử quay ra nhìn nó, khi nó ngồi vào chỗ. Cảm nhận có người đang nhìn mình, nó ngoảnh ra. Bốn mắt chạm nhau, đôi mắt màu bạc đáng yêu, đôi mắt màu xanh lạnh lẽo. “sao vậy??” Nó mở lời trước. Lắc nhẹ

đầu, hắn đưa cho nó một mảnh giấy vàng “hết giờ ra khu vườn đằng sau trường... tôi chờ cô” ngơ ngác đọc mảnh giấy, nó cười khở. Hai tiết trôi qua và đến giờ ra chơi, tụi nó xuống căn tin. Nó uống cafe, Vi nhai bông ngô, Cát Anh chỉ đeo headphone. Những ánh mắt soi mói, ngưỡng mộ đều tập trung ở bàn nó, bàn của ba thiên thần. Cánh cửa căn tin bị đập đổ rầm một cái, tụi hắn bước vào, những tiếng la ó của fan cuồng rộ hắn lên. Tụi hắn trong bộ đồng phục nhưng vô cùng lãng tử bước đến bàn nó. Nguyên khoác tay lên cổ Vi thì thầm “vợ yêu”. Khánh giật một bên headphone của Cát Anh đeo vào. Riêng nó và hắn chỉ km lạng, đôi mắt màu bạc trống rỗng nhìn vào tách cafe, đôi mắt màu xanh lạnh lùng nhìn nó. Minh Minh ngồi ở bàn đối diện nhìn những việc sắp diễn ra, cô ta cười khinh khỉnh. Tay cô cầm cốc nước cam, đi đến chỗ nó, nước cam trong cốc đổ từ từ lên mái tóc màu hung đỏ. Từng giọt nước màu cam chảy lên khuôn mặt thiên thần, hắn chứng kiến thì đứng dậy lấy khăn giấy lau cho nó. Cơn nóng trong hắn nổi lên, hắn bóp chặt cổ Minh Minh. Cô ta hét lên đau đớn. Mắt nó không động đậy vẫn trống rỗng nhìn cảnh tượng đang diễn ra, Cát Anh thì hốt hoảng lên, mắt cô ánh lên tia giận dữ. Vi và Nguyên lấy cả hộp khăn giấy lau nước cho nó. Cả cơ thể nó im như tượng, một chút cũng không động đậy, đôi mắt không nhìn thứ gì ngoài cốc cafe. “bỏ cô ta xuống đi” cuối cùng nó cũng lên tiếng, lời nói của nó nhẹ như một cơn gió nhưng lại như một mệnh lệnh. Tay hắn rời khỏi cổ Minh Minh. chát..... nó tát mạnh vào mặt Minh Minh, môi cô ta có chút máu. chát.... cái tát thứ hai vang lên. Nụ cười khinh bỉ lại nở ra, đôi môi đỏ mọng nhếch lên thành đường cong quyến rũ. Hắn ôm nó, sợ nó sẽ hoá thành con quỷ như ngày đầu hắn gặp nó. Vuuuuu... gió từ đầu lùa vào, mái tóc của nó bay lên bồng bềnh. Xung quanh nó chỉ còn hắn và sự lạnh lẽo. Cái ôm đó cứ ở bên cơ thể nó, không rời đi. Cô ta bị một lực hút đưa lên cao, sự sợ hãi trào dâng trong lòng hắn. Vậy là nó sẽ giết cô ta sao? Vệt màu xanh đỏ rục lên. Bí ẩn về vệt màu xanh. Lôi nó quay lại, hắn đặt lên môi nó một nụ hôn. Lí trí của nó mất đi, cô ta được thả nhẹ xuống. Tất cả trở lại trạng thái yên bình, ồn ào ở căn tin như lúc đầu. Nhẹ nhàng lắm, thật nhẹ nhàng nó gạt tay Dạ ra, giọt nước long lanh nóng hổi rơi vào tay hắn. Bây giờ, nó chỉ muốn ngủ, chìm mãi vào giấc ngủ, nó đi ra cái xe mui trần. Chỉ trong 10p cái xe của nó đỗ ngay trước cổng biệt thự “KULL”.

- cô chủ_ ông quản gia chào nó

- tôi mệt nên về, ông gọi điện xin phép hộ tôi, à bây giờ tôi muốn ăn cháo gà, ông bảo chị Giang làm hộ tôi, tôi thích mỗi món chị ý nấu!!_ nó tuôn một tràng

- cô chủ hơi thay đổi thì phải??

- điểm nào??

- cô nói nhiều hơn trước~~

- hình như ông hơi lẩm cẩm!!

- nhưng chị Giang về quê ạ

- tôi không biết!! Phải nấu giống cho tôi!!

- cô chủ.... tôi....

- tôi sẽ nấu cho em_ hắn

Ngoảnh lại thấy hắn, nó chỉ hừ lạnh một tiếng. Hắn theo nó từ lúc nó ra nhà xe, do thấy nó khóc nên hắn không thể không quan tâm. Lúc thấy nó về hắn mới an tâm phần nào, lần đầu hắn thấy nó khóc. Không thể tin với cái vẻ lạnh lùng cao ngạo của nó mà cũng biết khóc. Gặp nó vì nhớ nó. Bác quản gia chỉ cười nhẹ. Hắn đi vào nhà nó rất tự nhiên, mấy chị người hầu nhìn hắn khen không ngớt lời, hắn thì cười gian tà trả lời :” vậy mà có người không biết trân trọng tôi cơ~“. Sau đó liếc sang nó, đôi chân của nó thì gác lên bàn phòng khách rất tự nhiên. Lạch.... cạch.... tiếng xong nồi trong bếp vang lên trong bếp. Mắt vẫn không rời tivi nó nói vọng vào :” anh đừng làm hỏng bếp nhà tôi nhá!!”. Cười thầm trong bụng, hắn vui vẻ khi nghe thấy nó quan tâm hắn. Mãi mà chưa thấy hắn nấu xong, nó lên phòng ngủ. Nấu xong hắn bê tô cháo lên phòng nó mà tay dán đầy urgo vì bị thương. Cộc.... cộc.... cộc.... hắn đứng ngoài gõ cửa, nếu không phải vì phép lịch sự thì hắn cũng phá cửa xông vào rồi. Đợi mãi mà không ai ra nên hắn mở cửa vào, tất cả chỉ là một căn phòng màu xám trống trơn, không có bóng nó. Một nỗi đau, lo lắng lại xuất hiện trong lòng hắn, nó mất tích, tô cháo rơi xuống sàn vỡ tan. Hắn lao xuống nhà hỏi mọi người thì hoá ra, trong lúc hắn

vất vả với cái bếp thì nó lại đến công ty vì có cuộc họp đột xuất. Đi mà không nói câu nào, báo hại hần lo lắng từ nãy, cấu ròi. Nghĩ một lúc thì hần ra cái xe mui trần hàng hiệu phóng đến công ty nó...

Hết chap 19 rùi

20. Chap 20 : Cô Ấy Là “vợ” Tôi

Do có cuộc họp đột xuất nên nó đi mà không nói câu nào với hần. Lúc đến công ty, nó định gọi nhưng ip lại hết pin nên đành vào họp. Cuộc họp căng thẳng kéo dài hơn 2 tiếng. Dù là trong phòng điều hoà nhưng không khí thật sự quá ngột ngạt, mọi người cãi nhau, tranh luận vì dự án. Nhìn thấy các nhân viên quá mệt nên nó ọi người nghỉ để chiều bàn tiếp. Công ty nó là cả một toà nhà to đùng, rộng và cao. Tất cả có 46 tầng. Chi nhánh đi đến gần như cả thế giới với vô số công ty nhỏ. Nhưng công ty chủ nằm ở Anh nên được ông và ba nó quản lý. Sau này sẽ giao lại cho nó. Day day cái trán, nó về phòng làm việc của mình. Nhớ đến cái “núi” tài liệu cao ngất ngưỡng cần nó xem xét thì nó không khỏi mệt mỏi. Cách.... cánh cửa phòng ghi biển “chủ tịch” mở ra, là hần. Một tên con trai đang ngồi ở bộ salon trong phòng nó, tay nhâm nhi tách hồng trà, khuôn mặt lạnh lùng nhưng thi thoảng lại ánh lên vẻ tinh nghịch. Thấy nó đi vào hần ngoảnh ra, nở nụ cười gian manh. Bước nhanh đến cái ghế chủ tịch nó ngồi xuống, mặt cắm vào đồng giấy dự án. Xem người trong phòng như không tồn tại. Hần cười khổ

- Cô chủ của tập đoàn W.J.Y không vui khi tôi ở đây sao??

-....

- kể cả có không thích tôi thì có cần thất lễ thế không??

- tôi bận!! Nếu như anh đến vì công việc tôi sẵn sàng đón tiếp.... còn không thì.....

- thì sao??

- mời về cho!!

Nghe xong câu đó, hần chỉ cười nhẹ, vẫn vắt chân, ung dung uống trà như chưa có cơn giận của nó. Cơn cáu trong nó đang nổi lên nhưng được dập tắt ngay nhờ lon coca áp vào má. Hần cầm lon coca, nở nụ cười bất cần dí vào má nó. “hừ” nó hừ lạnh một tiếng rồi mở lon coca, uống một chút rồi lại làm việc. reng.... reng.... điện thoại trên bàn của nó kêu lên từng hồi, mãi nó mới nhấc máy

< alo=“”>

< thưa=“” chủ=“” tịch....=“”>

< sao?=“”>

< cô=“” có=“” một=“” buổi=“” xã=“” giao=“” ở=“” bar=“” lâm=“” hà=“” ạ=“”>

< là=“” ai??=“”>

< giám=“” đốc=“” bùi=“” ạ=“”>

< cảm=“” ơn=“” cô=“” làm=“” việc=“” tiếp=“” đi=“”>

Nó cố tình nhấn loa ngoài để hần nghe thấy. Thật ra thì nó cũng rất ngại khi phải tiếp lão già háo sắc đó. Ông Bui là một tên gian tà, luôn dùng thủ đoạn để đạt được mục đích. Ngồi với ông ta một lúc chắc nó điên mất. Ngày nào kí hợp đồng, lão ta cũng hẹn ở Bar cả. Đoán rằng hần đã nghe nên nó cũng không nói nhiều. Kí xong bản hợp đồng thì trời cũng đã tối, nó cầm túi xách đến điểm hẹn. Hần thấy nó đi cũng leo đèo theo sau. Đành vậy, nó để hần chở đến Bar. Vù một cái đã đến bar, chờ hần cất xong xe, hai người đi vào bar. Đến quầy phục vụ....

- Này!!! Ở đây có ông Giám Đốc Bui không nhóc??_ hần hỏi

- có ạ.... ở Vip6 ý ạ... ông ấy đang uống rượu ạ_ anh quản lí

- thank you_ hần nở nụ cười rồi quay sang nó_ “vợ yêu” đi nào

~Nghe hai từ “vợ yêu” của hắn nó thấy nổi hết cả da người. Cáu cáu nên nó dậm chân bình bịch đi lên tầng, hắn cười nhe nhớn theo sau. Mở cửa vào, tên giám đốc đang uống rượu cùng mấy em ăn mặc vô cùng sexy.... lộ trước hở sau... thật khó chịu nhưng nó vẫn miễn cưỡng đi vào.

- chào ông_ nó cười xã giao

- ô.... ô.... hoá ra cô chủ tịch lại trẻ đẹp thế này_ hắn giở thói dè gái ra

- xin ông vào vấn đề chính ạ

- thôi em xưng anh đi. Anh còn trẻ mà em gái_ ông ta nở nụ cười dè già

Nó miễn cưỡng ngồi xuống cái ghế đối diện. Hắn thấy tên này cũng chẳng tốt lành gì nên đi theo vì lo cho nó. Ngồi xuống cạnh nó, tay hắn vòng ra ôm chặt eo nó. Ông giám đốc thấy vậy nên dò hỏi, nó thì cuống lên bảo không có gì, hắn vẫn đôi tay ôm eo nó bảo đó là VỢ YÊU của tôi. Hắn cố tình nhấn mạnh từ vợ yêu làm nó đỏ bừng mặt. Vừa uống rượu vừa bàn, mãi một lúc sau ông giám đốc mới ký hợp đồng. Trước khi đặt bút ký ông ta ra một trò chơi, nếu như nó uống hết 6 ly wishky vàng óng thì sau này hợp đồng nào cũng ký hết. Hic tửu lượng của nó tuy không kém nhưng 6 ly rượu này lại là loại mạnh nên với nó cũng là cả vấn đề. Đến ly 4 thì đầu óc nó quay cuồng, hắn thấy vậy thì thương nó nên chấp nhận uống nốt hai ly. Vậy là hắn cầm bản hợp đồng, lại còn phải đưa nó về nhà nữa. Trên đường về, nó ới bao nhiêu ra áo hắn nên đành đưa nó vào khách sạn. Lấy chìa khoá xong, hắn bế nó lên, nó nằm vật ra giường ngủ như heo. Nhìn bộ dạng của nó hết sức đáng yêu :” Đúng là heo mà“. Trong lúc nó ngủ, hắn đang cúi xuống thì đôi tay vô thức của nó tóm caravat kẻ sọc của hắn lôi xuống. Đôi môi căng mọng, hồng hào toàn mùi rượu áp vào môi hắn. Đường như máu nóng trong cơ thể tăng vọt lên. Hắn điên cuồng đáp trả, đến lúc nó không thở được thì buông tha và vào phòng tắm. Lúc tắm xong hắn mới nhớ ra quên quần áo, sao ra bây giờ, đành mặc cái áo tắm bông xanh đi ra. Nó vẫn say, loạng choạng đứng dậy đi vào toilet dù mọi thứ đang mơ hồ. Xoạt.... cái áo choàng của hắn bị nó xé một phát, rách từ trên xuống bụng. Các nơ ron thần kinh của hắn dừng lại không động dậy, mãi một lúc sau nơ ron thần kinh mới hoạt động chở lại. Lúc có ý thức trở lại hắn giữ chặt nó lại, nó mơ màng vịn vào vai hắn để không ngã. Đôi mắt màu bạc không xác định được người trước mắt là ai nên vô thức tựa vào. Đành gọi tiếp tân mua quần áo hộ vậy. Hắn tựa vào cửa toilet, nó dựa vào ngực hắn ngủ ngon lành. Tay nó cào vào ngực hắn làm hắn rên lên khe khẽ. ”Hic... con heo này trong lúc ngủ còn chọc mình được” hắn cáu. 15p sau tiếp tân mang cái túi xách, trong đó có 2 bộ quần áo của nó và hắn. Làm sao để thay quần áo cho nó nhỉ? Nhờ cô gái dọn phòng vậy. Nghĩ vậy, hắn phi ra ngoài tìm ai đó, may nhờ vẻ đẹp trai và nụ cười nên hắn không mất nhiều thời gian. Thay xong bộ đồ ngủ chỉ chút hình Doraemon màu xanh là hắn bế nó nằm lên giường.... một đêm trong khách sạn thật nhiều vấn đề...

Hết chap 20 a

~

21. Chap 21 : Nhiệm Vụ

“Oáppp...” nó ngái ngủ, ngáp một cái dài. Nhìn sang bên cạnh thì thấy hắn mặc cái áo choàng ngủ hở vòm ngực đẹp đẽ, nó nuốt nước bọt ực một cái. Trên người nó không phải bộ đồ tối qua mà thay bằng bộ đồ ngủ Doraemon. Vậy là..... ” Áaaaaaaa...” nó hét toáng lên, suy nghĩ tình huống xấu nhất. Nghe tiếng hét của nó, hắn tỉnh dậy. Mái tóc nhuộm đỏ nâu hơi rối, khuôn ngái ngủ vô cùng baby, áo choàng xanh hở ra vòm ngực, trông vừa hoang dã vừa quyến rũ chết người. Nó đơ mắt mấy giây. ” Baby.... Baby....” ip của nó kêu. Nó mở loa ngoài

< alo?“>

< nhi?“ có?“ nhiệm?“ vụ?“ mới?“ đó?“>

< vi?“ hả???“>

< ừ=“” mà=“” cả=“” đêm=“” qua=“” mà=“” với=“” dạ=“” đi=“” đâu=“” thế??=“” cả=“” hai=“” đứa=“” mất=“” tích=“” luôn??=“”>

< tao=“” với=“” hần...=“” ngủ=“” trong=“” khách=“” sạn...=“”>

< áaaa...=“” mà=“” có=“” làm=“” gì??...=“” mà=“” thôi=“” có=“” nhiệm=“” vụ=“” mới=“” đó=“”>

< sao?=“” đó=“” là=“” gì??=“”>

< tìm=“” ra=“” tài=“” liệu=“” bắt=“” hợp=“” pháp=“” của=“” lão=“” già=“” gì=“” gì=“” đó=“”>

< ừ=“”>

Nói xong Vi lập tức cúp máy, nó thở dài não nề. Lại phải đột nhập thôi. Quay sang hần, nó cười nhẹ, nó vẫn xấu hổ vì đã nôn cả một đồng ra cái áo hàng hiệu của hần. Mặt nó thoáng chút ửng hồng. Tất cả những cử chỉ đáng yêu đều lọt vào mắt xanh của hần, chỉ cười trong lòng. Nhìn lên cái đồng hồ đã 10h, nó đứng lên định vớ túi xách để về thì.... “Áaa... anh... là...m...” vừa đứng lên, nó đã bị hần kéo ngã xuống giường và... kiss nó. Trong lúc nó hét lên vì cái thì đôi môi quyến rũ đỏ mọng đã chặn lại. Lưỡi hần tìm cách tách hàm răng trắng kia ra nhưng vô vọng, chỉ có thể liếm láp vị ngọt của đôi môi tựa cánh hoa anh đào kia thôi. Lí trí nó đang phân tích những gì diễn ra thì trái tim lại đập đổ lí trí. Không thở được nữa, nó đập thẳng vào chân hần đau điếng. Hần buông ra, ôm chân cái gắt. “Ngốc” nó đứng lên vớ cái túi xách ra về, bỏ lại hần cười ngốc nghếch vì hạnh phúc. Chiếc Lamborghini màu xám tro phóng nhanh về biệt thự.

1 tiếng sau...

“Chào cô chủ đã về” hai hàng vệ sĩ, người giúp việc kính cẩn cúi chào. Phẩy tay, nó đi thẳng vào phòng khách, vứt búp cái túi xách rồi nằm vật ra ghế sofa to uyển giữa phòng. Cát Anh ngồi bên cạnh gõ cái laptop liên tục, mắt không rời những con số, đầu óc tập trung phân tích tỉ mỉ. Vi ngồi cạnh uống coca.

- Anh!! Sao rồi??_ Vi

- theo như tao dự đoán thì tất cả có 300 cái camera trong công ty lão ta, nhưng tao chỉ vô hiệu được 50 cái_ Cát Anh

- kinh thật, chắc lão ta phải lắm tên muốn giết lắm nên mới lắp lắm thế_ Vi cười

- tên là gì??_ nó

- Phan Lâm Nguyên_ Vi

- tên này đã đắc tội gì với ông??_ nó

- tao chịu!! Chắc lớn lắm!! Nhưng theo nguyên tắc chúng ta chỉ làm theo mệnh lệnh chứ không có quyền hỏi!!_ Cát Anh

Vi hơi lo lắng về nó. Đạo này tinh thần của nó không tốt lắm. Trước đây chưa lần nào nó phá hỏng nhiệm vụ mà ông giao. Dù có bị người khác xen vào nó vẫn gạt bỏ tất cả để đạt được mục đích, nhưng tại sao lần đó nó lại dừng lại nhỉ? Theo như bộ não thiên tài phân tích nhưng tình huống xảy ra gần đây thì nguyên do chỉ có một, là hần. Cát Anh thì chỉ trú trọng đến các con số trên laptop. Đúng 9h tối nó lái xe oot chở theo hai con bạn. Đây là loại oto cách âm cực tốt, người ngoài không thể nhìn được bên trong. Cả ba cô gái xinh đẹp tựa thiên thần mặc đồ đen bó sát, không lộ bất cứ nơi nào, trên mặt đeo hai cái kính đen to bản. Ngồi trong xe Cát Anh vẫn nghiền ngẫm những con số trên màn hình laptop, thời gian này, cô đã vô hiệu hoá thêm 167 cái nữa. Trên phòng ông ta lắp nhiều camera kinh khủng, mọi phía đều có, Cát Anh điên lên đập vào cửa oto thật mạnh. Vi và nó im lặng. Chờ thêm chút, tất cả các nhân viên ra về tụi nó vẫn ngồi trong xe chờ mục tiêu mà mình nhắm đến. Mở nắp tủ trong oto, nó lấy cái ipad đen, truy cập thông tin về lão già đó. Có vẻ báo đã đăng rất nhiều chứng cứ về việc ông ta tham nhũng, buôn lậu để kiếm tiền. ”ê ông ta ra rồi” Vi kêu khê, hai đứa còn lại nhìn ra ngoài, thấy đúng. Lão cáo già người đầy mỡ, phải nói trông ông ta giống heo vô cùng, lão ta chậm chạp trui vào oto và phóng đi. Tụi nó lúc này cũng hạ xong hai tên bảo vệ và đột nhập được vào. Cát Anh ngồi trong xe phân tích tình hình và nói chuyện qua cái micro bé xíu gắn ở cổ áo hai người. Theo thông tin thì phòng làm việc lão ta nằm ở tầng 40.

| Anh thang máy không hoạt động |_ Vi

| chờ chút..... ờm.... thang máy ở tầng 3 bên trái đã được tao vô hiệu và điều khiển |__ Anh

| mau lên |__ nó

Hai cô gái đi lại trong công ty to lớn rất nhẹ nhàng, nhanh nhẹn. Leo bộ hai tầng, tụi nó mới lên được thang máy. Nhấn xong cái nút màu đỏ, thang máy nhanh chóng “bay” lên tầng 40. Trên tầng 40 cũng là tầng cuối cùng của toà nhà này, nó và Vi vào trong căn phòng không khoá. Lục tung mọi thứ trong căn phòng nhưng không thấy. “Aishhhh... con cáo già này...” nó nghĩ thầm trong bụng. Vi tìm trong ngăn tủ thì va vào cái ghế to đùng của lão ta làm nó đổ rầm, tách ra làm hai, một bọc màu vàng rơi ra. Vi reo thầm trong lòng cầm cái tập đến cạnh nó. Hai đứa đập tay nhau định rời đi. Bốp.... bốp... tiếng vỗ tay vang lên. Đèn căn phòng bật sáng, tụi nó vẫn đứng nguyên. Bộ não thiên tài của hai đứa bắt đầu phân tích tình hình xảy ra, tụi nó đã bị phát hiện. Vi vỗ vai an ủi nó, thật may tụi nó đã mang theo 4 khẩu súng lục cho hai đứa cùng hai thanh kiếm đeo là thất lưỡng da của cả hai. Lão cáo già đứng trước cửa, xung quanh là 50 tên vệ sĩ siêu đẳng.

- thật đúng là 3 thiên thần, cánh tay phải đặc lực của Crisita Brint hahahaa....

- ông định làm gì??__ Vi

- Kull chắc cô biết mà?? Giải thích cho cô bạn của mình đi

- giải quyết nhanh gọn!!

- tốt lắm Kull!! Tụi bay!! XÔNG LÊN!! giết hai con chó này cho tao!!!

Nhếch mép cười khinh bỉ, hai cô gái xinh đẹp tựa thiên thần lao vào cuộc chiến đẫm máu. Hai đứa con gái chỉ rút hai khẩu súng lục nhắm bắn. Đoàn... Đoàn... những phát súng vang lên, từng đường súng chuẩn xác xuyên thủng não của 2 tên đứng đầu. Những tên sau mặt cắt không còn giọt máu những vẫn lao lên. đoàn..... đoàn.... đoàn.. đoàn 20 phát súng vang lên. Giọt máu bé li ti bắn ra. Hai cô gái vút hai khẩu súng hết đạn, dùng hai thang kiếm mỏng manh giết từng tên một. Khoảng 2 tiếng sau tất cả chết hết, chỉ còn hai thiên thần xinh đẹp đứng giữa đồng xác, người đầy máu. Phan Lâm Nguyên có chút khiếp sợ, ông đã từng nghe về ba thiên thần ác quỷ nhưng chưa được diện kiến, sau ngày hôm nay mắt ông sáng ra được một ít. Mặt cắt không còn một giọt máu nhưng vẫn lên giọng. Đoàn.... một dòng máu đỏ tươi chảy ra từ giữa trán. Ông ta đã chết. Nó cười khinh bỉ kéo tay Vi đi, bỏ lại đồng xác người và máu. Tụi nó còn không quên rạch lên mặt lão cáo già một bông hoa hồng__ biểu tượng của ba thiên thần...

Ngày hôm sau, hần cầm tờ báo lên uống cà phê. Ngay trang nhất hiện lên hình ảnh với tiêu đề ” Ba thiên thần lên từ địa ngục đã trở về. Tụi hần đọc báo trong ngơ ngác. Trong khi tụi nó đang làm lơ. Long đã biết, đó là do ba cô em xinh đẹp của mình làm...

Hết chap21 rồi ạ

22. Chap 22 : Ông Về Việt Nam

Sau khi nhiệm vụ hoàn thành, ngay mấy ngày hôm sau tất cả các tờ báo đều đăng tin nóng hổi này. Trong bếp, nó uống sữa và ăn sandwich cá hồi, hần uống chút cafe đắng. Cát Anh lật qua lật lại trang báo, anh Long thì đeo headphone chơi trò chơi. Couple Vi-Nguyên thì khởi nói, tìm hồng bay tứ phía. Lúc tụi nó đang măm măm bữa sáng ngon lành thì ở ngoài biệt thự, tiếng đánh nhau vang lên ầm ĩ. Thấy lạ, anh hai nó chạy ra xem thì một cảnh tượng vô cùng hỗn loạn trước mắt. Trước cổng biệt thự là cái xe oto đen huyền bí, lạnh lẽo. Có vô số những tên vệ sĩ áo đen đang đánh vệ sĩ của nhà nó, máu me be bét, người bị thương hàng loạt. Long hoảng hốt, cậu chạy nhanh vào trong gọi nó ra. ” DỪNG LẠI!!!” nó hét ầm lên. Tiếng hét của nó như có uy lực, tất cả mọi thứ dừng lại, im ắng. Đôi mắt bạc của nó cần quét xung quanh, chợt dừng lại ở chỗ cái xe đang đỗ kia, trông rất quen thuộc. Bộ não thiên tài lúc này đang tập trung phân tích thì cánh cửa xe mở ra... là một ông già đẹp lão và phong độ vô cùng. Nhìn ông, không ai có thể nghĩ là đã lăn lộn trên thương trường nhiều năm. Khuôn mặt lạnh lùng không chút cảm xúc, cho thấy ông đã từng giết rất nhiều người. Đó là Crisita Brint__ ông vua của thế giới đêm__ ông trùm mafia__ ông nuôi của tụi nó. Lúc này Cát Anh từ bếp đi ra nhìn thấy ông thì vô cùng ngạc nhiên, hai mắt tròn tròn. Nó lao đến

cạnh ông ôm chặt, nước mắt chực trào. Vi và Cát Anh cũng khóc sụt sùi. Anh hai nó đứng khoanh tay, dựa vào cửa nhìn màn tình cảm diễn ra.

- thôi nào các con không mời ta vào nhà sao??_ ông nở nụ cười hiền hậu

- có ạ_ all đồng thanh

Nhìn ông trùm mafia mà tội hán không thể tin đây chính là ông vua maàia giết hơn vạn người, con người không có trái tim. Brint là bạn thân ông nội của nó, vậy nên tội nó nhận làm ông nuôi và ở cạnh ông từ lúc 5 tuổi. Ông luôn hiền từ với tội nó, an ủi tội nó, đào tạo tội nó thành sát thủ và cũng là chỗ đứng vững của " ba thiên thần sa ngã ". Vậy nên, bất cứ mệnh lệnh nào của ông, tội nó đều hoàn thành thật xuất sắc. Sau khi ông ngồi ở sofa, anh Long sai người làm đi pha trà. Các bà cô đã già ở đây đều phải nhìn ông, nuốt nước bọt vì vẻ phồn độ hiếm có. Nhâm nhi tách trà hồng ông nhìn tội nó

- ông bạn già của ta vẫn khoẻ chứ?? Kull??

- a... dạ ông con vẫn Ok_ nó lắp bắp

- Chào ngài_ tội hán đồng thanh

- đây là...._ ông

- bạn tội con ạ_ Vi

- vậy gọi ta bằng ông cho tiện nhé!! Ta cũng đã nghe danh rồi, đúng là tuổi trẻ tài cao. Mới đó đã nổi trong thế giới ngầm của ta rồi phải không, Vampire??

- Ơ.... dạ cảm ơn ông_ tội hán

- lần này anh không về ạ??_ nó

- thẳng nhóc đưa bạn gái đi Pháp rồi_ ông

- oát?? Sao cơ ạ??? Anh Vũ có " vợ " ạ??_ all tội nó

- ừ thẳng nhóc Jini này hay xấu hổ lắm. Mãi mới cho ta xem mặt cháu dâu tương lai_ ông

- vậy lần này ông về có nhiệm vụ gì quan trọng ạ?_ nó

- không có gì thì ông không được về à??_ ông

- dạ... không nhưng đây không phải phong cách làm việc của ông_ Cát Anh

- lần này không có gì quan trọng đâu, chỉ là ta muốn tìm lại..... tình yêu đích thực của ta. Người Phụ Nữ Ta Yêu Nhất!!!_ ông trả lời chắc chắn

- Hả?? NGƯỜI MÀ ÔNG YÊU NHẤT???_ all há hốc mồm

- ừ chỉ có vậy_ ông nhẹ nhàng_ thôi ta mệt rồi, ta lên phòng đây. Anh Trương thu dọn đồ đạc xong nhé!! Kull phòng ông ở đâu??

- Cát Anh sẽ giúp ông ạ_ Vi

Ông nói rồi đi lên lầu, Cát Anh đi theo chỉ phòng, thỉnh thoảng trò chuyện vài câu. Ở dưới, tất cả mọi người im lặng, ai cũng theo dõi một suy nghĩ riêng nhưng chung mục đích là câu nói của ông lúc nãy. Vì thờ dài. Hôm nay là ngày đón tiếp ông nên tội nó xin nghỉ. Không ai hẹn ai, 1 tiếng sau lúc ăn tối, cả sáu người đứng trước cửa phòng nghe chuyện, trên tay là máy nghe trộm. Thật ra lúc ông đi tắm, Vi lấy cơ đem bữa tối lên cho ông mà gần máy nghe trộm nhưng bị ông phát hiện. Vậy là chỉ đành nghe lỏm thôi. " vậy là chung mục đích" hán nhếch mép. 12 đôi tai áp sát vào cửa, im phăng phắc.

quá khứ

Một lần do quá căng thẳng lên ông Brint đã ra ngoài đi dạo. Ông đi bộ vòng quanh khu biệt thự nổi tiếng ở Pháp. Xung quanh đây, trồng rất nhiều cây hạt dẻ, con đường nhuộm ánh nắng trưa ấm áp. Bác Bạch đi theo ông cầm áo khoác, đây là người anh em mà đã sinh tử cùng ông từ thuở nhỏ. Dạo một vòng quanh khu biệt thự, ông đang đi thì thấy một con chó con cứ nhìn dáo dác xung quanh. Hai người đến gần, bác

Bạch bế con chó lên tìm xem chủ nhân là ai. Bỗng một người phụ nữ từ đâu đi đến, con chó thấy vậy nhào vào lòng người đó. Bà ấy thật đẹp! Mái tóc màu hạt dẻ bồng bênh, đôi mắt biết cười dịu dàng như hồ nước mùa thu. Đôi môi được thoa một lớp son mỏng nhẹ nhàn nhàn. Trên người bà mặc chiếc đầm màu tím vô cùng thanh nhã, nước da trắng, hai má hơi ửng hồng. Ông đã ngất ngây trước con người đó, trái tim đã chết hai mươi năm, nay lại thức dậy. Từ khi vợ mất, chưa một lần nào ông nhìn một người đàn bà nào. Có biết bao nhiêu người xin chết vì ông nhưng đều nhận được ánh mắt lạnh lẽo. Sau một hồi trò chuyện ông mới biết bà ấy là nhà thiết kế thời trang nổi tiếng bên Pháp. Cứ như vậy, ngày nào hai người cũng nói chuyện. Rồi dần dần trái tim ông tan chảy. Nhưng người tính đâu bằng trời tính. Hai tháng quen biết, bà ấy lại phải về Việt Nam vì gia đình có chuyện. Ngày ra sân bay, bà đã nhận ra mình yêu ông nhưng không thể bên ông. Hai trái tim thổn thức vì nhớ nhung. Những ngày sau đó bà ông quay về Paris, từ đó ông mất liên lạc. Ông thật sự muốn về Việt Nam để gặp con người nhưng công việc quá nhiều. Vậy là ông lao vào việc để quên đi nỗi nhớ, quên đi hình bóng ấy.....

~ quay về hiện tại

~Ông ngồi trên giường, cảm xúc ảnh của bà. Một giọt nước khế rơi, bà mang cho ông vị ngọt nhưng cũng bắt ông cảm nhận vị đắng cay. Ông là một trùm mafia máu lạnh vậy mà lại vì một người phụ nữ mà mềm yếu. Tay ông bắt giắc vuốt ve khuôn mặt hiền hậu trong khung ảnh. " Tú Cẩm anh nhớ em" ông chìm vào giấc ngủ. Lúc này ở ngoài, tụi nó cùng tụi hấn bắt tay hợp tác, quyết tìm ra người tên Tú Cẩm ấy....

Hết chap22

Mong m.n ủng hộ và vote để Ngô có động lực viết tiếp. Gạch đá nhận hết ạ. Yêu m.n nhiều

23. Chap 23 : Nỗi Nhớ Của Ông

Sau cái ngày nhìn ông khóc, tụi nó đau lòng biết nhường nào nên đã năn nỉ tụi hấn giúp mình. Cũng may là học viện cho nghỉ học kì nên cũng thành thời tìm kiếm. Đôi bàn tay thon dài, trắng ngần của Cát Anh đang gõ liên tục lên bàn phím. Sáu người, mỗi người một công cụ, nào là ipad, laptop, máy tính bảng điên cuồng tìm kiếm người tên Dương Tú Cẩm. Ông đã đi xử lí công việc, tối ăn xong mới về biệt thự nên tụi nó có thừa thời gian để " hành động ".

- Aaaa... chúng mày ơi!!! Tao thấy rồi nè!!_ Vi gào lên

- Đâu??_ nó

- gì chứ?? Sao mày không biểu lộ chút vui mừng đi~_ Cát Anh

- tại sao??_ nó

- thôi đi ba bà già!! Cãi nhau vừa thôi!!! Vi cho anh xem đi!!_ anh Long

- xiiii.... anh nghĩ mình là ai?? Nè ck iu à~ Cho ck xem nè

_ Vi ngọt ngào quay sang Nguyên

- ui.... đâu cho ck xem đi vk_ Nguyên hòa theo

Cả lũ chúm mũi vào cái laptop, xem đi xem lại kĩ khuôn mặt của nhà thiết kế này. Chốc chốc, Cát Anh lại la lên vì những mẫu thiết kế của bà ấy quá đặc sắc. Khánh cũng theo " vợ " mình cười ầm ĩ. Riêng nó và hấn chỉ bình thần, hấn vẫn quẹt quẹt cái ipad, nó thấy không khí quá ồn ào nên đứng dậy vào gara lấy xe mui trần đi dạo. Đi thế nào mà nó lại bước đến công viên gần khu biệt thự. Ở đây thật sự quá yên tĩnh, người không ồn ào vì đa số họ chỉ ngắm cảnh. Nó ngồi xuống cái ghế đá đeo headphone vào. " Lại đây!! Lại đây nào các chú chim" tiếng một người phụ nữ vang lên, cắt đứt điệu nhạc của nó. Một con chim từ đâu bay vù vào người nó, đôi cánh màu xám đập liên hồi trước mắt nó làm nó khó chịu. " Cút ra!!!" Nó lạnh lùng, tay gạt phắt con chim ra. " Cháu làm gì vậy??" giọng ai đó vang lên. Theo phản xạ, nó ngoảnh lại đưa mắt tìm kiếm người sắp sửa " dạy " nó " học ". Một người phụ nữ đi đến..... bà ấy..... thật sự rất quen..... là bà

ấy.... Tú Cầm. Bất giác nó nhớ ra. Quả thật, bà ấy tuy tuổi đã già nhưng thật đẹp. Khuôn mặt trái xoan, cằm vilai thon dài. Nước da trắng nhưng đã bạc đi vì năm tháng, mái tóc hơi ngả vàng xoã ngang vai. Đôi mắt đen tựa hồ nước mùa thu, xoáy sâu như muốn đọc ý nghĩ. Bà ấy mặc cái áo tím sẫm, nở nụ cười hiền dịu. Trên tay là hộp thức ăn cho chim bồ câu, bà đến gần nó và ngồi xuống. Nó khẽ nhủ mày, bà ấy thật tự nhiên, nhưng rồi đôi mắt màu bạc cũng khép lại thưởng thức âm nhạc trong ip

- Sao cháu lại cư xử như vậy với lũ chim??_ bà mở lời
- kệ nó không ảnh hưởng bà!!_ nó lạnh lùng
- sao vậy?? Lũ chim đâu có tội tình gì??_ bà phì cười vì vẻ lạnh lùng của nó
- lại định giáo huấn tôi à??
- cử xử như vậy là không phải phép nha

Bà vẫn rất hiền hoà khi nói chuyện với nó, tuy nó vẫn trả lời cộc lốc. Nó mang đúng dáng vẻ của lạnh lùng girl. Thỉnh thoảng bà Tú Cầm lại lấy vài cái thức ăn cho chim ra ném cho lũ bồ câu. Nó tựa vào thành ghế mắt nhắm lại, vờ ngủ. Bà Tú Cầm nhẹ nhàng vuốt mặt nó, khen thật đẹp nhưng nó không quan tâm, cái chính là nó đã rất cố để bắt chước hành động của ông sao cho thật giống. Những ngón tay dù đã nhăn nhưng thật thon thả chỉ xuất hiện hai, ba vết nhăn. “thật giống người ấy” bà khẽ thốt lên. Đúng lúc đó, đôi mắt bạc của nó mở toang nhìn chăm chăm vào bà soi xét. Bà ấy thật hiền hậu, quá xứng với ông của mình, nó bật tay tách và phán trong lòng.

- bà ăn trưa cùng tôi!! Tôi mời!!_ nó chắc giọng
- vậy à?? Ta sẽ ăn cùng cháu_ bà nở nụ cười rất nhẹ nhàng

Hai tay nhét vào túi quần nó đứng dậy, tựa vào gốc cây chờ đợi bà. Bà Tú Cầm cho chim ăn nốt thức ăn rồi cầm túi đứng dậy theo nó. Đến gần cái xe BMW (Ngộ chịu là loại gì~~), nó mở cửa xe mời bà vào. Rồi nó sang bên kia, mở cửa ngồi vào ghế lái. Do có người vô cùng đặc biệt ngồi trên xe nên nó không dám lái nhanh, đi chậm hết sức có thể, đây là ” vật ” quý, chỉ cần mất một sợi tóc chắc nó cũng bị ông ném vào quan tài quá. Bà Tú Cầm nhìn kĩ nó, từng động tác thật sự rất giống với người bà yêu. Đã bao nhiêu năm trôi qua bà vẫn luôn đợi ông nhưng liệu ông còn đợi bà. Bà đã từng nghĩ nhiều lần nhưng ông thật phong độ, chắc đã có người tốt hơn bà chăm sóc ông. Quay sang nó, quả thật cách lái xe cùng phong thái bất cần giống ông y chang. Tay nó cầm chặt vô lăng, mắt vẫn nhìn đường nhưng thỉnh thoảng lại nhìn bà. Phịch.... cái xe đỗ lại ở nhà hàng Queen sang trọng. Nó lái xe vào nhà xe rồi mở cửa mời bà vào trong. Khi hai người vừa bước vào tất cả ánh nhìn đều tập trung ở phía họ. Cũng đúng thôi, bà là nhà thiết kế nổi tiếng mà. Chọn một cái bàn ở cạnh cửa sổ, nó gọi phục vụ.

- Bà ăn gì?? Tôi trả??
- anh cho tôi bít tết nhé!! Còn cháu gọi đi_ bà cười với anh phục vụ rồi quay sang nó
- Anh cho tôi một đĩa tôm hùm, phải cho thật cay_ nó gọi đúng món ông thích nhất

Anh phục vụ ngơ vì vẻ đẹp của nó một lúc, xong cũng ngượng đỏ mặt khi nó nhắc nhở. Đôi mắt bà Tú Cầm mở to, đây là món mà ông ấy thích nhất mà. Tất cả sự ngạc nhiên đó bà không để lộ ra ngoài chút nào, bà quả rất giỏi trong việc che giấu cảm xúc. Tuy nó không hề thích món này chút nào nhưng vì hạnh phúc của ông mà “hi sinh”. Khi đồ ăn được dọn ra, nó cầm đĩa ăn ngon lành, bà ăn rất từ tốn. Được lúc lâu, cả hai gần ăn xong nó mở lời :

- bà không có gì nói với tôi sao??
- hả... sao cháu biết ta định nói với cháu gì đó??
- tôi là thiên tài mà
- cháu thật giống anh ấy_ bà cười vì nó nở quá to nhưng không ngần ngại chia sẻ cảm xúc
- kể đi, tôi muốn nghe. Đừng coi tôi là đứa tọc mạch ,nếu không muốn kể tôi không ép_ nó lạnh lùng

Nụ cười nhẹ nhàng, mang theo nỗi đau lại hiện lên . Bà kể tất cả với nó không chút giấu diếm. Giọng nói chứa đựng nỗi nhớ nhưng người mình yêu thương. Tai nó rất lạnh lùng tiếp thu từng lời nói của bà, miệng nó vẫn nhai tôm dù cay kinh khủng nhưng nó ăn rất chậm, rất đều. Bà kể đều, thỉnh thoảng lại ột miếng bít tết lên miệng, nhẹ nhàng nhai. Cuộc nói chuyện kết thúc, lúc này nó cũng ăn xong nhưng đĩa bít tết vẫn còn một nửa. Vậy là nó gọi một ly cà phê thật đắng, nó vẫn cố uống vì ông luôn vậy mà. Bất ngờ này lại làm bà Tú Cầm nhớ ông hơn nữa, một giọt nước từ khoé mắt bà chảy ra, cứ nhắc đến chuyện này là bà lại muốn khóc. Khuôn mặt nó không chút dao động, vô cùng bình thản uống cà phê vì nó thấy chỉ cần khóc là sẽ nhẹ nhõm hơn mà. Thấy bà mãi không ngừng khóc, nó nói nhẹ nhàng :

- tôi ghét thấy người khóc__ giọng lạnh lùng
- ta xin lỗi__ bà lau đi giọt nước long lanh
- không có gì!! Ai cũng phải khóc!! Khóc xong bà nhẹ nhõm hơn không??
- có cảm ơn cháu

Lau đi những giọt nước long lanh, bà trầm nghĩ. Nếu như lúc đó bà không ra đi thì sẽ thế nào? Lúc ông cho người tìm bà, bà đã nghĩ sẽ có người tốt hơn bà bên ông, bà thật sự quá ngu ngốc. Nhìn lại đồng hồ, nó xin bà địa chỉ, nói dối là sẽ gặp bà thường xuyên nên bà Tú Cầm không mấy may nghi ngờ mà cho. Chỉ cần thế thôi, nó cần số và địa chỉ của bà. Đứng lên giả tiền, nó đi ra xe, mặc kệ bà muốn làm gì. Về đến biệt thự, lũ bạn nó riu rít hỏi nó đã đi đâu. Thật ra, nó muốn kể chuyện ngày hôm nay lắm chứ, nhưng nó lại im lặng. Nằm phịch xuống giường, nó chìm vào giấc ngủ.

Tích tắc..... tích tắc... 5 tiếng trôi qua.....

Ốápppppp... mắt nó bừng mở, cái bụng nó biểu tình dữ dội, nó mò xuống nhà. Nhìn dáo dác xung quanh, ủa lũ bạn trời đánh của nó đâu rồi, thì chỉ thấy hần vất chân ngồi xem tivi. Bây giờ nó đang đói mà người làm lại đi đâu hết, chỉ còn mỗi tên chết dẫm này và nó. Hần thấy động ngoảnh lên, hoá ra là nó đã tỉnh

- cô dậy rồi à??
- đói!!
- vậy cô cần tôi nấu cho cô ăn không??
-

Nó gật nhẹ thì thấy hần đã phi vào bếp, lục trong tủ lạnh. Chỉ còn miếng thịt tươi và chút rau củ. Một ý nghĩ loé qua đầu hần, làm cho nó món thịt nướng vậy. Bắt tay vào làm, đang làm thì hần quay ra cửa bếp. Nó đang đứng ở đó, tay khoanh trước ngực, dựa cả người vào tường nhìn hần. Thấy nó rảnh rồi, hần gọi nó vào bảo nó thái rau củ. Đành thôi, nó rậm rập nghe theo mà đi vào. Sau một hồi xẽ, đập thì củ cà rốt mà nó xử lí đã thành đồng bóng bấy, chẳng ra thể loại gì cả. Hần thấy vậy thở dài, nó ngược lên nhìn hần, miếng thịt được làm ngon lành. Đúng là đầu bếp chuyên nghiệp. 30p sau thì mùi thịt nướng thơm phức bốc lên, nó đang ngồi ở bàn ăn lên mạng thì ngửi thấy, nuốt nước bọt ực. Phì cười trước vẻ mặt thèm muốn của nó, hần xiên ba que thịt nướng thơm phức rồi xếp ra đĩa đưa cho nó. Mùi thật thơm, nó nhanh nhẹn cầm lên ăn. Mỡ dính đầy miệng, hần quệt qua miệng nó rồi cho vào miệng mình.

- Môi cô và thịt nướng!! Ngon

Hết chap 23 rồi á

Chả ai cmt và vote cho Ngô gì cả. Mọi người ủng hộ đuy mờ

24. Chap 24 : Nói Chuyện Với Ông

Hần thật là đồ vô duyên mà, ai lại làm thế với một đứa con gái chứ?? Nó thầmm chửi. ” em đang tập cách lạnh lùng à??” hần hỏi câu trúng tâm lí nó, nó nhớ lại

~ quá khứ

~~ sao vậy ông??

- dạo này cháu trẻ con thật!!

- ông đang muốn gì??

- lạnh lùng và bất cần

- tại sao??

- sống hai con người!!

- vâng

- nhớ lấy nhé!!! Kull ta tin cháu!!!

~~ quay lại

~~Cái câu nói của ông lại văng vẳng bên tai. Không hiểu sao, lúc ở cạnh hắn, nó lại không thể đeo mặt nạ lạnh lùng nữa. Tim nó lại đập. Mà hắn đẹp trai dữ. Mái tóc hơi rối được nhuộm nâu hạt dẻ, vài sợi tóc loà xoà làm hắn thật hoang dã. Đôi mắt màu tím quyến rũ, sống mũi cao cao, đôi môi đỏ mọng thật làm người khác muốn nếm thử. Nước da được rám nắng vừa phải. Áo sơ mi sọc mở bung hai cúc. Không cưỡng lại được, nó nuốt nước bọt đánh ực. Cơ thể mất kiểm soát, vươn ra, đôi môi đầy hương vị thịt nướng chạm vào đôi môi quyến rũ của hắn. Chỉ một cái lướt nhẹ qua thôi, nó lại ngồi xuống. Khuôn mặt lạnh lùng che đi sự xấu hổ bên trong, má hồng phớt. Hiện tại hắn đang bất ngờ vì nụ hôn của nó nên đơ mấy giây. Nó ăn xong thì đứng dậy, hai tay vò vò tóc hắn vẻ thích thú rồi mới lên phòng. Biết nó sẽ làm gì nhưng hắn vẫn để yên coi như không có gì. Sau một hồi nghịch chán chê, nó ngồi bên cửa sổ. Hoàng hôn dần buông xuống, cả một màu tím hồng huyền ảo đang bao trùm lên tất cả. Mặt trời đỏ hơn đang dần đi xuống. " Baby.... baby.... baby..." ip của nó kêu liên hồi. Đứng dậy, đầu nó hơi đau, mắt tự nhiên mờ đi, nó lắc mạnh đầu rồi vớ ip ở trên giường

< alo=" ">

<=" ">

< ừ=" " cảm=" " ơn=" " em=" ">

<=" ">

< 2h=" " chị=" " sẽ=" " đến=" " bar=" " tìm=" " em=" ">

<.....>

< bye=" ">

Nói xong điện thoại dường như sắc mặt nó thay đổi, một khuôn mặt tà ác hiện ra. Nhếch môi lên, một đường bán nguyệt quyến rũ, tà ám xuất hiện. Có trò vui để xem rồi đây. Bao giờ thì ông sẽ về? Nó tự hỏi rồi đi xuống nhà. Lũ bạn thân yêu của nó vẫn không thấy đâu, đúng là trọng sắc khinh bạn mà!!! Hừ lạnh rồi nó đến chỗ sofa ngồi cạnh hắn, lôi gói snack ra vừa ăn vừa xem tivi. Đang xem thì cơn gió tự dưng lùa vào, mái tóc hơi rối của hắn bay qua đầu nó. Mùi hương nhẹ nhàng dụ dỗ nó, không kìm được, tay nó lại vò vò đầu hắn. Từng ngón tay trắng thon dài luồn vào mái tóc lãng tử. Đôi mắt hắn dán chặt vào khuôn mặt nó, từng cử chỉ đi thẳng vào não hắn. Mắt hắn chợt dừng lại ở đôi môi đỏ mọng kia. Dùng hết sức lực, hắn đẩy nó xuống, hai tay kẹp chặt tay nó, không cho nó thoát ra. Nhẹ nhàng cúi xuống, bây giờ hắn cách nó 5mm

4mm

3mm

2mm

Nó nhắm tịt mắt, thì.....

- chào các con, ta về rồi!!_ giọng ông từ đâu phát ra

Hai người đập nhau, cách nhau 1m luôn. Ông mặc một bộ vest đen, trông thật phong độ. Bên cạnh là tên vệ sĩ to con đi cạnh bảo vệ. Thấy ông lên phòng, nó lon ton lên theo. Không quên ngoảnh lại bảo người mang nước giải rượu lên cho ông. Lần nào ông đi về thì luôn uống rượu, mà toàn là loại rượu mạnh. Nhất là hôm nay, nó đã ngửi thấy mùi rượu, thật sự không tốt cho sức khỏe chút nào. Bảo nó ngồi ở sofa trong phòng, ông vào tắm. Một lúc sau ông đi ra, nó đang ngồi gác chân lên bàn, tay cầm điều khiển. Trên bàn là cốc nước giải rượu.

- nếu không có gì thì cháu về đi ta mệt lắm

Ông uống cốc giải rượu rồi đuổi nó về, ông lên giường, lúc định vớ tấm ảnh của bà Tú Cẩm thì không thấy. Đôi mắt ông trừng lên giận dữ. Nhìn quanh phòng, chỉ thấy nó ung dung cầm tấm ảnh vuốt nhẹ. Ông gầm lên

- đưa đây cho ta!!_ ông giật tấm ảnh_ mau về phòng đi!! TA MỆT!!!

- ông muốn tống cháu về sao??_ nó vẫn lạnh lùng

- Đúng!! Về!!!_ cơn giận gần như lên đến đỉnh điểm

- nếu con muốn nói chuyện thì sao??

- MAI!!! về MaU!!

- vậy về bà DƯƠNG TÚ CẨM thì sao??

Nó cố ý nhấn mạnh chữ ” dương tú cẩm ” để ông hiểu. Thật sự lúc đầu thấy ông gầm lên như thế, nó hơi hoảng nhưng phong thái bất cần nhanh chóng được lấy lại. Nghe đến người phụ nữ này tâm trí ông thật sự có chút dao động. Người mà ông tìm kiếm bao nhiêu năm, nay lại được nó thấy trong thời gian ngắn. Thấy ông như vậy, nó cười nhẹ, tay cầm tay ông đặt lại trong tay tờ giấy có ghi địa chỉ và số điện thoại của bà Tú Cẩm. Cách... nó đóng cửa lại. Đi xuống nhà lũ bạn của nó đã tập trung đủ. Cả lũ nhao nhao lên hỏi vì câu mắng của ông làm rung cả nhà. Khẽ nhếch mép, tay nó mở laptop đen ra. May là nó đặt camera bí mật trong phòng ông. Tất cả chăm chú vào khuôn mặt ông trong máy tính. Không ai tin là ông trùm mafia lại mềm yếu khi đứng trước người phụ nữ này đến vậy...

Hết chap 24 ạ

Chap sau hơi bị hay nhưng lại ngờ nghệch nhaaaa.... Ngủ ngon nhớ hớ hớ

25. Chap 25 : Làm Boy Một Ngày

Trong căn biệt thự to đùng có một căn phòng toàn màu trắng đen và vô số hình áp phích EXO, trên cái giường bự đùng giữa phòng có một cô gái tựa thiên thần đang say giấc nồng. reng reng reng chuông báo thức kêu âm lên, nó tiện tay ném luôn cái đồng hồ vào tường, cái đồng hồ màu lam vỡ tan tành. Mất từ từ mở ra, nó vươn vai và ngáp rõ dài, sau đó bước xuống giường vào toilet làm VSCN. 15p, sau một hồi chải chuốt, soi gương nó bước ra. Ngắm lại bộ đồng phục nam của học viện đẹp thật. Nó lấy mái tóc màu hạt dẻ của con trai đội lên, mái tóc hung đỏ cuốn hết vào trong, đầu đội cái mũ đen chữ ” Boy “. . ” Chào buổi sáng ” nó lạnh lùng lúc bước vào bếp thấy đã đủ người. Nó cầm bát ngũ cốc ăn sáng. Cả bữa ăn, không ai dám nói câu nào vì sự lạnh lùng của nó bao trùm tứ phía. Ai cũng cảm nhận được sự kì lạ về lí do nó giả trai, mà dù nó là boy hay girl đều đẹp cả. Từ chối đi oto cùng tụi bạn, nó lôi cái ván trượt mới tinh hình tia chớp, hai màu chủ đạo là đỏ và đen xanh. Nhảy lên cái ván trượt, lượn vài vòng đẹp mắt, nó đến học viện. Do đi ván trượt nên nó đến muộn, lúc này các học sinh đã đến gần hết. Quệt cái mũ lệch sang trái, một tay đút túi quần, một tay cầm ván trượt nó ung dung bước vào học viện. Trên vai là cái ba lô màu đen phá cách. Tất cả lũ con gái háo hức trong trường đều hò hét trước sự xuất hiện của nó. Boy thì tiếc nuối vì đó là con trai, lũ girl hết lời khen ngợi nó, ai cũng thắc mắc là học sinh mới hay sao? Duy chỉ có 5 đứa

bạn nó là bình thường, hấn thì tuy khó chịu nhưng vẫn mang vẻ lạnh lùng. Khi nó vừa đặt ba lô xuống, ai lăm lét nhìn nó, à quên nó đang giả trai mà. Hai tiết văn chán ngắt trôi qua trong không khí im thin thít của cả lớp. Hấn và nó ngủ ngon lành, lũ con gái thì nhau ngắm nó, lũ con trai thì ghen tị. Cuối cùng tiếng chuông báo hết giờ cũng giúp bà giáo thoát khỏi lớp. Vi và Cát Anh lôi nó xềnh xệch xuống căn tin, tụi hấn đi đằng sau. Sáu đứa yên vị tại cái bàn gần cửa sổ. Khánh đi lấy đồ ăn, nó lôi ip ra nhắn tin với ai đó. Vi lên tiếng trước

- Nhi!! Sao mà y giả trai??
- kệ!! Tao thích
- nhìn mà y thật đẹp trai đó__ Cát Anh
- cảm ơn!! Nhận
- em là trai hay gái thì tụi học sinh cũng Thèm hết__ hấn đá đểu
- thôi đi!! Vào vấn đề chính đi!!__ Nguyên
- gì??
- Nhi!! Mai tao sẽ cùng Nguyên đi Thụy Sĩ có việc gấp, bao giờ xong tao sẽ về. Ở nhà ngoan nhé.__ Vi cười
- Lo gì Dạ và Khánh cũng sang ở rồi còn gì!!__ Nguyên
- ừ. Cần thận...

Lúc đó Khánh cũng mang đồ ăn về, nó uống matcha chanh, Vi ăn snack và trà sữa, Cát Anh ăn BBQ. Hấn uống cà phê, Khánh ăn sandwich, Nguyên uống sữa. Đang vừa ăn vừa trò chuyện thì....

- Anh nè__ một cô bé mắt long lanh trông cực đáng yêu đang chìa bức thư màu hồng cho nó__ em đưa....anh ạ...__ nói rồi cô bé chạy vụt đi.
- Kinh Nhi !! Em GAY à__ hấn nhấn mạnh chữ “gay”
- nào à?? không rảnh!!__ nó quăng đi
- ấy.... ấy.... để tao đọc__ Cát Anh nhặt lên
- nghe nè.... Anh gì đó ơi, ngay lần đầu gặp em đã thích anh, em muốn....bla... bla.... hết kí tên Hạ.__ rồi cô lẩn ra cười
- hahahaha... Anh Nhi sao???__ All tụi hấn cười ầm lên
- Nhi à?? Nói cho em nó hiểu đi__ Vi nhin cười
- Diên

Nó buông đúng một câu, rồi nhâm nhi tách capuchino. Cát Anh cầm lấy cốc cà phê của hấn rồi đổ lên bức thư ” tình củm của nó “. Nhìn lại cái thư tình nhão nhoét đầy mùi cà phê, nó chột rùng mình, lần sau không dám giả trai nữa. Ánh mắt của lũ hám zai thật kinh khủng...

Lại một ngày một mới trôi đi...

Hết chap 25

Chúc m.n tốt lành nha

26. Chap 26 : Tạm Biệt!! Hẹn Gặp Lại

Haizzz.... hôm nay cả lũ đành cúp học để tiễn Vi và Nguyên đi Thụy Sĩ. Ai cũng dậy rất sớm, đúng 7h tui nó đã tập trung ở gara. Vi xách theo hai cái vali đen, xung quanh dán toàn hình Bigbang. Nguyên mang theo ba cái vì hơi nhiều đồ. Ba cái xe lại vụt đi...

**** tua nhanh****

Tại sân bay, Vi ôm chặt nó và Cát Anh khóc thút thít. Cũng phải thôi cả ba đứa từ nhỏ đã dính nhau như sam, chỉ duy cái lần nó bỏ về Anh.

- mày nhớ chăm sóc mình cẩn thận nhá Nhi!! Cát Anh giúp tao nhé!! Hu... hu... tao đi nhé...

Nguyên giữ chặt Vi bước đi, Vi cùng tên vệ sĩ cầm đồ đạc. Tên này được nó đưa vào bảo vệ Vi và Nguyên. Bốn đứa đứng đó nhìn theo hai con người đang bước lên máy bay, nó muốn ôm Vi lắm nhưng lí trí không cho phép. Đã là một con người tàn nhẫn thì không được để tình yêu làm mất đi cái lạnh lùng. Bỗng nó cảm thấy tay nó bị ai nắm chặt, là hấn. Hình như từ khi gặp hấn cái con quỷ trong nó đang bị khống chế, con người khát máu dường như bị ném đi rồi. Giữ chặt không cho nước mắt trào ra, nó mở cửa xe mui trần của hấn và vào trong. Hấn ngồi vào ghế lái. Khánh và Cát Anh đang nói chuyện vậy nên nó và hấn đi về trước. Tốc độ của xe rất chậm, điều này làm không thoải mái với một người mê tốc độ như nó. "phanh lại đi" ba từ nó thốt ra từ lúc đi về. kíttttt... hấn phanh lại, nó nhào qua hấn, đẩy sang ghế ngồi cạnh. Nó ngồi vào ghế lái, nắm chặt vô lăng. "thắt dây an toàn" mặt không chút cảm xúc nó nói. Vuuuuu..... chiếc xe mui trần phóng đi với tốc độ tử thần. Người đi đường khiếp sợ và chỉ có cảm giác như có gì chỉ nhanh nhẹn lướt qua và không để lại gì ngoài khói bụi. Gió mạnh mẽ lùa vào, thổi tung mái tóc hung đỏ của nó lên. Mùi oải hương nhẹ nhàng đi vào người hấn, mặt nó vẫn không cảm xúc. Hừm tốt nhất nên im lặng lúc này.

- đi đâu??

- tùy em

Vậy là nó đỗ ở bờ hồ trong công viên. Nhìn làn nước lấp lánh, từng cảm xúc trong nó cứ từ từ xuất hiện. Cảm nhận trông trải cứ xâm chiếm lấy nó. Anh hai nó cùng chị dâu nó đi vì công việc, bama nó ở bên Anh cùng ông, em nó đang phải học ở nước ngoài, Vi và Nguyên đi cũng vì việc. Ai ai cũng vì công việc, thật ghét công việc mà!! "Á" cái gì đó mát lạnh áp vào má nó, cắt đi dòng suy nghĩ mơ man của nó. Đang định chửi cho ai kia một trận, nhìn thấy hấn nó im bặt. Hấn nhìn nó khóc đỏ mếu đỏ, đưa cho lon nước ngọt

- thôi nào buồn gì chứ??

-....

- họ đi rồi lại về với em mà??

-_ nó uống lon nước

- nào nói chuyện với anh đi!!

-

- em bị sao vậy??

- cô đơn

- ồ ồ vậy bây giờ em muốn gì mới hết buồn??

-....

Nó không nói gì, nhào vào lòng hấn ôm chặt. Mắt nó lim dim, rồi dần nhắm lại. Trong lon nước đó có thuốc ngủ, lúc mất dần ý thức, nó đắm nhẹ vào hấn. Thấy nó mệt mỏi như vậy, hấn muốn nó nghỉ nhưng nó rất倔 không chịu ngủ nên đành dùng cách này. Bế nó vào xe, hấn lái về biệt thự. Cát Anh chạy ra định dìu nó vào thì hấn lại bế nó về phòng nên cô vào bếp ăn tối. Hấn bế nó lên phòng rồi đặt vào giường. Thấy cũng hơi mệt nên hấn ôm nó ngủ luôn....

neo hogshi molla gyeonggo haneunde

dadeureo jigeum wiheomhae...

Ip của hần reo âm lên, hần bực bội nghe

<.....>

< ò=“” tao=“” nhớ=“” mà=“” lắm=“” đo=“”>

<.....>

< ok=“” học=“” viện=“” của=“” tao=“” à??=“”>

<.....>

< mai=“” 8h=“” nhá=“” ngủ=“” ngon=“”>

<.....>

< tao=“” bạn=“”>

<.....>

Nghe xong, nụ cười hơi hơi gian xuất hiện trên khuôn mặt hần. Nghĩ gì đó một lúc, rồi hần lên giường ôm nó ngủ...

Hết chap26

Hơi ngắn nhoooo.... mong m.n thông cảm..

27. Chap 27 : Nhất Bảo Xuất Hiện

Vừa mới xuất hiện ở lớp sáng nay, nó và Cát Anh đã nghe đồn có học sinh mới. Cát Anh ngồi cứ kể chuyện trên gờ dưới đất, nó đang cúi nên gất âm lên. Sáng nay mới mở mắt ra, khuôn mặt của hần đập ngay vào mắt nó xong hai đứa còn đấu khẩu suốt, mãi nó mới được yên tĩnh. Cả lớp nó xôn xao, khen ngợi học sinh mới, đầu hết cả đầu. reng.... reng... reng.... cuối cùng tiếng chuông vào học đã giúp nó bình yên trở lại. Đeo headphone vào tai và ngủ, bây giờ có xảy ra động đất hay sóng thần chắc nó cũng không tỉnh mất. Cô giáo bước vào lớp cùng một cậu học sinh.

_____ catsinh_____

Trần Nhất Bảo : bạn thân của tụi hần, chơi với nhau từ nhỏ. Do cậu phải ra nước ngoài du học nên chỉ liên lạc với tụi hần qua webcam. Khuôn mặt cực trẻ con, mái tóc màu nâu lãng tử. Cậu là con của ông chủ đá quý đứng thứ hai thế giới sau tập đoàn Cửu đại gia tộc. Không thích quản lý công ty nên tự do bay nhảy. Thay bộ như thay áo. Cô nào thấy cậu cũng đổ rầm rầm.

IQ : 299/300

_____ đọc tiếp nha_____

Tất cả học sinh nữ trong lớp hò hét như đúng rồi làm nó đeo tai nghe mà cũng đau cả tai. Mắt nó lơ mơ mở ra, nó đứng dậy quát :” Trật Tự Đi!!” một câu nói lạng lẻo làm cả lớp im bật. Cô giáo cũng phải thầm cảm ơn nó. Ngồi xuống, nhìn sang bên cạnh rồi lại nhìn lên trên, Khánh và hần chưa đi học. Nó lại ngủ, chẳng quan tâm gì. Trên bục giảng, tên học sinh mới nhìn thấy nó thì nở nụ cười lãng tử làm girl trong lớp đổ rầm rầm.

- em giới thiệu đi_ cô

- ừm... chào mọi người. Mình tên Nhất Bảo, học sinh du học Đức. Mong mọi người giúp đỡ_ Bảo nở nụ cười sát gái

- được rồi!! vậy ai có câu hỏi cho Nhất Bảo không??
- có!_ hs1
- mời em_ cô
- tại sao cậu lại về đây và vào học viện này??_ hs1
- ờ.... tôi vào đây để tìm my love và gặp chị dâu của tôi_ Bảo trả lời
- ồ vậy là ai??_ hs2
- chị dâu á?? Ai vậy??_ hs3

Bla bla bla.....

Cuối cùng cô phải gõ thật mạnh cây thước xuống bàn lớp mới im lặng. Cô kêu Nhất Bảo tự tìm chỗ và vào bài ngay. Cậu ung dung bước xuống chỗ nó, lúc đi qua chỗ Cát Anh không quên bỏ lại một câu " Chào chị dâu " làm cô ngơ ngác. Các girl trong lớp vẫn theo dõi từng hành động của Bảo. Cậu đứng chỗ nó. Nó vẫn chìm sâu vào giấc ngủ cùng bài hát trong headphone. Cậu rút một cái tai nghe của nó và thờn nhẹ vào má nó. Như cảm nhận được gì đó, nó choàng tỉnh dậy. Đứng trước mặt nó là tên nhóc có khuôn mặt cực baby, trông đúng công tử nhà giàu và là tay sát gái có hạng.

- Cậu là...??
- Chị dâu!! Em là Nhất Bảo
- chào_ nó chìa tay ra
- iloveyouuuuu...

Cậu ôm nó chặt vào lòng. Nó vẫn còn chưa tỉnh ngủ nên mắt lơ lơ, mãi một lúc sau mới phân tích được. Asiihhh.... lại một tên khỉ đột xuất hiện, nó cáu. Gạt cái ôm của Nhất Bảo ra, nó đi lên bàn giáo viên lạnh lùng xin phép nghỉ. Cô cũng rùng mình nên dành cho nó nghỉ. Nhất Bảo đuổi theo nó trong tiếng gọi ý của cô và các bạn cùng lớp. Đang đi trên dãy hành lang, nó đâm vào một người

- tên chó nào... a Nhi à??_ hấn ngơ ngác
- anh Dạ!! _ Bảo
- a chào nhóc!! Về rồi hả??_ Khánh
- vâng... em chỉ định ôm chị dâu nhưng lại làm chị ấy giận
- vậy à?? Anh sẽ giúp em.. Nhi nè em... ờ.... đâu rồi??_ hấn bận nói chuyện nên lúc nhìn xuống thì đã chẳng thấy nó đâu.

Phuuu... nó thở phào vì vừa thoát khỏi lũ khỉ đột. May là trong lúc hấn bận " buồn đưa lê " nó đã chuồn nhanh đi. Chắc lũ đó đang tìm nó đây. Bây giờ vào bar là an toàn nhất. Nghĩ vậy, nó lấy oto đi luôn, bác bảo vệ đang xem tivi nên kệ luôn. Đổ trước cửa bar dành cho lũ dân chơi, nó đi vào quầy rượu. Cái khoảng khắc mà nó bước vào, tất cả mọi người trong bar đều há hốc vì một cô bé vô cùng xinh đẹp, lại mặc đồng phục bước vào bar. Anh phục vụ ngơ ngác ngắm nó rồi tặng nó ly Calvados đỏ au . Nó cầm lên làm một hơi như uống nước lọc.

Tại học viện, tụi hấn vẫn lo sốt vó tìm nó. Lúc vào nhà xe, không thấy xe nó hấn đã biết nó vào trường. Gọi đến nhà nó thì quần gia bảo chưa về. Cả ba phi đến những chỗ thường đến nó vẫn không có. Nhất Bảo gọi đến vài quán bar thì biết được tung tích của nó.

Rầm.. cửa quán bar bị đập đổ. Lũ ăn mặc thiếu vải vây lấy ba người tụi hấn. Đưa mắt tìm kiếm mãi mới thấy nó ở quầy rượu đang được anh phục vụ liếc mắt đưa tình. Nhất Bảo ôm một cô đến cạnh nó gọi một wishky vàng óng.

Hấn và Khánh cũng đi đến chỗ nó

- Chị dâu à nếu muốn uống thì cùng uống cho vui_ Bảo ôm eo cô gái niếm nở với nó

- liên quan??_ nó lạnh nhạt
- em uống bao nhiêu rồi??_ hấn khoác vai nó
- cô uống hơi nhiều rồi nhỉ?? _ Khánh
- bỏ tay và tránh xa tôi ra!!_ nó
- sao vậy chị_ Bảo nâng cằm cô gái trong bar lên đặt một nụ hôn
- tôi không thích!!_ nó
- anh Dạ hơi bị hoàn hảo đó nha_ Bảo
- đừng ám tôi nữa!! Điền!!_ nó

Nói rồi nó đứng dậy định đi thì một người tóm lấy tay nó. Định tát ộp cái thì nó giật mình, một tiếng đập trong tim. Vết thương gần lành nay lại mở ra. Người ở trước mặt nó là Nhật Minh. Bối rối, nó không biết nói gì cả. Hấn giờ đây dường như được mây đen bao phủ. Nhất Bảo đuổi cô gái đi theo dõi phim hay. Khánh nhắm nháp ly rượu nhìn sắc mặt hấn thay đổi từng hồi. Đột nhiên Cát Anh khoác vai nó. Ngạc nhiên?? Thật ra lúc đó Cát Anh đã vào bar cùng nó và ngồi ở góc khuất. Cát Anh nhìn Minh thật kĩ

- Hãy nghe anh giải thích!!_ Minh
- nghe Minh đi Nhi!!_ Cát Anh
- tôi nghe!!_ nó

Minh kể lại tất cả sự thật . Tình cảm của chị Hoàn là giả, tất cả chỉ là lừa nó. Xin lỗi vì mọi thứ. Ánh mắt nó dần như ấm áp hơn, hấn biết nó vẫn còn yêu Minh. Đột nhiên một nỗi sợ mất nó dâng lên. Sắc mặt nó vẫn giữ nguyên không thay đổi....

Hết chap 27

A~ ngủ ngon a~

28. Chap 28 : Gây Sự Ở Trường

Trong căn biệt thự to đùng có một căn phòng toàn màu trắng đen và vô số hình áp phích EXO, trên cái giường bự đùng giữa phòng có một cô gái tựa thiên thần đang say giấc nồng. reng reng reng chuông báo thức kêu ầm lên, nó tiện tay ném luôn cái đồng hồ vào tường, cái đồng hồ màu lam vỡ tan tành. Mắt từ từ mở ra, nó vươn vai và ngáp rõ dài, sau đó bước xuống giường vào toilet làm VSCN. 15p, sau một hồi chải chuốt, soi gương nó bước ra. Ngắm lại bộ đồng phục của học viện đẹp thật. Áo sơ mi trắng cùng váy xếp kẻ caro màu xanh lam, học sinh nữ phải thắt nơ xanh nhưng nó phá cách thắt caravat đen. Mái tóc hung đỏ để xoã ra.

29. Chap 28 : Không Yêu

Lần này vẫn vậy, nó lại đi tin những điều vớ vẩn mà Nhật Minh đã nói. Dù đó có là dối trá thì tim nó vẫn bắt nó phải tin. Trái tim hấn lại nát vụn lần nữa, đau kinh khủng, đau như bị dao cứa vào. Giờ đây xung quanh chỉ còn nó và Minh. Không được tin!! Lí trí nó khẳng định vậy sau khi phân tích từng chi tiết. Âm ỉu cho qua chuyện và nó kéo Cát Anh ra về. Lúc đó hấn đang điên cuồng uống rượu, Khánh và Bảo khuyên can nhưng không được. Bảo đi ngoài cùng một cô gái để mặc hấn và Khánh trong quán....

Buổi tối....

Lúc này nó đang ngồi ở phòng khách gõ laptop. Chẳng hiểu sao lúc ông đi về vui vẻ đã man, vừa đi lại còn vừa hát. Đã thế còn mua cho nó và Cát Anh hai cốc matcha và một cái piza hải sản. Cũng không nói gì về việc tụi nó trốn học. Nó nhâm nhi cốc matcha và gõ laptop, Cát Anh ăn piza và xem tivi.

- các cháu!! Ta cần tuyên bố!!_ mặc kệ tụi nó có nghe hay không ông vẫn rất vui vẻ nói_ hôm nay ta sẽ dọn sang nhà bà Tú Cẩm ở vì lo cho sự an toàn của bà ấy... vậy nên tạm biệt các cháu yêu quý nhé... ta đi đây

Ông đi đằng trước, cầm theo bó hoa hồng đỏ tươi. Đằng sau là lũ vệ sĩ to con xách cả đồng vali. Ngay cả bạn thân của ông cũng được ông “tống” về Mĩ. Chắc ông chỉ muốn riêng tư đây mà. Cát Anh nghĩ xong cười tủm tỉm. Nó vẫn gõ laptop không quan tâm những câu ông vừa nói đã đi vào não nó thật nhanh. Đang bận thì ở ngoài cổng có tiếng Khánh, mắt Cát Anh sáng bừng lên, cô phi ra ngoài

- A!!! Nhi!!! Ra đây!! Giúp tụi tao

Mặc dù đang rất khó chịu nhưng do Cát Anh gọi nên nó vẫn lật đật đi ra dù không muốn. Ra đến cổng biệt thự, nó thấy Khánh và Cát Anh đang đỡ tên say mềm là hấn vô nhà. Xung quanh là lũ người giúp việc háo sắc. Còn có Nhất Bảo cùng đồng đồ lĩnh kinh như dọn nhà vậy. Hừ lạnh rồi nó chạy ra

- đồng này là gì??_ nó

- giúp tao đỡ Dạ vào nhà đi!!_ Cát Anh

- các cô_ quay sang lũ giúp việc_ đưa cậu ấy lên phòng_ còn cậu nói!!_ quay sang Bảo

- a chị dâu xinh đẹp!! Em muốn ở cùng anh chị_ Bảo cười cười

- không!!_ nó

- tại sao?? Em xin chị dâu mà_ Bảo ôm cổ nó_ chị Cát Anh cho rồi mà

- tùy_ nghe đến Cát Anh thì nó im

Lũ gia nhân đưa hấn lên phòng. Nhất Bảo lôi cả đồng đồ đem vào biệt thự. Cát Anh vào bếp ăn đồ ăn cùng Khánh. Bác quản gia dẫn Bảo lên phòng của mình. Nó lại tiếp tục sự nghiệp xem tivi. Suy nghĩ mông lung, nó lên phòng hấn xem thế nào. Cạch.. nó mở cửa vào. Hấn được thay bộ quần áo đầy mùi rượu đỏ bằng cái quần đen. Lưng trần quỵn rũ. Mặc dù đã quen với việc hấn nudd trên nhưng nó vẫn hơi ngạc. Hấn ngồi quay lưng lại với nó. Ánh trăng tràn lên thân hình mạnh mẽ, mái tóc nhuộm bay nhẹ nhàng vì gió điều hoà. Tất cả tạo nên sự buồn bã. Nhẹ nhàng, nó bước đến chỗ hấn, vòng tay ôm hấn từ đằng sau. Nó không biết tại sao lại làm vậy nữa. Tim hấn lỡ nhịp vì cái ôm đó. Ý thức dần được lấy lại

- Cô yêu tên Nhật Minh?

-.....

- yêu thật sao??

- anh mệt rồi!! Nghỉ đi

- đã yêu hấn vậy sao còn ôm tôi?

- nghỉ ngơi đi

- em yêu hấn mà!!

- anh uống hơi nhiều rượu đỏ

- EM CHƯA TRẢ LỜI TÔI!!!

- Không Yêu!!

- thật sao!?

- chắc chắn

Tim hấn lại được kéo từ cõi chết trở về. Nụ cười bất cần lại hiện lên. Từng hơi thở của nó phả vào tai hấn. Cái ôm của nó không dứt. Vật nó lại, hấn chống tay, giữ nó ở giữa. Hấn cúi xuống, mắt màu bạc vẫn lạnh

lùng tỏ vẻ không quan tâm. Nhưng thật sự bên trong, tim nó đang loạn nhịp. Đôi môi đỏ mọng mang hơi thở gấp gáp chạm vào đôi môi hồng như sakura đang mím chặt. Hơi thở hoà quyện vào nhau.

- A anh Dạ nè!! Em có v..... ơ a em xin lỗi vì ảnh hưởng đến khoảnh khắc ngọt ngào của hai người

Nhất Bảo đi vào thì bất ngờ gặp cảnh tượng ảm áp của hai nhân vật chính thì ôm bụng cười rồi đi ra không dám làm phiền. Khi Nhất Bảo vừa đi khuất, nó đẩy mạnh hần ra, vào toilet trong phòng hần. Mở vòi hoa sen, nước ào ào vào người, dập tắt ngọn lửa trong nó. Hần ở ngoài cứ cười vì hạnh phúc. A! Chết quên mang quần áo rồi nó thầm trách hần làm nó phải tắm lại.

- Dạ!! Lấy quần áo hộ tôi!!

- lần đầu em gọi tên tôi đó_ hần đứng sát ở cửa toilet.

- không đùa!! Tôi cần quần áo

- đây_ hần cầm cái áo phong hình đầu lâu của hần ném cho nó

- aishhhh... cái thể loại gì đây??

- mặc đi tẹo giả tôi nha em

- không được gọi tôi là em nữa!! Nếu không đừng bạn bè gì cả!!_ nó quát

- rồi rồi tôi xin lỗi cô_ hần nín cười

Trong toilet, nó ngâm mình trong làn nước mát lạnh. Xong xuôi nó đi ra ngoài. Lúc mặc cái áo hần đưa ới biết nó dài như nào. Cái váy đen dài, che đi nửa phần đùi trắng nõn. Màu đen càng làm tôn lên nước da trắng ngần của nó. Mái tóc hung đỏ ngấm nước, vài lọn tóc rủ xuống thật quyến rũ lòng người. Hần ngồi trên giường, tim đập thình thịch, ném cho nó cái khăn bông lau tóc. Nó chỉ cười nhẹ rồi ra ngoài. Lúc nó đóng cửa lại hần hét to " Cô nhớ đó!! Cô không được yêu tên Minh đó đâu!!". Làm nó cứ cười suốt. Ngay lúc nó vừa đi Nhất Bảo vào phòng hần.

- anh chị Lam về rồi!!

- hả?? Vậy thì.....

- em nói thật nhé!! Em không thích con nhỏ Lam đó đâu!!

- anh phải chăm sóc cô ấy

- còn chị dâu??

- giấu được bao lâu thì giấu!!

- anh ngủ ngon

- ừ nhóc cũng vậy

Nói chuyện xong, hần nằm lẩn trên giường chìm vào giấc ngủ. Hần không biết có người đã nghe được đoạn đối thoại đó.....

Hết chap28

Ya!! Ủng hộ cho Ngô nha!!

30. Chap 29 : Thân Thế Của Tiểu Lam

Hôm qua, sau khi Cát Anh cho nó nghe đoạn băng đó thì nó không ngủ được. Cát Anh ôm cốc matcha gõ laptop tìm kiếm thông tin cho nó. Vậy là cả đêm hai đứa nó không ngủ. Nó biết hỏi hần hay Bảo, sẽ không ai nói nên nhờ Cát Anh hỏi Khánh. Ai ngờ Khánh cũng giả bộ không biết luôn. Báo hại tụi nó thức cả đêm

tra thông tin. Nó đang ngồi trên giường, phòng Cát Anh ôm con chó nhồi bông màu nâu nghịch nghịch. Cát Anh tra một lúc rồi gọi nó, chỉ vào laptop

- Nhi!! Có rồi! Cô ta tên Chu Tiểu Lam con cái lão Chu Đức mà tụi mình giết hụt đó. Nghe nói cô ta là người mẫu nổi tiếng của công ty nhà Vi đó. Trên mạng còn cho thêm thông tin, cô ta từng đi thẩm mỹ viện để sửa cằm vilai đó. Nhà cô ta cũng giàu. Theo thông tin các từ các phóng viên thì cô ta về tìm lại tình yêu đích thực. Mà nè!! Mà nghĩ có phải tên Lâm Thánh Dạ không??

- ừ tao nghĩ có.... Nhưng thôi kệ đi.. tụi mình đâu được quyết định về việc gia đình. Tao còn phải thừa kế cái nhà kia kìa

- Ya!! Mà nói nhiều hơn rồi à?? Mấy hôm mà lạnh lùng có phải do ông bắt không??

- ừ... Khỏi lo ông đi rồi... cho tụi mình tự do rồi

- ừ ha!! Vậy vụ này phải làm sao??

- cái gì đến rồi sẽ đến

- 4h rồi ngủ đi. mai còn đi học

- ừ tao ngủ với mày ha

Vậy là nó ngủ cùng Cát Anh, hai người trần trọc mãi không ngủ. Thịnh thoảng lại nói với nhau vào câu linh tinh. Nhưng rồi cả hai im lặng, theo đuổi suy nghĩ riêng của mình cho tới sáng...

7h sáng, tụi nó đã ngồi dưới nhà uống cafe cho tỉnh táo. Khánh và hân cũng vừa xuống. Nhất Bảo đang gọi điện tán tỉnh em nào. Uống xong cốc cafe, nó lấy cái balo đen hình EXO đứng dậy. Cát Anh cũng kéo cái balo BigBang đi theo nó, không quên cầm thêm cái laptop. Hôm nay nó sẽ đi chung xe với Cát Anh, còn tụi hân đi xe riêng.

Trên cái xe mui trần mà xám của nó

- có khi nào con nhỏ đó học cùng tụi mình không ta??_ Cát Anh

- kệ đi!! Tao KHÔNG quan tâm

Nghe nó nói vậy Cát Anh cũng không nói gì thêm. Vì cô chắc chắn nhỏ đó sẽ vào học lớp cô. Lúc sáng lớp trưởng đã thông báo với cô rồi. Im lặng cuối cùng cũng đến học viện Sistar School. Cát Anh đứng chờ ở cổng, chờ nó đi cắt xe rồi cả hai lên lớp trong ánh mắt ghen tị, ngưỡng mộ và thèm muốn của học sinh trong học viện. Ngày nào cũng vậy nên tụi nó rồi quen rồi. Hai đứa đi thẳng lên phòng hiệu trưởng. Cách.... cánh cửa mở ra, hai đứa đứng trước cửa. Ông hiệu trưởng đang xem hồ sơ, thấy hai đứa mời vào

- các con vào đi

- ok. Tôi muốn xem hồ sơ của học sinh mới

- ồ.. trùng hợp thật, thầy cũng đang xem. Của em đây_ thầy đưa nó hồ sơ

- xinh hơn tưởng tượng nhỉ??_ Cát Anh xem rồi cười cười

- chắc cha con giống nhau mà_ nó

- kính đây!! Sao?? Tụi lớp mình chào đón nó đây!! Xem trò vui không_ Cát Anh

- ngu gì không!! Đi!! Chào ông!!

Nói rồi Cát Anh kéo nó đi. Lúc hai đứa vừa vào lớp thì cả lũ học sinh trong lớp đã nhốn nháo lao đến chỗ nó. Lớp trưởng Hà Thiên Hương mở lời

- Nhi nè!! Tụi mình đón chào học sinh mới như nào??

- đúng đó Nhi cậu nói đi _ hs1

- cho nó gáo nước hoặc chút bột mì!!_ nó

- hay đó_ hs2

- nghe nói con này chảnh chọe__ hs3

- tổng cổ nó khỏi lớp mình đi__ hs4

Bla.... bla.... bla.....

Tất cả học sinh trong lớp cứ nhao nhao cho đến lúc làm xong cái bầy. Cô giáo bước vào lớp trước. Không thấy gì, vậy là con nhỏ Tiểu Lam bước vào sau nhưng....

Ào.... cả một xô nước lấy trong nhà vệ sinh dội thẳng vào người nhỏ. Nghe nói nhỏ đó vào bằng tiền nên lớp cực ghét. Đã chẳng có trí thông minh lại còn đòi vào lớp chọn. Nhỏ bị vậy là quá đáng lắm. Hắn đang gục xuống ngủ, nó tựa lưng vào ghế cười nhếch mép khi thấy cảnh tượng này. Bị tạt nước ướt hết người, nhỏ la khóc âm lên làm hắn thức giấc. Nhìn thấy Tiểu Lam như vậy, mắt hắn vằn lên những tia máu. Cơn bão đang nổi lên. Cả lớp im phăng phắc, người vờ học, người chơi điện thoại. Mắt lăm lét nhìn hắn. Giọng hắn tức giận :

- Là ai?? Ai Đã TẠT NƯỚC vào người cô ấy

Cả lớp sợ hãi im bật

- Là ai?? NÓI!!!

Thấy vẻ mặt tức tối của hắn, tim nó đau nhói, hắn sẽ chọn cô ta và không phải nó. Nó nhẹ nhàng đứng lên, đối diện với hắn

- là tôi!! Sao không??

- Nhi!! Cô.... tại sao?? Cô ghét cô ấy??

- thích trêu đùa

Câu nói lạnh lùng của nó đi thẳng vào não hắn. Làm hắn hơi đau ở tim. Không biết tại sao nữa?? Tại sao hắn lại cáu khi nó tạt nước vào Tiểu Lam. Rồi lí trí bắt hắn. Hắn không nói gì, bế thốc Tiểu Lam lên đi ra khỏi lớp. Nhất Bảo từ bàn trên quay xuống lo lắng nhìn nó đứng thần thờ. Cậu kéo nhẹ tay nó. Nó tự động cầm balo lên chỗ Nhất Bảo ngồi. Khuôn mặt nó vẫn lạnh lùng không chút cảm xúc nhưng tim nó đau lắm.

- Chị dâu!! Chị sao không??_ cậu hỏi nó

- tôi không sao!! Làm ơn đừng gọi tôi là Chị Dâu!! Hiểu chứ??

- xin lỗi cậu. Tớ thấy.... chắc là do anh Dạ.... tớ cũng không biết nữa....

- Kệ đi!! Học!!

Cuộc đối thoại ngắn ngủi nhưng làm Nhất Bảo rất lo lắng. Aishhh... anh Dạ của cậu làm sao vậy nhỉ? Còn nhỏ Lam kia thật sự rất thâm hiểm. Liệu nó có đối đầu với nhỏ ta không?

_____ casting _____

Chu Tiểu Lam : con gái của Chu Đức. Tâm địa xấu xa, làm người mẫu nổi tiếng nhờ đút lót. Là thanh mai với hắn. Yêu hắn nên dùng mọi thủ đoạn để đoạt lấy. Bạn thân của Minh Minh.

IQ : 267/300

_____ the end _____

Hết chap29

Mong mọi người ủng hộ. Vote và Cmt cho Ngô nha ^_____

31. Chap 30 : Đau Trong Tim

Về phần hắn, sau khi bé Tiểu Lam ra khỏi lớp thì cậu xuống phòng y tế. Dặn dò cô y tế một vài điều rồi cậu lên lớp. Khi nhìn thấy nó đang gục xuống trên bàn, cậu mỉm cười nhưng nó đang lơ đãng Nhất Bảo chứ không phải bản thân và nó. Hắn đập bàn rầm một cái, mắt nó vẫn nhìn đi chỗ khác, một cái liếc cũng không thèm. Nhất Bảo ngồi bên cạnh chỉ lắc đầu.

- Diệp Băng Nhi!! Tại sao cô lại ở đây??
- kệ tôi_ nó
- cô... mau về chỗ... Nhanh!!
- không...
- thôi đi anh Dạ để chị ấy ngồi đây được rồi_ Bảo đỡ lời cho “chị dâu” cậu

Định nói thêm gì đó nhưng bị cô giáo nhắc ảnh hưởng đến giờ học nên hắn đành im lặng đi xuống.

Hai tiết học trôi qua nặng nề... cuối cùng cô giáo cũng cầm cặp bước ra khỏi lớp. Cả lũ học sinh vây quanh bàn nó hỏi han đủ kiểu, nó chỉ âm ờ cho qua rồi cùng Cát Anh xuống căn tin. Nó tóm chặt tay Nhất Bảo lôi đi. Khánh theo hắn xuống phòng y tế. Nhâm nhi cốc capuchino, mắt không rời cuốn sách dày cộp. Cát Anh ăn hamburger và uống matcha, những ngón tay thon dài của cô lướt nhanh trên laptop. Nhất Bảo nhả tin với vài cô em, ai cũng biết tên nhóc này thay bồ như thay áo. Đôi lông mày thanh tú của nó nhướn lại khi cả căn tin ồn ào, các girl trong căn tin la hét ầm ĩ. Nhất Bảo thấy anh Dạ của mình thì vẫy tay liên tục. Dạ và Khánh đi cùng hotgirl mới vào trường là Tiểu Lam đang là chủ đề hot của lũ học sinh thích tám chuyện. Ba người ngồi vào bàn nó, cảm nhận được sự khó chịu đang dâng lên trong lòng hắn, nó cầm theo cuốn sách đứng dậy, bỏ luôn cốc capuchino đang uống dở. Cát Anh ôm laptop chạy theo nó.

- mày stop đi!! Kệ nhỏ đó!!
- lên sân thượng đi
- ừ

Hai người lên sân thượng. Nó ngồi tựa vào lan can, Cát Anh gọi cho Vi qua webcam. Được một lúc thì hình Vi hiện lên. Cô mặc cái áo xám, khuôn mặt vilai vẫn trắng ngần.

- Hello chúng mày! Khỏe hơn?? ^_____^
- Vi nè nghe tao kể chuyện con Nhi nha>^
- ừ kể tao nghe đi! Máu tò mò nổi rùi nè
- là như này bla.... bla..... bla....._ Cát Anh kể tất cả mọi chuyện xảy ra giữa nó trong mấy ngày qua, nó ngồi cạnh không nói năng gì chỉ gật gật.
- uiii.... con nhỏ đó nghe tên quen quen ha_ Vi
- nhỏ đó là người mẫu công ty mày ý!!_ nó
- vậy thì... mày muốn sao hả Cát Anh??
- vui vui tí^_____^

Nói thêm vài câu nữa, Vi tắt cuộc gọi. Gió nhẹ lùa vào mái tóc hung đỏ, vuốt ve làn da trắng nõn, nó buồn ngủ. Cát Anh ngáp ngắn, ngáp dài, ngón tay thon dài lướt trên bàn phím. Cô là vậy chỉ muốn giúp cho công ty nhà mình qua laptop. Nhìn sang bên cạnh, nó tựa vào vai Cát Anh ngủ ngon lành.

- Chị dâu
- Cát Anh nhìn theo tiếng gọi đó, là Nhất Bảo
- là cậu à?? Sao vậy??
- em tin anh Dạ không yêu con nhỏ đó

- cái đây cậu hãy nói với Nhi
- em muốn cảnh báo
- gì? Cậu nói đi!!
- con nhỏ đó giống một con cáo già, chị phải cẩn thận
- ừ cảm ơn cậu nhắc nhở
- em sẽ đưa chị ấy về
- vậy tôi đi đây

Nói rồi Cát Anh ôm laptop bỏ đi. Nhất Bảo bế nó về biệt thự nhà cậu. Đôi mắt màu bạc vẫn nhắm chặt, nó ngủ rất yên bình không biết mọi chuyện....

- oápp... mọi quá!!

Nó tỉnh dậy, nhìn xung quanh, nó nhớ nó đang ở trên sân thượng trường cơ mà tại sao vừa mở mắt sau giấc ngủ nó lại thấy một căn phòng màu ngọc. Cạch.... cửa mở ra, Nhất Bảo bước vào.

- đây là đâu??
- biệt thự của tớ
- vậy à!? Tớ về đây

Gạt cái chắn ra, nó đứng dậy đi ra cửa, đi qua Nhất Bảo nhưng cậu chặn cửa lại. Nó không mấy hoảng hốt, đôi mắt bình thản chờ sự việc tiếp theo xảy ra. Cậu bế nó lên, nó vẫn không phản ứng. Đẩy mạnh nó xuống giường, đôi mắt màu bạc vẫn ung dung. Cậu từ từ cúi xuống, đôi môi cậu chạm môi nó. Đây không biết là lần thứ bao nhiêu cậu kiss con gái rồi, nhưng lần này cậu hồi hộp hơn vì nó là người đặc biệt.

Biết trước là sẽ thế này, nó không phản ứng, mặc kệ cho Nhất Bảo kiss mình. Một chút phản kháng cũng không. Đôi tay trắng ngần của nó đưa ra sau gáy cậu, ghì chặt môi cậu với môi nó.

- DỪNG LẠI!!!

Nháy mắt, nó đẩy Nhất Bảo ra, nhìn người đã phá vỡ cảnh này. Thấy là Thánh Dạ, nó nhếch mép cười khinh bỉ. Định làm gì đây? Nó khề khêu khích bằng cái ôm Nhất Bảo

- tôi nghĩ cô cần giải thích cho tôi__ hần đến gần nó
- anh Dạ... em ... là hiểu lầm thôi.....
- gì mà hiểu lầm chứ??Tôi cần lời giải thích!!!!
- tại sao tôi phải giải thích?? Chỉ là HÔN nhau thôi mà__ nó cười đều
- tôi không chấp nhận dù chỉ là một nụ hôn__ máu nóng trong hần nổi lên

Không nói gì, nó nhếch mép cười rồi giơ hai ngón tay chào Nhất Bảo. Bóng nó đi khuất, cậu nằm vật xuống giường. Cậu đã sai khi gọi hần đến đây, cậu không nghĩ nó lại không phản kháng. Bây giờ hần như cơn bão cuồng phong, hần đóng cửa cái rầm rồi ra ngoài. Lúc này tim nó đau kinh khủng, nó muốn trả thù, tại sao hần lại bênh con nhỏ đó chứ. Nó mặc kệ nó phải dùng Nhất Bảo trả thù. Đột nhiên tay nó giữ chặt tim đang thất lên lại. Quả thực yêu rất đau. Bây giờ nó chỉ đành cười chua chát.

Hết chap30 ạ

Mọi người ủng hộ nhaaaaa..... nhớ vote cho Ngô á

32. Chap 31 : Khóc.....

Dạo gần đây bar xảy ra rất nhiều việc nhưng nó đều dồn hết cho Zun nên cũng thanh thản. Lúc nó về nhà, Cát Anh đang ngồi uống cà phê tay cầm cái remote. Khánh đã dọn sang ở với Nhất Bảo, lúc này hân cũng ở nhà Nhất Bảo, chắc hân đã dọn đi rồi. Hành lí đều không có, quần áo trong tủ đã được đem đi hết. Cạch.... căn phòng nó vào căn phòng hân đã từng ở. Vài tấm hình bị nó chụp trộm dán đầy lên tường. Chiếc giường trải ga màu tím đậm. Xung quanh là bốn bức tường sơn màu kem, ở bên phải giường là tấm kính trong suốt, nhìn ra ngoài vườn. Nó nằm lên giường, mùi hương của hân vẫn còn vương trên đây. Mùi hương nhẹ được nó hít sâu, bất giác từng giọt nước mắt lăn trên má nó. Khóc sao? Đây là lần thứ đầu tiên nó khóc kể từ lúc bà nó bị như vậy. Đau thật..... bây giờ tìm nó như bị bóp ngạt lại, gần như không thể thở được. Vậy là nó yêu hân thật rồi. Lúc nhìn thấy hân thân thiết với cô ta, nó thật sự khó chịu. Nếu cứ ở đây mãi chắc nó chết mất, vậy nên nó ra ngoài đi dạo. Mặc cái áo đen chữ thập cùng cái quần bó sát, nó ra ngoài.

Bây giờ đã chiều, ánh chiều tà vuốt ve nước da trắng ngần. Màu đỏ nhạt của hoàng hôn tràn lên mọi thứ trước mặt nó. Những chùm đèn màu tím đã được bật sáng, một vài hàng quán đã lên đèn. Đi qua con ngõ hẹp, nó thấy mấy tên du côn đang bắt nạt một cô bé, nhìn kĩ hình như cô bé học trong học viện. Đành làm anh hùng thôi, nó cười khở tiến lại chỗ mấy tên du côn. Bộp.... tên đang định đánh cô bé đó được nó cho hạ đo ván. " Lên đi" câu nói thách thức làm cho lũ đó tức sôi gan, lần lượt từng tên một ngã xuống, máu me bết bết. Nhân lúc tụi đó chưa đứng dậy được, nó kéo cô bé ấy chạy thật nhanh. Chạy mãi....

- a chị ơi không ai đuổi rồi ạ__ cô bé kéo nó lại

- dừng vậy. chào__ nó lạnh lùng

- chị ơi....

- gì?

- em cảm ơn ạ

- không sao!!

- chị tên gì vậy a? Sao chị đẹp thế ạ?

- không cần biết đâu

- em tên Vương Tử Tuyết ạ

- ừ chào em

Đúng là lảm chuyện, nó rất ghét người nói nhiều nên bỏ lại một câu rồi đi ngay. Cô bé đó ngơ ngác nhìn theo, lúc bóng nó đi khuất cô rẽ vào tiệm bánh.

~gtnv

~~Vương Tử Tuyết : sống trong cô nhi viện từ nhỏ. Thông minh lanh lợi, cô đạt học bổng vào học viện Sissta School. Kém tuổi tụi nó. Đai đen Judo và Karate.

IQ : 279/300

~Haizzz... nó thở dài rồi vào một quán cà phê bên đường. Rình..... rình..... tiếng chuông leng keng ở ngoài cửa. Một cô gái có đôi mắt màu bạc, mái tóc hung đỏ, khuôn mặt tựa thiên thần bước vào. Nó chọn một cái bàn ở cạnh cửa sổ rồi ngồi xuống. Chị nhân viên đưa cho nó menu

- caffe

- vâng sẽ có ngay ạ

Chị nhân viên sợ hãi vì vẻ lạnh lùng của nó, khuôn mặt nó không chút cảm xúc nhìn ra ngoài. Chắc đã 7h tối rồi, nó nhìn đồng hồ rồi nhâm nhi ly caffe mà chị nhân viên vừa bê ra. Trên bầu trời tối đã xuất hiện vài ngôi sao.

- Bà ơi bé Nhi phải làm sao??

Một giọt..... hai giọt..... ba giọt..... nước mắt lăn trên hai gò má hơi hồng của nó. Từ khi gặp hần, nó đã biết khóc, biết cáu, biết vui, biết hờn ghen và giờ nó đang đau vì hần, liệu hần có cảm nhận được không?

Lúc này tại biệt thự nhà Nhất Bảo. Trong phòng hần, có ba người, không khí vô cùng căng thẳng.

- cậu làm gì vậy Bảo?? _ Khánh lên tiếng

- chứ không phải tại anh Dạ bỏ chị ấy à?? _ Nhất Bảo

- cậu im đi!! _ Khánh quát

- nhưng em..... _ Bảo cố cãi

- IM!! _ hần lên tiếng

- em xin lỗi anh Dạ _ Bảo

- lúc đó anh chỉ bế cô ta xuống phòng y tế, rủ cô ta cùng xuống căn tin chứ sai sao ?

- vậy trong phòng y tế hai người đã làm gì?? _ Nhất Bảo

Đột nhiên Khánh hỏi câu này làm hần chột dạ. Hần nhớ lúc đó khi hần bước vào, Tiểu Lam đã ôm chầm lấy hần rồi xé đứt hai cúc áo của hần, nhưng Khánh đã hứa không nói ra rồi mà. Tại sao Nhất Bảo lại biết? Hần lắc đầu

- anh tưởng em không biết à? _ Bảo tiếp

- tại sao? Cậu cho người theo dõi tôi? _ hần

- anh nghĩ em rảnh à? Chính chị Nhi đã cho người đi xem tình hình cô ta. Đúng lúc đó thấy nên về bảo chị ý. Chứ anh nghĩ tại sao chị ấy lại kiss em trước mặt anh? _ Nhất Bảo quát to làm hần xám mặt

Quả thực Tiểu Lam không nên trở về, hần bây giờ đã yêu nó rồi. Không thể vì Tiểu Lam mà rung động lại được. Khánh vỗ vai hần, cậu biết rằng Lam trở về là hần sẽ phải lựa chọn. Một người là người mình yêu bằng cả trái tim, một người mình thương như em gái, nếu là cậu cũng không quyết định được. Ra hiệu bảo Nhất Bảo ra ngoài, cậu để hần một mình suy nghĩ....

Nó vẫn trong quán cà phê đó. Đôi mắt màu bạc vẫn nhìn xa xăm...

- Chị!! _ giọng ai đó

Đưa đôi mắt tìm kiếm người vừa gọi mình thì một cậu boy từ đâu chạy đến ôm chặt nó. À ra là Zun

- Zun sao vậy?

- em nhớ chị quá trời ạ _ Zun nhéo má nó

- ừ chị hơi bận nên không đến thăm em được. Bang thế nào rồi?

- ba lần bị lũ lạ mặt đánh lén..... nhưng chị đừng lo em đã giải quyết ổn thoả rồi._ Zun cười

- vậy tung tích về người đó ra sao rồi??

- em đã tìm thấy nhưng..... ông ta đang di cư ở Châu Âu, không dám về vì người kia chưa rút đơn kiện....

- good!! Cảm ơn em chị về đây

Chào Zun, nó đứng dậy đi về, để lại tờ polime 500 mới tinh. Zun nở nụ cười chua chát, người chị mà cậu yêu đang đau khổ vì người khác. Cậu gần như đã không được nó quan tâm kể từ khi hần xuất hiện. Gọi một ly cà phê đắng, cậu gục xuống bàn....

” Chị xin lỗi ” nó ngoảnh đi

Hết chap31

Uiiii.... ủng hộ cộng vote cho Ngô nhớ

33. Chap 32 : Tập Quên Đi

Hôm sau, nó vừa vào lớp, lũ học sinh trong lớp nhao nhao cả lên. Lớp trưởng khoác vai nó

- ề Nhi nghe nói con nhỏ Tiểu Lam gửi lời thách đấu cậu đó, học sinh trong lớp bầu lấy nó

- vậy hả? Định làm gì nhỏ?_ Cát Anh

- Haiizzz.... con nhỏ này đúng là thô non đội lốt cáo già đó

- chuẩn luôn lớp trưởng!! Vậy nó định làm gì?_ Cát Anh

- thi gì??_ nó

- nghe nói là thi Queen của học viện_ lớp trưởng vuốt cằm

- ừ_ nó lạnh nhạt

- Nhi cố lên nha!!_ hs1

- tổng con nhỏ đó ra khỏi học viện luôn_ hs2

- à nghe nói có người bí mật làm giám khảo á_ hs3

- à nhờ con nhỏ đó cậu Dạ thì sao??_ hs4

- tớ sẽ thắng_ nó chắc chắn

- tốt_ hs2

- yeaahh.... yêu Nhi_ hs5

Bla... bla..... bla.....

Trong lúc đang nói chuyện thì có một học sinh tuyên bố :” Dạ vào cùng con nhỏ đó kìa“. Nghe xong câu này, tim nó hơi đau. Tất cả học sinh đang nói chuyện với nó nhìn hết ra cửa. Tiểu Lam khoác tay hắn đi vào, Khánh dứt tay vào túi quần đi cùng Nhất Bảo ở đằng sau. Vừa thaya Cát Anh, cậu đã ôm chặt ”honney” của cậu lôi đi chơi, Cát Anh chỉ biết cười khổ bye bye nó. Thấy họ tình cảm vậy, nó cũng không muốn vì chuyện của nó mà họ cãi nhau. Nhỏ Tiểu Lam thấy nó, cười gian tà rồi nhón chân kiss hắn một cái, hắn vẫn tay dứt túi không chút phản kháng. Lũ học sinh trong lớp bủi môi, lườm khi thấy cảnh tượng đó. Lớp trưởng ngứa mắt đá đểu nhỏ Lam

- ồ ồ... Nhi nè tớ vừa thấy một con quỷ cái hôn hoàng tử đó. Eoo... trông kinh lắm, mặt chất cả tá phấn luôn á

- hahaaaahaaa...._ học sinh trong lớp cười ầm lên

- Cô...ai là quỷ cái chứ...ahuhu anh Dạ ơi cô ta bảo em là quỷ cái kìa_ nhỏ bù lu bù loa

Nhìn nhỏ như vậy, hắn cúi kinh khùng bèn lên tiếng

- Câm mồm vào. Cô dám nói cô ấy sao??_ hắn tóm tay lớp trưởng

- xin...l.... ối....._ lớp trưởng sợ hãi

- bỏ ra

Từ nãy đến giờ nó im lặng nhưng một câu nói vô cùng nhẹ nhàng cũng làm tụi học sinh nghe lời rầm rập. Nhỏ kia thấy hắn như vậy hả dạ lắm. Đôi mắt màu bạc nhìn xoáy sâu vào đôi mắt đẹp mê hồn của hắn như muốn tìm hiểu đối phương nghĩ gì. Vẫn không buông tay. Chát.... một tát giáng xuống má hắn, năm ngón tay thon dài in trên má hắn. Đẩy mạnh hắn ra, nó dùng chân đạp thẳng vào bụng hắn. Do là dân võ nên một chút cũng chẳng đau, nó đã nhẹ tay lắm rồi mà. Hắn giận dữ

- cô dám tát tôi??

- thì sao??
- vì cái gì mà cô tát tôi??
- động vào bạn tôi. Lí do quá chính đáng còn gì??
- vì con nhỏ đó mà cô tát tôi_ hấn chỉ vào lớp trưởng
- anh nghĩ mình là tư cách gì mà nói lớp trưởng??
- cô.... cô ghét tôi lắm sao??
- đúng vậy

Nó gạt đầu khẳng định, câu này như một con dao đi vào tim hấn, đâm một nhát rỉ máu. Quả thực cơn ghen đã lên rồi, nó nói ghét hấn, nó cũng đau lắm chứ. Nó vừa đi vào chỗ ngồi, Nhật Bảo nắm chặt tay nó. Học sinh trong lớp về chỗ hết vì cô giáo đã vào lớp. Bàn hấn ngay dưới bàn nó, Tiểu Lam ngồi cạnh cứ nói chuyện linh tinh làm nó cáu kinh khủng. Đeo headphone vào nó gục xuống bàn nhưng không ngủ. Buồn thật, nó nhếch mép cười. Cát Anh và Khánh cúp học rồi, cả giờ không thấy hai người đâu. Đạo này nó ngủ rất ít nên cứ ngáp hoài. " Mời em Diệp Băng Nhi lên bảng làm bài này cho tôi " cô giáo gọi nó trong lúc nó đang ngáp lần thứ n, đôi mắt lim dim, nó đi lên bảng. Lúc đi qua cô giáo, nó nói cực lạnh lẽo nhưng có mức sát thương rất cao " lần sau cô đừng gọi cả tên em ", cô rùng mình vì sự lạnh giá của nó. Chỉ trong 10p nó đã hoàn thành bài giải làm cả lớp há hốc mồm, lớp trưởng vỗ tay khiến cả lớp tặng nó một tràng pháo tay luôn. Bước về chỗ, nó lại gục xuống bàn, đôi mắt màu bạc lạnh lẽo. Cộc... cộc.... tiếng gõ cửa phát ra từ phía cửa lớp, là Nhật Minh. Lũ học sinh lăm lét nhìn Nhật Minh, hôm nay cậu đến tìm nó. " Dạ thưa cô.... em muốn tìm Nhi ạ" Minh xin phép cô, thấy hội trưởng hội học sinh thì thầy cô nào dám từ chối, cô giáo gạt đầu ngay. Minh vào lớp kéo nó đi. Không phản kháng, không chút cảm xúc, tay vẫn được Minh kéo đi. Do Minh dừng lại đột ngột nên nó va ngay vào cậu.

- sao vậy??_ nó hỏi
- em nhớ cuộc thi Queen chứ??
- ừ biết mới nghe nói
- giám khảo là tên Đạo đó
- thì sao??
- em phải cẩn thận
- biết

Từng câu nói cộc lốc, nó trả lời Minh. Cậu thật sự lo lắng, liệu nó có thắng được không? Đạo gần đây, trên trang web của học viện tràn ngập ảnh của hấn và Tiểu Lam, lại còn có cả tin tức về việc hấn là bạn trai của nhỏ nữa, điều này làm Minh hơi vui.

- tôi sẽ tập quên đi_ nó trầm ngâm
- quên đi??
- đừng quan tâm_ nó không muốn nói với Nhật Minh

Đứng ở dưới tán cây trong trường, gió thu nhẹ thổi tung vài chiếc lá hơi ngả vàng. Mái tóc hung đỏ bay lên, đôi mắt màu bạc nhìn chằm chằm vào người con trai mà mình đã từng yêu. Nhật Minh bất chợt ôm chầm lấy nó, bây giờ nó cần một bờ vai vậy nên nó không đẩy Nhật Minh ra.

Ở đâu đó, có một người con trai vô cùng hoàn mỹ với mái tóc màu hạt dẻ được nắng tràn lên đùa nghịch. Hấn đã chứng kiến tất cả, tim đau vô cùng. Tay giữ chặt nơi trái tim đang nhức nhối, hấn quay đi.

Hết chap 32

Đạo gần đây Ngô chẳng nghĩ ra tên chap là gì nữa á. Thuiii... nhớ vote để Ngô có thêm động lực viết tiếp nha... Đạo gần đây đọc lại mấy chap Ngô thấy viết sai chính tả hơi nhiều, Ngô trân thành xin lỗi m.n nhiều lắm.

Xin Lỗi!! Mong m.n vẫn ủng hộ Ngô ạ

34. Chap 33 : Sức Mạnh Của Mặt Trăng Máu

Lại một ngày mệt mỏi, tối đến, nó về biệt thự. Cát Anh đang ăn tối trong bếp, cô thấy vẻ mặt chán nản của nó thì thở dài. Chờ nó ngồi vào ghế, cô đi ra đưa cho nó đĩa salad cam tươi. Ngồi xuống cạnh nó, mở tivi lên xem, nó dù không muốn nhưng vẫn ăn vài miếng..

- ê đi bar không mày??
- chịu tuy mày tao đang buồn
- buồn thì đi đi đập phá cho vui, mà lâu không gặp thằng Zun tao nhớ nó lắm
- ừ đi vậy
- vậy ha, bây giờ thay đồ đi luôn
- mới 8h mà??
- đập phá đến 3h sáng luôn
- ừ thay đồ đi

Nói rồi nó đặt đĩa xuống, gọi người giúp việc dọn dẹp. Cát Anh và nó lên phòng thay đồ.

20p chải chuốt soi gương...

Nó bước ra với cái áo ba lỗ trắng, chữ thập đen, quần bò mài cực bụi lại còn đeo thêm cái kính đen to bản, mái tóc hung đỏ thả tung. Cát Anh mặc cái áo xanh hình Mickey, quần bò đen bó sát, mái tóc được nhuộm tím buộc lệch, đeo thêm cái kính đen, trông nó bụi bao nhiêu thì cô đáng yêu bấy nhiêu. Hai đứa đội mũ bảo hiểm đen bóng, leo lên chiếc moto đời mới nhất phóng đến bar. Đổ trước bar. Tiếng nhạc sôi động trong bar làm cho người ta quay cuồng. Đẩy cửa vào, mọi người đang lắc lư, uốn éo theo điệu nhạc phải dừng vì sự hoàn mỹ của hai đứa. Ngồi vào quầy bar, Cát Anh gọi một whisky vàng óng, nó không uống gì ngoài loại rượu mạnh hơi đỏ, đang nhâm nhi thì Zun chạy đến. Cát Anh ôm chặt Zun thơm lên hai cái má của cậu rất tự nhiên. Nó ngồi bên cạnh không nói gì, cậu không dám đến gần vì sự lạnh lẽo của nó.

- lên nhảy không?_ Cát Anh
- không. Mày lên đi_ nó

Ra đầu ok, Cát Anh bay lên sàn nhảy. Thân hình siêu mẫu của cô lắc lư theo điệu nhạc, từng ánh đèn flash xanh đỏ làm chói mắt. Ai cũng thấy cô gái đang nhảy hình như mới bước chân ra ngoài xã hội nhưng thật không ngờ, điệu nhảy của cô thu hút người khác đến vậy. Lũ đàn ông cứ nhìn Cát Anh với ánh mắt thèm muốn, còn tụi girl lại nhìn với ánh mắt ngưỡng mộ.

Bên quầy bar, nó và Zun vẫn nhâm nhi những ly rượu đủ màu. Khuôn mặt nó vẫn vậy, lạnh lùng tàn nhẫn nhưng hình như hơi nhợt nhạt đôi chút. Ngồi uống rượu vậy mà Zun cứ nhìn nó, nó không thích ai nhìn nó lâu cả, nhất là ngồi đối diện như vậy. Đành lên tiếng

- sao nhìn tở?_ nó
- a tở tở à.... ưm.... bọn đệ tử bảo là Blood Angel lâu lắm rồi bang chủ không đi xử lí bang hội làm phản nên.... em bảo lại chị_ Zun giật mình đành chống chế
- tở định rời khỏi thế giới đêm_ nó
- hả tở tở ?? Tở đừng đùa_ Zun
- đùa mà_ nó

- hi hi em biết mà.... tỷ Yill đâu ạ??

- đi nước ngoài có việc của công ty__ nó

Nói chuyện thêm vài câu linh tinh rồi im lặng. Quả thực ngồi với nó Zun không thể nói chuyện tự nhiên được, hàn khí của nó quá mạnh. Trong lúc nó không để ý đột nhiên một cô gái cầm ly rượu hất mạnh vào tay nó. Cả ly rượu đổ mạnh vào cánh tay có hình của mặt trăng máu, một sự đau nhói ở đó. Zun cuống quýt lấy khăn lau cho nó, đôi mắt màu bạc ánh lên sự khó chịu. Nó nhìn lên, đôi mắt màu bạc xoáy sâu vào cô gái đó, hoá ra là Tiểu Lam, bên cạnh cô ta còn có Minh Minh. Vậy thì hẳn cũng ở đây sao? Hình ảnh hẳn bất chợt xuất hiện trong đầu nó. Tiểu Lam khi nhìn thấy nó đã cô tình hất đổ ly rượu vào nó rồi. Con đau ngày càng dâng lên, nó ôm chặt cánh tay. Zun thấy tỷ tỷ yêu quý của mình như vậy thì vô cùng tức giận, cậu bóp chặt cổ Tiểu Lam, nhờ ta không ngừng la hét vì đau.

Bụp.... một lực mạnh giáng vào lưng cậu. Đôi tay thả mạnh nhỏ Tiểu Lam, đôi mắt của quý dữ đưa mắt tìm kiếm người đã làm vậy. Thấy thế nó cũng từ từ ngược lên, là hẳn sao? Lần này hẳn lại bảo vệ cô ta trước mặt nó. Khẽ cười, tim nó lại đau. Zun thấy hẳn thì tò mò về Tiểu Lam.

- sao anh Dạ lại bảo vệ cô ta?? Là cô ta hất rượu vào chị Nhi mà...

- cậu im đi, còn cô__ chỉ vào nó__ là cô tự chuốc lấy

- vậy sao? Hỏi lại con bạn gái anh đi!! Xem ai làm gì ai trước??__ con quý trong nó gần như muốn trỗi dậy

- cô bảo ai hả? Im đi!!__ hẳn tiến sát nó

" Áaaa.... Dạ..." nhỏ Tiểu Lam hét lên, hẳn quay ra, nhỏ đang ôm chặt cánh tay rỉ máu. Zun đứng đó cười thâm. Lúc bị hẳn tiến sát vào người, nó đã lấy chiếc kim tiêm tẩm độc luôn mang trong người phi thẳng vào nhỏ ta. Sát thủ Kull nổi danh trong thế giới ngầm này, muốn khử con nhỏ đó thì không có gì khó cả. Nó khụy xuống ghế, Zun đến cạnh nó. Hẳn nhìn nhỏ ta thấy vô cùng thương xót, không thể tin nó lại làm như vậy, dù gì đó cũng là người yêu cũ của hẳn mà. Mắt hẳn vẫn lên những tia máu, quay ngoắt ra chỗ nó, đôi tay vô thức tóm lấy cổ nó. Bị tóm bất ngờ nó hơi giật mình. Nhìn thấy là hẳn, nó thật sự rất đau khổ. Tại sao hẳn lại như vậy chứ? Hẳn đã từng nói yêu nó cơ mà? Tụi nó đã từng đính hôn cơ mà? Trái tim nó đau như muốn chết đi, hẳn lại giống như Nhật Minh năm xưa đã từng vứt bỏ nó không thương tiếc.

Cánh tay của nó lại sáng lên, hình xăm của mặt trăng máu phát sáng màu xanh nhạt. Cả cơ thể nó nóng bừng, mái tóc hung đỏ bay lên. Tay nó giật tay hẳn ra, người nó sáng rực rồi dừng lại. Không muốn làm hẳn đau, nó đã kiềm chế lại con quý, lại thêm sức mạnh của mặt trăng máu đang trỗi dậy trong nó. Cả cơ thể đau như muốn ngắt lịm đi, Zun bế thốc nó lên, lườm hẳn sắc bén rồi đưa nó vào trong....

"Đừng xa tôi mà..." bóng một chàng trai càng ngày càng xa, nó chạy mãi không thể với tới được. " NHI" tiếng gọi đó làm nó thoát ra khỏi giấc mơ quái dị. Bật dậy, nó nhìn xung quanh, cả người toát mồ hôi đầm đìa. Cát Anh ngồi bên cạnh.

Lúc nó được bế lên thì ngắt đi. Còn Cát Anh, khi cô đang nhảy trên sàn bị Khánh kéo xuống, mắng một trận vì tội dám đến nơi như thế này, cô chỉ đành cười khổ vì chưa ai phát hiện ra Hall__ chị ba của Blood Angel mà.

(tụi hẳn chưa biết là tụi nó nổi danh trong thế giới ngầm đâu á. Vì toàn đeo mặt nạ mà, Ngô quên nói thôi, chap sau Ngô sẽ tả nhá)

Hết chap 33

Mong m.n hãy ủng hộ Ngô. Yêu m.n nhều nhều nhều hihihii..

35. Chap 34 : Huỷ Hôn Ước

Khi tỉnh lại, tất cả những thứ vừa xảy ra, nó chỉ mong đó chỉ là một giấc mơ. Bây giờ, nó sợ mất hẳn, sợ thật rồi. Cát Anh ngồi bên cạnh, mắt cô chăm chăm vào quyển sách. Lúc nào cũng vậy, Cát Anh luôn luôn điềm tĩnh giải quyết vấn đề. Nó vò vò đầu nhìn Cát Anh

- Ngày kia Vi về, liệu mà kể chuyện với nó__ cô nhẹ nhàng nói
- ừ vậy tại mình đi đón__ nó
- không mày ở nhà, chỉ mình tao__ cô nhìn nó
- tại sao?__ nó tò mò hơi cúi
- không nên biết__ cô nói rồi ra ngoài
- ừ

Phương châm của ba thiên thần là không được hỏi nhiều, khi nào muốn nói, họ sẽ tự động nói ỉnh nghe. Chỉ nhớ đến cái đó là nó không muốn nói gì rồi. Ban này chắc Zun đã đưa mình về biệt thự rồi mà. Nhìn cái phòng màu xám thân quen, nó ôm con cá heo bông bên cạnh.

Nó thật sự quá mạnh mẽ, dù sắp mất đi người mình yêu thương vẫn không hề khóc. Vậy còn vụ hôn ước thì sao nhỉ? Đành huỷ thôi. Nghĩ đến vậy nó gọi điện cho ba mẹ nó.

< huỷ=“” hôn=“” ước=“”>

< hã=“” tại=“” sao?=“”>

< con=“” nói=“” huỷ=“” là=“” huỷ=“”>

< rồi=“” rồi=“” huỷ=“” thì=“” huỷ=“”>

Chưa để ba nói xong, nó đã cúp máy rụp cái. Ba nó đang có cuộc họp nên cũng không trách mắng gì nó. Gọi điện thoại xong, nó vò mạnh cái ga đệm, làm nó nhàu nát. Trong hành trình của tình yêu là phải có chuyện để tình yêu bền chặt hơn sao? Đột nhiên nó nhớ lại cuốn tiểu thuyết hồi xưa từng đọc, nó cười khổ.

Trong biệt thự nhà Nhất Bảo, hần nằm trên cái ghế bành to ở giữa nhà. Trên bàn cả một đồng rượu. Hần vừa nhận được cuộc gọi từ ba, nó đã huỷ hôn ước, vậy là từ giờ nó và hần không liên quan gì đến nhau nữa. Nghĩ đến đây, hần lại uống rượu. Khánh cũng đang bực vì Cát Anh không thèm trả lời tin nhắn, chắc cô giận là do cậu đã mắng cô hơi nặng lời. Nhất Bảo thấy hai người anh mình như vậy thì quá đau lòng. Sắp tới anh Nguyên của cậu còn về nữa, chắc cậu điên vì giúp họ cũng đủ chết. Vậy là cậu vào gara lái xe ra ngoài dạo. Chiếc xe của cậu lao nhanh trên đường. Đang cảm thấy thích thú thì tốc độ thì đột nhiên ở giữa đường có một cô gái chạy ngang qua... Kíttttt... chiếc xe phanh gấp, cậu sợ hãi quệt mồ hôi, xém tí nữa cậu đã đâm phải người

Cô gái đó sợ hãi ngã xuống mặt đường. Khuôn mặt bầu bĩnh trắng bệch. Đó là Vương Tử Tuyết. Vốn dĩ hôm nay cô đi làm thêm nhưng bị trễ giờ thế là băng qua đường mà quên mất đèn đỏ. Suýt nữa bị xe đâm, may mà Nhất Bảo phanh kịp. Mái tóc vàng bị mồ hôi làm cho ướt đầm.

Nhất Bảo mở cửa xe, bước xuống.

- này cô kia đi đứng kiểu gì thế hả?
-
- mắt cô bộ đui sao??
-
- cô điếc hả??
- này nhé đã suýt đâm người ta còn nói gì hả?

Cậu đang mắng cô gái kia thì đột nhiên một cô gái đẹp tựa thiên thần, tay cầm vali, đeo cái kính đen to bản xen vào chữ cậu.

Vi về nước mà không nói với tụi nó để gây bất ngờ. Đang vui sướng thì chứng kiến cảnh tượng này, máu nữ hiệp của cô nổi lên, cô quyết định bảo vệ Tử Tuyết.

Nhất Bảo bị Vi chữ lại, máu nóng dồn lên não. Cậu đang muốn đập cho Vi một trận để hả dạ, bỗng nhiên tiếng ai đó gọi cậu vang lên. " A Nhóc Bảo cậu về rồi sao?" Hoá ra là Nguyên, cậu vừa đi mua hộ Vi chai nước, quay lại thấy tên nhóc mà cậu coi như em trai đang cãi nhau với vk cậu. Vi đỡ Tử Tuyết dậy. Nguyên và Nhất Bảo gặp nhau thì anh em nghe như gay vậy, làm Vi nổi da gà.

- hey... Nguyên bơ em à?__ cô câu

- ơ đâu? À nhóc đây là vợ anh Vũ Tường Vi__ quay sang Bảo

- ô chị dâu ạ? Thất lễ rồi__ Nhất Bảo nở nụ cười ngọt ngào nhìn Vi

- không có gì!! Mà cô có sao không?__ quay sang Tử Tuyết

- không ạ! Cảm ơn chị!__ Tử Tuyết giẫy mình gượng cười dù trong lòng chưa hết sợ

Vi vốn dĩ có lòng thương người nên đề nghị đưa Tử Tuyết về nhà. Cô đuổi hai tên theo đuôi kia đi rồi tổng động vali cho Nguyên. Vi đưa Tử Tuyết về. Bước chân đến cổng cô nhi viện, cô mới biết Tử Tuyết là cô nhi, cả dọc đường đâu ai nói với ai câu nào đâu nên làm sao cô biết. Tử Tuyết dẫn Vi lên phòng mình. Tử Tuyết đi pha trà mời Vi.

- em tên gì vậy?__ Vi

- em là Vương Tử Tuyết ạ

- chị là Vũ Tường Vi... mà nè ba mẹ em đâu?

- dạ.... sao chị hỏi vậy?

- nghĩ sao thì hỏi thôi em

- em không biết họ ở đâu nữa.... mà thôi bỏ đi... chuyện ban nãy thank you chị ạ

- không sao đâu em

Hai người ngồi nói chuyện rôm rả, sau đó Tử Tuyết còn dẫn cô thăm quan cô nhi viện...

Tại biệt thự nhà Nhất Bảo, Nguyên cùng Nhất Bảo đi về cùng nhau làm tụi hấn vô cùng ngạc nhiên. Khánh đập tay với Nguyên tỏ vẻ nhớ anh em. Hấn lạnh băng chỉ nhếch môi khế cười. Nguyên ngồi xuống ghế bành, cậu vắt chân uống cà phê.

- tao nghe vợ tao kể chuyện của mày rồi Dạ ạ! Theo tao mày không nên chọn con nhỏ Tiểu Lam đó. Bây giờ nó chưa ra tay nhưng sau này sẽ như nào? Nó sẽ hại Nhi đó.

- tao cấm mày nói Lam như vậy!!__

Hấn bỏ lên phòng để lại ba thằng bạn ngơ ngác thở dài. Vi có linh cảm sẽ xảy ra chuyện nên bắt cậu phải giải quyết công việc nhanh chóng để về đây. Mọi chuyện sẽ ra sao?

Hết chap 34

Liệu Ngô có gây cho họ hơi nhiều sóng gió không nhể? Hiuhiu ác gú

Thoiiii dù sao cũng mong m.n ủng hộ Ngô

Iloveyouverymuch

36. Chap 35 : Không Tin Tưởng

Sáng hôm sau, vì hôm nay là chủ nhật nên được nghỉ học. Nó nằm trên phòng ngủ. Cát Anh đang ngồi với Vi trong bếp ăn sáng, dạo gần đây nó rất hay bỏ bữa, một ngày nó ăn cực ít, đã thế lại hay đi tiếp khách của công ty. Vì bê đĩa sụp lên cho nó, Cát Anh ra ngoài mua chút đồ.

Trên phòng nó. “Nhi nè ăn chút gì đi” Vi gọi cửa. Nhưng gọi mãi mà nó không ra mở, chắc cửa không khoá đâu, nghĩ thế Vi mở ra.

Nó nằm trên giường, quay mặt về phía cửa sổ. Ánh nắng khẽ tràn lên người nó, mái tóc hung đỏ ánh lên sự buồn bã. Để đĩa thức ăn lên bàn, Vi đến gần nó. Nhận dạng được sự có mặt của người thứ hai, nó ngồi khoanh chân trên giường. Vi gọi.

- Nhi ăn chút gì đi...

-

- Nhi!! Tao đang gọi mày đấy!!

-

- Diệp Băng Nhi!!

- tao đã yêu rồi.... tao sắp mất rồi... Vi!! Tao...tao...

- Nhi!! Stoppp.... tao sẽ đưa mày đi gặp Dạ!!

- đi... ư? Đi...

- đi thôi

Đi gặp thì được gì chứ? Nó cười chua chát. Vào toilet, nó vsen, mặc cái áo váy dài tay hở cổ màu đen, chữ iloveyou màu trắng. Diện thêm đôi nike đen trắng. Mái tóc hung đỏ tết xương cá.

Vi mặc chiếc áo len trắng muốt có mấy hình bông tuyết, cái váy xếp caro đỏ, cô đi đôi giày cao gót màu đỏ.

Hai đứa lấy xe từ gara rồi đến biệt thự nhà Nhất Bảo.

.....

Nó và Vi đã ở trước cổng biệt thự, Vi nắm tay nó lôi vào. Choanggg.... tụi nó đang đi vào thì thấy cửa mở lại còn nghe tiếng choang nữa. Một nỗi sợ loé lên. Nó kéo Vi nép vào mép cửa theo dõi bên trong. Bốn đôi mắt nhìn vào bên trong.

Một cảnh tượng hỗn loạn.

Hắn mặc ở trần, mặc cái quần đùi đen, lộ ra thân hình đẹp đẽ. Mái tóc nhuộm màu hơi rối. Nhỏ Tiểu Lam quỳ dưới sàn thờ hồng hộc, cả cơ thể nhỏ không chút mảnh vải che thân. Mái tóc nhỏ rũ rượi trước mặt. Xung quanh là những mảnh sứ màu xanh. Nhỏ gào lên

- tại sao? Tại sao chứ? Chính anh đã làm vậy với em mà?

- tôi không có gì với cô hết!! Câm miệng!!!

- xin anh mà hãy yêu em một lần thôi!!

- tôi không thể!! Xin lỗi

- nhưng.... nếu em.... tự sát thì sao? Dù gì đêm qua anh đã....

- CÂM!! Tôi với cô chẳng có gì!!

- ồ xin lỗi vì làm hỏng chuyện tốt của hai người nha

Quay lại, nó đang đứng khoanh tay, lưng tựa vào cửa. Vi đứng bên cạnh, nhìn nhỏ Tiểu Lam khinh bỉ. Không đợi nó nói gì, Vi đến gần Tiểu Lam, nắm chặt tóc nhỏ nâng lên, chátтт... cô tát mạnh vào mặt nhỏ. Bên má lần năm ngón tay. Cô hét lên

- Con chó chết này!! MÀY LÀ MỘT CON NHỎ ĐÊ TIỆN!! Bán cả cơ thể mình để đạt được tình yêu à?? MỜ ĐI!!!

Cô gào lên. Nguyên đang ngủ ở trên phòng, cậu nhận ra tiếng hét của vợ mình nên chạy xuống. Cậu đứng sững người khi thấy cảnh tượng kinh khủng này.

Khánh cũng tỉnh vì tiếng hét, cậu chạy xuống và đâm sầm vào Nguyên. Ngơ mấy giây, cậu tỉnh lại. Hét lên quát mấy tên vệ sĩ lôi nhỏ Tiểu Lam ra khỏi biệt thự.

Một lát sau mọi chuyện đã xong xuôi.

Nó ngồi ở ghế bành, bên cạnh là Vi và Nhất Bảo. Hấn ngồi ở ghế bên phải cùng Khánh. Nguyên ngồi một ghế. Cô giúp việc bê cà phê và trà ra cho tụi nó và tụi hấn.

- mọi chuyện là sao?__ Vi hét lên

- thật sự tôi và cô ta không có gì!! Tôi thề!!!!__ hấn

- ừ tôi tin là anh Dạ không thể làm thế đâu!!__ Bảo khẳng định

- tôi tin vào những gì tôi nhìn thấy!!__ nó bây giờ mới lên tiếng__ về thôi Vi

Nó kéo tay Vi đứng dậy. Đôi mắt nó đang có nước. Cố ngăn lại dòng nước mắt, nó chạy đi, tay vẫn nắm chặt Vi.

Hấn ngồi ở trong, không biết làm gì. Đó chỉ là sự hiểu lầm, nhưng nó đã không muốn nghe thì có giải thích một trăm lần đi nữa cũng vậy thôi.

Chạy mãi, chạy mãi, chạy mãi, nó ra đến biển. Đôi chân đã rã rời. Vi ôm ngực thở hồng hộc vì mệt, nó gục xuống cát. Đôi mắt bạc nhắm chặt lại, nó ngất đi. Trong lúc mất dần ý thức nó nghe thấy tiếng Vi gọi nó. Rồi tất cả chỉ là một màu đen....

.....

Đôi mắt màu bạc từ từ mở ra, thứ đầu tiên nó thấy là cả một trần nhà trắng toát. Mùi thuốc sát trùng xộc vào mũi nó, đôi lông mày thanh tú nhăn lại. Cái mùi này làm nó ghét kinh khủng. Ngồi dậy, nhìn ra xung quanh. Cát Anh đang ngủ. Ngoại trừ cô thì không có ai, vậy là nó đã ngất đi.

Khẽ đứng dậy, nó nhẹ nhàng để cho Cát Anh không thức giấc. Cánh cửa đang mở, vậy là nó thoát dễ dàng. Trên người mặc cái áo váy đen ngắn, nó hơi lạnh. Gió từ ban công lùa vào hành lang bệnh viện. Ở cái nơi này lâu lâu chắc nó không chịu nổi mất.

Nhấn nút thang máy, nó xuống tầng dưới tìm căn tin. Đây là tầng mười hai, tầng của những bà bầu. Nhìn những người mẹ đang ôm đứa con nhỏ nâng niu, bất giác nó nhớ đến mẹ. Đã lâu rồi nó không ăn cơm với gia đình. Từ khi sinh ra, nó đã được vú nuôi nâng, vì ba mẹ nó rất bận, không bao giờ về nhà ăn cơm luôn. Nhưng đã quen nên nó không đòi hỏi nhiều.

Đi tiếp đến chỗ quầy tiếp tân, nó khựng lại khi thấy Tiểu Lam. Nhỏ cầm tờ giấy xét nghiệm trên tay, nhỏ bất giác mỉm cười. Chờ cho nhỏ đi về, nó đến quầy tiếp tân. Thấy cô y tá đang làm việc, nó gọi

- cô gái ban nãy đến đây làm gì?

- xin lỗi chúng tôi không thể tiết lộ thông tin bệnh nhân__ cô y tá khẽ đáp

- tôi là chị cô ấy!! Tôi có quyền biết chứ?

- a vâng..... ừm cô ấy đến thử thai.... cô ấy có thai với ai đó...__ cô y tá xem lại

- cho tôi tờ xét nghiệm được không?__ nó

- đây ạ

Cô y tá đưa nó tờ giấy rồi lại cầm cúi làm việc. Cầm tờ giấy trên tay, nó mở ra. Bệnh nhân Chu Tiểu Lam đã có thai hai tháng. Đôi tay nó run run, khoé mắt trào ra nước. Vậy là nó phải rút lui sao?

Ở đầu đó trong góc tối của bệnh viện, một cô gái khẽ mỉm cười ” vậy là kế hoạch thành công” cô gái đó khẽ nói rồi kéo khăn lên, nở nụ cười tà ma....

Vi đã trở lại phòng của nó, theo sau là tụi hần.

- A!!! NHI ĐÂU?? CÁT ANH!! CON NHI ĐÂU RỒI??_ Vi gào lên

Cát Anh tỉnh ngủ, cô dụi dụi đôi mắt. Như nhận thức được vấn đề, Cát Anh đảo mắt nhìn xung quanh. Vì đi tìm từng tầng một, tụi hần lao ngay vào thang máy.

Hần gọi điện thoại muốn nát ra nhưng nó không hề nghe. Nhất Bảo đi xuống tầng dưới, nó lảo đảo đi xung quanh khu phụ sản. Cậu nhìn thấy nó đang tựa vào cửa kính nhìn vào bên trong, nhìn những em bé đang ngộ nguây. Một tay của nó tóm chặt một tờ giấy.

Hết chap 35

Mong m.n ủng hộ Ngô. hihi vui vẻ nha. À khi Ngô viết truyện ý, Ngô toàn mở mấy bài hát tâm trạng dữ lun há....

Cho zui ý mờ heheh...

37. Chap 36 : Hiểu Lâm(1)

Cậu gọi điện ọi người để họ yên tâm. Nó đang đứng thì bị tóm chặt tay, khẽ ngoảnh ra. Đôi mắt màu bạc rảo hoảnh nhìn Nhất Bảo. Đôi tay run run, nó giấu tờ giấy ra đằng sau lưng. Hành động hốt hoảng của nó làm Nhất Bảo tò mò, cậu giật tờ giấy rồi mở ra. Đập vào mắt cậu là tờ xét nghiệm có thai của Tiểu Lam. Ghép tất cả những gì đã xảy ra, cậu giận run người. Nắm chặt tay nó lôi lên phòng bệnh...

Rầm... cánh cửa bị đẩy mạnh ra, đầu tiên là Nhất Bảo, theo sau là nó. Cát Anh đến đỡ nó lên giường bệnh. Vi lao vào hỏi thăm nó.

- TẤT CẢ MỌI NGƯỜI NGHE ĐÂY!!! Nhất là anh đó, Lâm Thánh Dạ ạ!!

Bảo cáu lên, tay cậu nắm chặt lại. Hần ngồi im ngơ ngác không hiểu chuyện gì, Khánh giật ngay tờ giấy trong tay Nhất Bảo. Đọc xong nội dung đó, cậu đứng hình. Nhất Bảo cầm lại.

- anh Dạ. Con nhỏ Tiểu Lam có THAI với anh!!

Câu này như sét đánh ngang tai của mọi người. Nguyên tóm chặt cổ áo hần hét lên :” là thật sao?? Nói đi!!” Quả thực, hần không thể nào tin, hôm đó hần vào nhà đó thật sự không làm gì cả.

Lúc đó, ở trong bar, nó bỏ về thì hần đã uống hơi nhiều rượu. Vậy nên nhỏ Tiểu Lam đã đưa hần về rồi hần không thể nhớ được gì nữa, nhưng cam đoan là hần không thể làm gì với nhỏ....

Mọi người nhìn sang nó, nó ngồi trên giường, run run. Khoé mắt nó trào nước ra. Bao nhiêu tình yêu nó dành cho hần, niềm tin, tất cả đều sụp đổ ngay lúc này. Nhìn thấy nó khóc, tim hần đau lắm. Hần chỉ muốn đưa tay lau đi những giọt nước mắt nóng hổi, hôn nhẹ lên đôi mắt màu bạc ấy. Cảm nhận được có người đến gần mình, nó ngoảnh lại, là hần. ” đừng đến gần đây!! Đi đi!!” Nó quát âm lên, nước mắt nó ngày càng nhiều. Khánh vỗ vai hần kéo ra ngoài, Nguyên và Nhất Bảo cũng đành đi ra.

Nhảy nhanh xuống giường, nó lao ra cửa, Cát Anh và Vi giữ chặt nó lại nhưng vô ích. Nó như con thú dữ đòi tự do, chỉ cần ai lao ra cản thì người đó sẽ chết ngay tức khắc. Tụi hần ngồi ở ghế chờ thì đột nhiên thấy nó lao ra. Sự lo lắng trào lên trong hần.

- Nhi!! Mau đứng lại!!_ Nhất Bảo tóm tay nó

- Diệp Băng Nhi!!! Cô đứng lại cho tôi!!_ hần giữ mạnh nó lại

Mặc kệ những lời khuyên can, nó vùng vằng gạt tay mọi người ra. Bóng hình nhỏ bé của nó biến mất trong màn đêm đen kịt. Nó cứ chạy, chạy mãi, mặc dù nước mắt rơi lã chã. Bây giờ nó đau kinh khủng, đau như bị ai đó đâm thẳng vào tim vậy.

” Bộppp...” nó đâm vào ai đó, cả hai ngã nhào ra sau. Lồm cồm bò dậy, nó chỉ im lặng.

- aishhh... cô kia đi đứng kiểu.... ơ? A Nhi à?_ người con trai nó vừa đâm vào ôm chầm lấy nó.

- who are you?_ nó nhìn chăm chăm vào người đó.

- a cậu quên tớ sao? Tớ là Kara nè!! Tại sao nước mắt lại tèm lem thế này?_ Kara lau đi những giọt nước long lanh còn đọng lại trên má nó.

- huhuuu.... Kara... tớ đau lắm... đau lắm... hhuuuuu..._ nó ôm chầm lấy Kara.

- ơ... được rồi...

Kara ngạc nhiên, cậu quen biết nó bao lâu rồi mà bây giờ mới thấy nó khóc, chắc lại có chuyện to lắm đây mà. Nó tựa vào vai Kara thiếp đi. Cậu về Việt Nam với nó để giúp đỡ nó, tìm mãi không thấy, đúng lúc cậu đang vào bar tìm nó thì lại đâm nhau ở đây.

Đôi mắt màu bạc nhắm nghiền lại, chờ nó ngủ cậu đón taxi đưa nó về khách sạn nơi cậu ở...

Đang ngủ thì bị Kara lay lay dậy. Dụi dụi đôi mắt, nó ngồi dậy. Đôi lông mày nó nhíu lại rồi dần ra. Kara bê đĩa súp hạt dẻ mà nó thích cho nó. Đón lấy bát súp, nó ăn ngấu nghiến. Đang ăn thì nó ngừng lại.

- đứng nói với ai là tớ ở đây nhé!! Tớ sẽ xin nghỉ học rồi sang Anh quản lí công ty.

- tại người tên Dạ là vị hôn thê của cậu á?_ Kara hỏi

- tớ và hần đã huỷ hôn ước. Hần đã có con với một con nhỏ mà lại còn hai tháng rồi cơ chứ. Vậy nên tớ sẽ buông tay_ hít một hơi rồi nó tuôn ra cả tràng.

- vậy vị hôn phu của cậu là ai? Trong cửu đại gia tộc phải đính hôn mà_ Kara

- tớ không biết nhưng ở bên cậu rất vui...._ nó lay lay tay Kara.

Đang trò chuyện thì Line của nó báo tin nhắn mới. Nó để tô cháo xuống rồi với cái ip6 ốp vỏ màu đen hình xương người ngộ ngộ. Là tin nhắn từ ‘ Tường Vi Tiểu Thư ’ (của Vi á)

~ Nhi về đi... Mà đang ở cạnh Kara đúng k?

~ thì sao?_ nó

~ tên Dạ nó đag tìm mày như điên đó!!

~ tao sẽ về Anh

~ oắt?? Con nhon này!! Mày troll bà mày à? Để làm gì chứ?

~ đừng hỏi!!! Giúp tao canh hần thôi!! Bye..

~ ê con nhỏ kia!!! Ê.... Ê....

Nó off ngay, làm cho Vi tức điên lên. Quá quái thật, cô đang nói chuyện mà nó dám off. Nhưng thôi cũng an tâm vì nó đã ở cạnh Kara rồi. Sắp đến lễ bế giảng và tụi nó sẽ lên lớp 12. Khi học xong lớp 12, tụi nó sẽ về quản lí gia tộc họ Diệp. Cô ném cái điện thoại xuống ghế, hần đang uống rượu cùng Nguyên và Khánh. Nhất Bảo chỉ đứng đó thờ dài. Cát Anh đang làm việc trên laptop nên cô chỉ nói một câu :

- rượu không tốt cho sức khỏe

Chỉ một câu ngắn gọn nhưng cũng đủ uy hiếp Khánh, cậu nào có thể phản lại honney của cậu chứ? Vi giật chai rượu trên tay Nguyên rồi quăng đi...

Hết chap 37

Mọi người nhớ vote và ủng hộ Ngô để mk có thêm động lực nhaaaaaa....

38. Chap 37 : Hiểu Lâm(2)

Buổi đêm.....

Nó và Kara đang ngủ, nói thật ra là Kara ngủ chứ nó có chớp mắt nổi đầu mà. Trần trọc một lúc, chuồn báo tin nhắn lại reo lên Nhi!! Mày về nhà đi!! Đang có người tìm mày đây. Ông đến rồi... Vi.... Lại là Vi báo cho nó, ông đến thì chắc chắn phải có nhiệm vụ gì, thấy Kara đang ngủ say, nó khẽ mân mê một sợi tóc của Kara rồi giật nhẹ.

Rời khỏi giường, nó đi tìm đồng quần áo rồi tổng tất vào vali. Cũng may là lúc này Kara định cho thuốc ngủ vào sữa của nó nhưng bị nó tráo lại, chắc phải tối mai Kara mới tỉnh, nó thầm cười nhặt.

Bước đến cửa, nó lấy sợi tóc của Kara ra, quệt nhẹ vào màn hình. " đã hợp lệ " Kara lấy chính mẫu tóc của mình để làm khoá cửa, nó đã nhìn thấy khi cậu đưa nó về. Đóng cửa lại, nó đi xuống tầng một.

Đón một chiếc taxi, nó đi thẳng về biệt thự....

~ e là dải phân cách thời gian

~Vừa ở cổng biệt thự nhà nó, nó đã cảm nhận được sự kì lạ. Cánh cửa mở toang, hai hàng vệ sĩ đứng như bình thường. Nhưng hình như không có người của ông. Nhíu mày, nó tận dụng trí óc thông minh để phân tích tình hình, nó bị lừa.

Thôi kệ đã đâm lao thì phải theo lao thôi, nó thầm nghĩ. Nó bước vào giữa hai hàng vệ sĩ. Chị giúp việc vội chạy đến xách vali cho nó.

Bước đến cửa, tụi hần ngồi ở cái sofa to đùng chính giữa. Vi ngồi một bên, Cát Anh ngồi một bên. Không khí vô cùng căng thẳng, chắc đang giận mà. Kệ thôi, nó suy nghĩ rồi nhẹ bước qua như không có chuyện gì.

Vào bếp, nó mở cái tủ lạnh và lấy hộp sữa ra rót vào cốc, ngồi uống và xem ip. Ràmmmm.... Tiếng đập bàn vang lên trong bếp, cốc sữa nó đang uống đổ lắc lư rồi đổ. Nhìn lên người đã đập bàn, là Vi ư? Haizz lại nghe nhỏ chữ rồi.

- Nhi!!! Mày... Mày!!!

- nói đi...

- tại sao mày làm tụi tao lo lắng đến mức lực tung cả cái thành phố này lên mà cũng không thèm gọi điện báo cho tao hả??? May nhờ có Kara gọi cho tao nếu không chắc tụi tao đi ra nghĩa trang thấp hương mất!!!!!!__Vi hét lên

- tao đâu biết?

- dẹp ngay cái vẻ ý đi.... Mày trở nên như thế từ khi nào?

- từ lúc tao thích..

- Nhi!!! Mày.....!!!! Đầu tiên là Nhật Minh xong bây giờ là tên Lâm Thánh Dạ sao??

- ừ.... Bảo hần đi đi tao không muốn nhìn mặt hần nữa..

- rồi đó là do mày muốn nhé!!

Vi ra khỏi bếp với vẻ mặt bực tức, cô gọi mấy tên vệ sĩ lôi tụi hần về. Trong bếp, nước mắt nó được ngăn bởi lớp vỏ kiềm chế. Một đứa rất giỏi kiềm chế cảm xúc như nó thì việc phải nín khóc đâu có gì.

Bảo người giúp việc dọn dẹp, nó bước lên phòng. Không thể tin hai con bạn chơi với nhau bao nhiêu năm mà lại không hiểu nó. " Nhi cố lên!! Mày sẽ vượt qua mà!! " Vi ôm chặt cái gối ở sofa. Đôi bàn tay thon dài của Cát Anh ngừng lại, cô gấp laptop lại.

Bên cửa sổ có cái ghế bành rất đẹp mà gần như chưa bao giờ nó ngồi, nhìn vào tấm gương sáng bên phải giường.

Ánh trăng huyền ảo len lỏi vào từng góc phòng, một ngôi sao chiếu sáng trên bầu trời nhung tím. Chiếc áo phong hình chữ thập màu trắng của nó được nổi bật. Mái tóc hung đỏ rũ xuống, bàn tay trắng ngần túm chặt ga giường làm nó nhàu nát. Vớ lấy cái ip6 màn hình chưa sáng, nó đăng nhập vào Wechat. Mò tìm nick của nhóc em trời đánh, đèn link của cậu nhóc đang sáng. Nó nhanh nhẹn nhấn liên hồi vào điện thoại.

- nhóc....
- sao bà chị?
- cấm gọi thế.... Mà sao nick mày lạ thế?
- bà già bộ k coi TV sao? Nhóc em đz của bà mới đổi tên đó... Mama bảo để chính thức làm thành viên của gia tộc... TV mới chiếu ban nãy mà :p
- nhóc con thế tên mày là gì?
- Diệp Anh Tú :3 tên hay k?
- Quỷ con... Lắm chuyện!! Bao giờ nhóc về?
- đừng hỏi.... Sớm thôi... Bye Bà già nha :* ngủ ngon..

Sớm thôi sao? Vậy thì.... nó cười khỏ khi biết thằng quỷ con đó sắp về. Nhóc đó về là vui rồi.... Phải ngủ thôi mai còn đi học chứ.... lẩm nhẩm một mình rồi nó chìm vào giấc ngủ.

Hết chap 37

Sao chả ai ủng hộ Ngô vậy?? Èoooo.... Ghéttttt.... Oá oá oá Yêu Ngô đi

Vote đi

Cmt đi

Like đi

Love you alllll.....

39. Chap 38 : Nhóc Quỷ Trở Về ^^

Sáng hôm sau.... Reng reng rengg... Tiếng chuông báo thức vang lên inh ỏi, khua tay hất cái đồng hồ xuống vỡ tan. Nó ngồi dậy đi VSCN ... 30p sau nó đi ra, cầm lấy cái balo đen nó xuống nhà.

” bà già em nhớ bà ” giọng nói ngọt ngào vang lên và kèm theo là cái ôm cứng ngoắc của thằng em trời đánh của nó. Theo sau là Vi và Cát Anh.

- nhóc này về ban nãy đó__ Vi
- đêm qua em ở hotel mà__ Tú lên tiếng
- hôm qua chị xem TV rồi... Nhóc đẹp zai ừ chịu được á__ Vi
- về rồi thì buông ra__ nó lạnh băng
- ê bà già... Sao phải thế với thằng em trai này chứ?__ Tú (đổi tên ùi đó nha)
- đi học nào.... Đến căn tin trường ăn sáng__ Cát Anh

thời gian trôi nhanh

Kíttttt.... Tiếng phanh xe vang lên ở cổng học viện Sissta. Tú đi vào trong trường với bao nhiêu con mắt ngưỡng mộ của học sinh. Chắc cả trường xem tin tức mà Tú chính thức trở về gia tộc, còn ai không xem thì trên bảng tin của trường cũng đã dán rồi.

Ba đưa đi về dãy cửa khối 11. Tú nhét tay vào túi quần đi về dãy lớp 10. Cậu vút cái cặp xuống, chào hỏi lũ quỷ mà lâu lắm không gặp rồi xuống căn tin theo lời hẹn của hai bà chị.

Bốn đứa ngồi buồn dưa lê với nhau, nói chính xác ra là ba vì nó thỉnh thoảng mới vút một câu, đã thế toàn câu làm mất lòng người chứ.

Ở bàn phía xa, nhỏ Minh Minh và nhỏ Tiểu Lam đang ngồi nhìn với con mắt căm phẫn. Không hẹn mà cả hai cũng cầm cốc sữa nóng đi về phía bàn tụi nó. Theo sau là cả lũ mắt xanh mở đỏ, nhìn mà thấy ớn. Cảm nhận được có người đi về phía mình, Vi dẫm lên chân Tú ra hiệu quay ra sau. Nhìn thấy đám đó, cậu nháy mắt với Vi.

Cái chiêu hất đồ sữa lên người người khác đã quá quen thuộc nên cậu đi guốc trong bụng họ luôn. Vì ngồi cạnh Vi nên cậu ngồi trước mặt nó. Nó ngồi đối diện cậu cùng Cát Anh. Nhỏ Tiểu Lam sắp hất được ly sữa vào người nó thì cậu đứng phắt dậy, đổ ly matcha của Vi lên đầu nhỏ. Àooo.....

- Á... mình xin lỗi nha... Mình tưởng là thùng rác nên nhỡ đổ vào__ Tú chưng ra bộ mặt vô tội nhìn Lam.

Nó khẽ nhú mày, Cát Anh ngồi bên cạnh uống ly trà trầm ngâm.

- ai daaa.... Tú ly matcha thơm ngon của chị mà..__ Vi lên tiếng__ ai lại đi đổ vào THÙNG RÁC này, đáng ra lên đem cho con Pun nhà chị chứ?

- hahaa... Chị nói câu này được 1000like luôn__ Tú vỗ vai Vi__ còn cậu có sao không? Mình CỐ TÌNH ý mà hahaa...__ cậu nhấn mạnh

- sh*t thằng dog này mày.... A quên mình không sao... Lần sau mà cậu còn vô tình thì mình cho CẬU NẾM MÙI ĐAU THƯƠNG đó nha__ nhỏ Lam đang nói thì bị Minh Minh đạp vào chân. Nhỏ gần lên

- ừm mình sẽ xem mùi đau thương của cậu có thơm hơn không nha?__ Tú dí sát vào tai nhỏ nói khẽ__ cô cần thần đó!! Nếu chị tôi mất một sợi tóc thì tất cả những người mang dòng máu của cô cũng mất luôn đó!!

- cậu co.....

- đi thôi Lam

Chưa để Lam nói xong, Nhỏ Minh Minh đã lôi cô ta đi. Cả lũ đàn em mắt xanh mở đỏ cũng lao nhao đi theo. Trong trường này ai cũng biết nhóc Tú đánh nhau cực đỉnh, xem mạng người như cỏ rác. Đụng vào là không xong, đã vậy nay lại còn được gia tộc họ Diệp nổi tiếng thế giới chống lưng. Đụng vào cậu quả là chui vào chỗ chết. Tú vui vẻ ngồi xuống cười ha há với Vi. - _____ -

Reng reng reng.... Chuông vào lớp vừa kêu cũng là lúc tụi nó măm măm xong. Đủ lương thực cho hai tiết “chiến đấu”. Ba đứa về lớp. Vừa đứng ở cửa lớp, lớp trưởng đã lao ra lay lay tay nó.

- Nhi à!!! Tẹo nữa thi Queen rùi đóá... Phải làm sao?? 3_____3

- ừm thi thì thi....

- nhưng thay đổi đó.... Thi nấu ăn.... Là bữa tiệc trà chiều.... Do con nhỏ Lam đề nghị nên cả trường đổi đề. Chỉ có hai người thi thôi.

- giám khảo là ai vậy lớp trưởng??__ Vi xen vào.

- Dạ - hội trưởng hội học sinh!!! Dương - hội phó hội học sinh!!! Nguyên - trợ lý hội trưởng!! Khánh -thành viên trong hội học sinh!! À còn cựu hội trưởng là Nhật Minh nữa!!!__ lớp trưởng tuôn một tràng.

Toàn thành phần tốt dễ sợ, Cát Anh thầm nghĩ. Gần như tất cả học sinh trong lớp lôi cổ nó vào lớp hướng dẫn tỉ mỉ, một vài đứa lo mua đồ dụng cụ nấu ăn. Riêng tụi hần vẫn bình thản, hần nhìn từng cử chỉ của nó rồi im lặng. Vì sau hai tiết sẽ tổ chức cuộc thi, chủ đề là bữa tiệc trà chiều. Nên nhà trường cho hai lớp có thành viên thi nghỉ để chuẩn bị sẵn sàng.

Cát Anh lấy laptop rồi tra công thức, cánh tay phải cầm bút viết thoăn thoắt trên mảnh giấy vàng. Vì chọn lựa từng dụng cụ, nêm từng thứ cần cho cuộc thi thật cẩn thận. Nó vẫn chăm chú nghe từng lời của lớp trưởng và các bạn học sinh.

Hôm trước lúc nó đang ngủ, nhỏ Tiểu Lam đã nhắn tin cho nó Nếu cô thắng!! Dạ sẽ là của cô.... Còn nếu không... Thì Dạ sẽ bên tôi và cô phải quỳ xuống. Thi cho tốt haha . Haizzzz nó thở dài, nội dung tin nhắn quả thực nhảm nhí hết sức. Định đấu với tiểu thư đây sao? Không bao giờ. Hết chap 39

Heyyyyy.... Ủng hộ Ngô đi chứ??

Do m.n k ai ủng hộ Ngô nên đành viết in đậm nè!! Nếu k ủng hộ thì Ngô lấy động lực ở đâu để viết tiếp hả??

Ta hận bọn mi!!!!

A đùa thui LOVE YOU ALL mà hêhheeh

40. Chap 39 : Cuộc Thi

Hội trường được trang hoàng vô cùng đẹp mắt. Những chùm bóng bay đủ màu sắc, vài sợi dây kim tuyến và hai tấm poster hình nó và nhỏ Tiểu Lam.

Ở trên sân khấu là bốn cái bàn, để đầy đủ nguyên liệu và dụng cụ do nhà trường chuẩn bị. Mỗi bên hai cái bàn, một lò nướng và một máy đánh trứng. ” Đồ và dụng cụ đã chuẩn bị xong, mời hai thí sinh bước lên sân khấu cùng hai người bạn ” MC của trường mặc bộ đồng phục, đeo thêm cái kính phát biểu. Nó bước ra trước, tiếng hò hét vang lên âm ỉ. Đơn giản là do nhỏ Lam đã công bố nó chia tay với hần nên học sinh trong trường việc gì phải ghét nó nữa.

Nó mặc bộ đồng phục, đeo cà vạt đen. Trên người là cái tạp dề hình minion ngộ nghĩnh. Mái tóc hung đỏ được búi gọn trên đầu, kèm theo là cái vương miện bé xíu lấp lánh gắn đá ruby đỏ. Trông nó thật xinh đẹp!! Bên cạnh nó là Vi. Cô mặc áo ren màu hồng cực dễ thương. Mái tóc nhuộm tím buộc hai bên cùng cái nơ hồng cute. Trông Vi thật đáng yêu!!

Nhỏ Tiểu Lam bước ra, nhỏ máy bộ đồng phục nhưng váy được cắt ngắn mười phân. Mái tóc nâu nhuộm buông thả. Trên mặt cả tá phấn. Đôi môi nhờ son mà đỏ mọng. Bên cạnh là nhỏ Minh Minh.

” vậy là hai thí sinh đã sẵn sàng cùng người bạn của mình thi đấu chưa?” MC hỏi đội nó và nhỏ. ” yeahhh... Ok” nhỏ Lam hét lên. Nó gật nhẹ đầu đồng ý.

Vi liếc xuống chỗ giám khảo. Nguyên đang giơ hai ngón tay với cô, do Khánh đề nghị nhà trường nên Cát Anh cũng là một thành viên của ban giám khảo. Ngay cả cô giám thị ghét cay đắng nó cùng hiệu phó trường cũng tham gia. Cô cười nhẹ, vậy là nhỏ đã mua chuộc giám khảo mất rồi.

” đây là bữa tiệc trà chiều nên các thí sinh phải nghe tôi nói nè!! Làm bánh và trà thôi rõ chưa??” Anh MC đồng ý. Vi ra hiệu Ok. Đội nhỏ nở nụ cười ngọt ngào.

Vậy là cả hai đội cùng bắt tay vào làm. Vi trộn nguyên liệu làm bánh. Nó bận bịu, nào trộn nào nướng, nào trang trí. Hai đôi tay nhanh thoăn thoắt. Chỉ 30p sau tụi nó đã làm xong hai chiếc bánh ngộ nghĩnh.

Một chiếc màu nâu chín tới, kem phủ ở trên màu cam, dính thêm chút kẹo màu sắc. Một chiếc màu hồng hình con mèo, Vi còn dùng ít vụn bánh quế làm râu mèo. Hai người vừa làm vừa cười rất tự nhiên. Bên Vi, cô làm được một chiếc donat màu nâu đậm, kem phủ là màu xanh bạc hà. Vậy là xong một tầng.

Thời gian chỉ có bốn tiếng.

Đội của nhỏ Tiểu Lam làm được hai tầng rồi. Một khay bánh có bốn tầng cơ. Tụi nó không quan tâm vẫn chăm chú làm, lại còn đùa nghịch rất tự nhiên. Hồi nhỏ, nó và hai con bạn thân rất hay làm bánh với nhau mà, tay nghề hơi bị siêu. Trước khi thi, Cát Anh dặn phải trang trí mỗi tầng một chủ đề mới thú vị, vậy là nó nghe luôn.

Đã xong tầng một, tầng hai. Nó làm cái bánh hình cây thông, lại còn được Vi phủ kem trang trí cho dễ thương nữa chứ. Trong lúc nó nướng hai chiếc bánh, một chiếc hình cây thông và một chiếc mặt ông già

noel, thì Vi lại nhào nặn cục bột sao cho giống hình vuông rồi cô cho vào trong cùng. Lúc lấy bánh ra, Vi phụt kem lên cục bột hình vuông màu đỏ rồi dùng sợi dây xanh buộc lại cho giống hộp quà.

” a xongggg... Vậy là tôi thắng nhá!!” Nhỏ Minh Minh hét lên khi đã làm xong. ” chưa đaaa vẫn còn một tiếng rười mà” Vi cãi lại. MC cũng gật đầu.

~ hết thời gian

~MC tuyên bố. Cũng là lúc tụi nó làm xong. Do đội nhỏ Lam nhanh hơn nên được đưa thử trước.

Vừa ăn mấy miếng, hai ông bà giáo kia đã cho đội nhỏ Lam 10 điểm. Hấn ném rất bình thản. Nguyên và Khánh chỉ ăn đúng một miếng, nhưng không hiểu sao chỉ ném có chút mà đã muốn ăn tiếp. Khi đến lượt Cát Anh, cô cầm một cái bánh lên dò xét kĩ càng. Chẳng có gì đặc biệt mà lại làm cho.... vậy là có vấn đề. Với cái đầu nhạy bén, cô có thể cảm nhận được. Chỉ có thể là có chất gây nghiện, đây chỉ là loại nhẹ vậy chỉ cần ném vị cay là chữa được (á á cái này Ngô bịa nha!! Mù về đồ ăn mà). Cô cho vào miệng, cảm nhận được chất gây nghiện đang đi từ từ vào họng mình. Cơn thèm hiện lên, cô ngăn lại và đi vào nhà WC.

Đến lượt đội nó, đưa tầng bánh ra. Mój người ném ngon lành. Khánh ột miếng vào miệng. Chiếc bánh tan nhẹ ra, quyn rũ dầu lưỡi, vị ngọt trôi xuống cuống họng, lưu lại chút mùi vị. Bánh của nó ăn một lại muốn ăn mười, nhưng tại sao vị thêm lại không giống như trước nhỉ? Khánh và Nguyên đều mang theo câu hỏi to đùng. Phải công nhận ngon thật, hấn nghĩ thầm. Hai người kia cũng phải nghiện luôn, mê nhất là màn thuyết trình của tụi nó.

Nó và Vi đập tay nhau, nháy mắt, nở nụ cười chiến thắng. Nhưng còn phần công bố trao giải nữa....

” xin lỗi mọi người!! Không cần phải cho điểm nữa!!! Đội của Diệp tiểu thư chiến thắng, trong lúc hai đứa đang lo lắng thì MC lại phát biểu câu ý. Hai nhỏ kia há hốc mồm lao lên sân khấu chửi nhau toán loạn. ” nhìn lên màn hình đi!!” Cát Anh nói lạnh băng. Đúng lúc đó hấn có một tin nhắn và đi ra ngoài, nội dung là ” đã hoàn thành cậu chủ!!” Hấn xem xong thì nhếch mép. Rồi hấn quay lại hội trường.

Đoạn phim được công chiếu là cảnh hai nhỏ đang bàn luận về việc cho bột thuốc nghiện vào bánh. Lại còn được quay rõ ràng từng cử chỉ của hai nhỏ. Lam và Minh Minh ha hốc mồm. Các học sinh chửi bới toán loạn, hạ nhục hai nhỏ đó.

Sau vụ đó hai nhỏ bị nhà trường quở trách. Lại còn bị đình chỉ học. Tụi nó chiến thắng vang dội luôn....

Hết chap39

Ủng hộ Ngô nha k có j ns đâu háaaaa...

41. Chap 40 : Lên 19 Tuổi

~~ ưm cái này là Ngô tua nhanh nhaaa... Lễ tốt nghiệp đã qua và rồi tụi nó và tụi hấn lên lớp 12. Hôm nay là ngày nó chính thức nhận chức chủ tịch

tối là bữa tiệc a

Tối nay, nó mặc cái váy đen cúp ngực. Mái tóc hung đỏ uốn thành từng lọn, lớp trang điểm nhẹ nhàng, đôi môi đỏ mọng quyn rũ. Đôi mắt màu bạc lạnh lẽo. Tú cũng vậy, cậu mặc bộ vest đuôi tôm màu đen lịch lãm. Tuy vậy vẻ tinh nghịch, quậy phá vẫn hiện rõ. Do một vài sự cố nên anh Long không về dự được. ” sau đây xin mời hoàng tử và công chúa của gia tộc họ Diệp bước lên sân khấu”__ tiếng MC lạnh lạnh.

Nó khoác tay Tú đi lên sân khấu. Đôi tiên đồng ngọc nữ toả sáng cả bữa tiệc. Ba nó đứng bên cạnh MC. Ông tuyên bố đồng ý nó sẽ là người thừa kế, tiếp nhận tập đoàn khi tròn hai mươi tuổi. Trong lúc ba nó đang đi giao tiếp với một số đối tác và người quen thì nó lên ra vườn. Bữa tiệc hôm nay hấn cũng tham dự cùng nhỏ Tiểu Lam. Nhìn thấy vậy nó đau lắm, không thể nhìn thêm, nó lao lên ban công trong biệt thự, nơi nhìn toàn cảnh bữa tiệc. ” Bà già, chị sao vậy?” Tú lên tiếng và ôm từ sau, vòng qua cổ nó. Cậu đặt

lên má nó một nụ hôn, cậu yêu chị mình hơn bất cứ thứ gì, chỉ cần cậu còn sống sẽ không để ai động vào chị cậu và làm tổn thương.

- Tú..... Chị không thể..._ nó nói ngắt quãng.

- sao....vậy?... là do cô ta?... Tú giật mình.

- ừ....cô ấy sẽ có thai...em hiểu chứ?

- không thích hiểu!!

- Tú..... chị...sẽ buông tay...không sang Anh nữa....về Paris nhé!!

- chị.....em sẽ theo chị!!! Vì chị là chị của em.

Một giọt nước nóng hồi lăn xuống gò má nó, Tú ôm nó vào lòng. Chỉ một giọt thôi, nó đã ngăn lại những giọt nước mắt yếu đuối sắp chảy xuống. Tú ôm lấy nó, đây là người chị lạnh lùng của cậu ư? Khác xa hoàn toàn....người ta nói khi yêu, dù người có lạnh lùng đến đâu, thì chắc chắn sẽ mềm yếu.

Một lúc sau, nó đẩy Tú ra, mở màn hình laptop và làm việc. Vì đây là biệt thự của ba nó lúc ở Việt Nam nên căn phòng cũ của nó không được lắp cửa sổ. Cả căn phòng sơn màu xám tro lạnh lẽo, Tú cầm quyển tạp chí ngồi xuống cạnh nó....

Lạch cạch....lạch cạch....lạch cạch....tiếng gõ laptop đều đều của nó vang lên liên tục. Trên màn hình laptop là vô vàn những con số đang nhảy múa.

- này anh có từng nhớ em (a ha) vào một đêm cuối tuần nào đó (vào một đêm nào đó trong đời anh)
- mình em thôi trong màn mưa rơi
- thời gian trôi nghe lòng chơi vơi
- chỉ em vẫn đi tìm hình bóng hôm nào nỗi nhớ dâng trào trong lạnh giá....

~ Cơn Mưa Cuối Tuần_Mai Fin

~Tiếng chuông điện thoại vang lên, cắt đứt tiếng gõ laptop của nó. Ngón tay trượt vào ip rồi đưa lên tai

< alo=" " ạ...=" ">

<.....>

< vâng=" " mời=" " ông=" " nói=" ">

<.....>

< con=" " biết=" ">

<.....>

< lần=" " này=" " khử=" " sạch=" " chứ=" " ạ?=" " con=" " sẽ=" " dùng=" " loại=" " thuốc=" " bang=" " mới=" " chế=" " tạo=" " ạ!=" ">

<.....>

< vâng=" " chào=" " ông=" ">

<.....>

< về=" " anh=" " ạ?=" " vâng=" " con=" " biết=" " rồi=" ">

<.....tút tut.....=" ">

Dập máy và quăng sang một bên. Màn hình laptop vẫn sáng, nó cầm khăn bông và đi tắm. Đóng hờ cửa lại, nó mở nước. Bên ngoài.... Tú vội vứt tờ tạp chí sang một bên, cậu cầm laptop và bắt đầu mày mò. Nhưng vấn đề là để mở được file mật phải có mật khẩu. Mà mật khẩu lại là dấu vân tay của nó và dãy số 10 chữ. " Tốt đấy!! Cậu rốt cuộc là ai?" giọng nói cao vút mang theo sự bình thản vang lên. Tú giật mình ngoảnh ra, nó khoanh tay trước ngực, tựa vào cửa nhà vệ sinh. Cậu thấy nó, gấp vội laptop lại. Nó đi không chút

tiếng động đến bên tên em trai trời đánh. Nâng cằm của Tú lên, nó nhìn vào đôi mắt đen lầy ấy. Khoảng cách giờ là 5cm, Tú giật mình vì đôi mắt màu bạc lạnh lẽo ấy.

- nói!!! Cậu là ai?_ nó gần giọng
- em là.....người của ông....
- cậu trung thành thật!! Ông bảo cậu đến quản lí tôi ư?
- đúng em là quản lí của chị trong bang....
- vậy cậu vừa làm gì?
- là ông bắt em....em là người của ông nuôi!!!
- tốt....nhưng tôi không thích ai xen vào đời sống... Xin lỗi nha em trai!!

Tú toát mồ hôi, nhiệm vụ ông giao cho cậu thật quá khó. Chứtt...nó thớm lên má Tú. Chị em thân mật là chuyện thường mà!!! Lôi Tú xuống tầng hầm của toà nhà. Nó lấy một viên thuốc mà Cát Anh mới chế tạo.

- Đây là loại thuốc độc mà tổ chức mới chế tạo ra!! Tên là Oxtines1466. Loại độc được không màu không vị, sẽ được dùng trong nhiệm vụ sắp tới. Khi đi vào trong cơ thể con người, nó phá huỷ hồng cầu và bạch cầu nhanh chóng làm cho họ mất dần ý thức nhưng vẫn không phát hiện mình đã bị nhiễm độc. Nhưng đây cũng là loại thuốc hiếm, người bị nhiễm độc chỉ cần cho loại độc ấy hoà tan vào nhóm máu AB có rh rồi uống là sẽ không bị nhiễm độc nữa...

Hết chap40

Haha Ngô lỗ huỷ bản gốc nên đành viết lại chap này. Xin chân thành xin lỗi

42. Chap 41 : Rắc Rối

Buổi sáng tại biệt thự nhà Nhất Bảo...

Choanggggg..... tiếng động kinh hãi phát lên. Khánh ôm cái đầu tổ quả bước xuống cầu thang vì tiếng vỡ chối tai. Cảnh tượng trước mặt làm cậu thích thú, xốc lại mái tóc rối, cậu ngã vào sofa to uyển. Đây là cảnh tượng khó chiêm ngưỡng nha. Nhỏ Tiểu Lam quỳ dưới đất, máu bẻ bết, chảy đầy ra sàn biệt thự. Nguyên nhân nhĩ ly rượu đỏ trên tay. Nhất Bảo nở nụ cười quỷ dị. Hắn đứng giữa nhà, hai tay đút túi quần rất thông thả. Đôi mắt lạnh lẽo xoáy sâu vào con người trước mặt. Xung quanh là khoảng 20 tên vệ sĩ đang canh gác. rinh....rinh....rinh.... tiếng chuông cửa vang lên. Bác quản gia run rẩy mở cửa. Là Cát Anh...

- oh honney~_Khánh ngọt ngào ôm eo Cát Anh
- hừ..... bỏ ra... thuốc đây!!_ Cát Anh lấy từ túi xách một viên thuốc nằm trong cái hộp nhung tím chạm khắc tinh xảo.
- cảm ơn...

Hắn đón lấy viên thuốc, ra hiệu bảo ngồi đó xem kịch hay. Hai tên vệ sĩ giữ chặt lấy tay Tiểu Lam trong khi cô ta định chạy trốn. " Tôi sẽ cho cô biết thế nào là đau thương..." nụ cười nửa miệng hiện lên. Hắn bóp chặt cằm cô ta rồi nhét viên thuốc vào mồm. Chastttt... Nhất Bảo tặng cô ta một cái tát cực mạnh, làm khoé môi nhỏ chảy chút máu....

Tối hôm qua, thấy nó đã phóng xe đi mất thì hắn trở lại bữa tiệc. Nhỏ Tiểu Lam không thấy đâu, hắn giật mình vì nhỏ vẫn còn có thai, bèn vội đi tìm. Bỗng nhiên Cát Anh gọi hắn ra sau bể bơi, nhỏ Tiểu Lam đang gọi điện....

- hahaaa... Mà thấy tao như nào? Để có được tình yêu phải bắt chấp thủ đoạn...

-.....

- cái thai đó là giả thôi!!! Tờ xét nghiệm cũng là giả nữa haaaa....

Áaaa....hắn diên máu lên, bàn tay đã bóp chặt cái cổ của nhỏ. Từng chữ mang âm điệu lạnh lùng, chán ghét phát ra :

- con khốn!!! Mày dám như vậy??_ Cát Anh giữ tay nó...

- mọi....chuyện ưm....không như anh nghĩ....là hiểu lầm!!

Nhỏ cố nói dù biết không ích gì. Nhất Bảo gỡ tay hắn ra, Nguyên giữ hắn lại. Bấy giờ tất cả mọi người trừ nó đều có mặt. Cậu gọi đám vệ sĩ lôi cô ta đi...

Viên thuốc vừa đi vào họng, cô ta đã cảm thấy chấy họng, rát và nóng. Cả cơ thể muốn chết đi. Từng giây thần kinh tê liệt... Đau quá, nhỏ đó ngất đi. Hắn phẩy tay, bảo hai tên vệ sĩ lôi nhỏ vào “hành hạ”, “vui chơi”. Cô giúp việc bê mâm trà ra, Nhất Bảo cầm một ly nhắm một ngụm.

- Soái ca... Vậy giải thích như nào với Nhi đây?_ Cát Anh lên tiếng

- honney à... Kệ họ đi!! Tối nay ở lại nhà anh nha~_ Khánh nũng nịu Cát Anh như mèo con.

- hừmmm.... Việc giải thích là vô cùng quan trọng.... Hay là nhờ nhóc Tú đi_ Nguyên xoa cằm rồi lên tiếng

- ok mai_ hắn

dải phân cách thời gian

Lớp của Hoàng Anh Tú...

- chào nhóc_ Khánh vò đầu Tú

- sao đây? Soái ca định nhờ gì?_ Tú cười đều.

- ừm nhờ nhóc giúp anh đây giải thích với Nhi...

Tú nghiêng đầu dựa vào cửa, hắn hai tay đút túi quần kể lại tất cả mọi chuyện. Hôm qua sau khi nói xong về mấy loại thuốc và nhờ Tú pha chế hộ thì nó đã chui vào phòng khóc một mình. Tú thấy mà đau lòng vì người chị vô cùng. Cậu chỉ giữ cho cơ thể nó không run bắn lên, nước mắt nó ướt đầm vai áo Tú. Sáng nay do mệt quá nên nó nghỉ ở nhà. Cát Anh dọn ra ở biệt thự với Khánh, Vi ở với Nguyên, hắn ở với Nhất Bảo và nó ở với tên em trai trời đánh. Nói chuyện thêm một lúc, hắn lôi hai thằng bạn về lớp. Đoànggg.... Đang ngồi thì một tiếng súng vang lên. Ba người tụi hắn lao ra cửa sổ nhìn ra sân sau trường. Cát Anh đang quỳ, trên tay là chiếc súng đen, Vi đứng bên cạnh, mắt cô rực lửa. Nó đứng ở chỗ cái cây, đôi mắt màu bạc vô hồn. Chỉ trong mấy phút, tụi hắn đã lao xuống chỗ nó. Đỡ nó, hắn để nó tựa vào cơ thể rắn chắc của hắn. Khánh đỡ Cát Anh rồi giục khẩu súng. Vi ôm lấy Nguyên khóc nức lên.

- có chuyện gì ở đây vậy?... CHI!!!_ Tú chạy ra.

-chúng mày cút hết đi nếu không muốn chết!! ?_ Nhất Bảo đuổi lũ học sinh đang vây quanh đi_ Sao vậy anh Dạ_ quay sang hắn

- đưa Nhi về biệt thự!! Nhanh!_ Vi

Đưa tụi nó ra cửa, đón taxi và gọi người đưa xe về.

Hết chap42

Yeahhhh.... Một gú mĩ mới viết xong 42 chap.... Một gú gú thui ạ không dám than. Mong m.n ủng hộ Ngô!!!

À Ngô định viết một truyện mới đó là ” Soái Ca!! Tránh ra ”

43. Chap 42 : Níu Lầy Và Trốn Thoát

Nó được đưa về nhà. Bác sĩ Nghiêm__ bác sĩ riêng của nó được gọi đến khám.

- sao rồi hả bác sĩ?- hấn giữ tay ông lại hỏi

- tiểu thư do bị chấn động mạnh với cả chị sốc nhiều quá nên thế.....mong mọi người quan tâm cô ấy nhiều hơn. Chào mọi người tôi về__ ông cầm cái cặp rồi đi ra khỏi biệt thự.

Hấn đi vào một mình, nó nằm trên giường, đôi mắt màu bạc nhắm nghiền. Khuôn mặt xanh xao hơn. Khẽ ngồi xuống cạnh nó, hấn hôn nhẹ lên đôi môi hơi nhạt. Thấy mi mắt nó khẽ động đậy, hấn sợ khi nó tỉnh thấy hấn sẽ hoảng loạn không chịu được mất. Đau đớn mở cửa ra thì.....một vòng tay ấm áp ôm hấn từ đằng sau, khuôn mặt nó áp vào tấm lưng to lớn của hấn. Lúc hấn định rời đi, không hiểu sao nó muốn níu hấn lại, nó thêm khát vòng tay ấm áp của hấn. Đôi tay nó giữ chặt hấn, không cho đi. Nó được thay cái váy ngủ ngắn ngang đùi dài tay màu tím sẫm mỏng manh. Cả cơ thể không chút sức lực tựa vào hấn. Hấn dường như cũng đỡ mất mấy giây, một chút ấm áp len lỏi vào trong con tim lạnh giá.

- Đứng.....đi....__ giọng nói cao vút vang lên.

- Nhi.....tôi...cô đứng...._hấn bối rối.

- Đứng đi__ hấn cảm thấy áo hơi ướt, chắc nó đang khóc rồi.

- sẽ không đi!!

Hấn gỡ tay nó ra và quay lại, nhéo nhẹ cái má phúng phính của nó. Khẽ mỉm cười, nó kéo cái cà vạt trên đồng phục học viên Sissta xuống. Do hơi lùn nên nó kiễng chân, đặt đôi môi hơi nhợt nhạt vào đôi đỏ hồng của hấn. Đẩy nhẹ nó xuống giường, đôi hấn vẫn day dưa không rời. Nó ời từng cúc áo của hấn, rồi cơ thể râm nắng vừa phải hiện ra. Cảm nhận được lửa đang bùng cháy lên, hấn ôm nó vào lòng, mùi hương toả ra làm người khác thấy an toàn. Phải kiềm chế, hấn để nó xuống, kéo chăn cho nó rồi bước xuống nhà.

Lại một lần nữa, đôi chân trắng ngần của nó đi không phát ra tiếng, vẫn đôi tay thon dài ấy kéo áo đồng phục của hấn lại. " đứng đi" giọng nói của thỏ con ấy làm sói con phải mỉm lòng. Bế nso lên, hấn đặt nó nằm lên giường, hai tay ôm chặt eo nó. Thấy mắt hấn nhắm lại, nó ôm gáy hấn, đặt lên trán hấn một nụ hôn rồi chìm vào giấc ngủ....

1 tiếng sau, mi mắt hấn khẽ động đậy, nó vẫn ôm chặt hấn ngủ, gỡ tay nó ra, hấn mở cửa bước xuống nhà. Thấy hấn đi xuống cả lũ vút cho hấn một túi câu hỏi.

- Stop đi từ từ thôi__hấn quát làm cả lũ im bật.

- Vậy mọi chuyện là sao?_ Nhất Bảo hỏi.

- ừm là do hôm nay tôi gọi nó ra giải thích mọi chuyện nhưng nó lại đến vào lúc nghỉ....tôi càng nói nó càng lùi lại, tay ôm chặt đầu.... rồi nó rút khẩu súng ấy ra và hét lên :” NẾU MÀY DÁM ĐẾN GẦN ĐÂY....TAO SẼ NỔ SÚNG....” rồi Vi nhanh nhẹn đoạt lấy khẩu súng nhưng nó như con báo ý... định bóp cò giết chết Vi. Vậy là tôi nổ súng, nó tỉnh lại đôi chút rồi lùi và tựa vào gốc cây hết..._ Cát Anh nói

- Vi em sao không?_ Nguyên lo lắng hỏi.

- không sao mà ck~ hay tự mình về đi__ Vi lời Nguyên đi.

- a. ok người anh em đi nhé__ Nguyên bị Vi nhéo vào hông

- ừ chào__hấn định quay lại thì Cát Anh và Khánh cũng mất dạng

Nhất Bảo đi cùng Cát Anh và Khánh vậy nên phòng khách giờ chỉ còn Tú đang xem tivi và hấn. Ngồi xuống sofa, nâng tách trà đưa lên miệng.

- anh sẽ bảo vệ bà già em chứ soái ca?_ Tú hỏi

- chắc chắn được_hắn vỗ vai Tú.

Đang ngồi nói chuyện thì nghe tiếng bảo vệ ở ngoài vườn ” tiểu thư.....tiểu thư.....” tiếng gọi âm ỉ. Nhưng nó đã chạy mất rồi còn đâu. Ban nãy chán quá nó leo từ cửa sổ tầng hai xuống rồi chạy đi chơi. Với một tên sát thủ thì không có gì khó cả.

Hắn nghe tiếng gọi vội chạy ra vườn xem nhưng nó đã đi rồi. Hơn chục tên vệ sĩ đang huy động đi tìm kiếm. Hắn gần như muốn điên lên, người hắn yếu thật quỵ phá nha. Tính khí lại còn thất thường nữa, thật là đau đầu.

Vừa chạy khỏi biệt thự nó đi dạo trên phố. Mọi người ai cũng phải trầm trồ khen ngợi ngưỡng mộ và ghen tị với nó nha. Một cô gái mái tóc hung đỏ hơi rối, mặc cái áo le dài tay màu vàng sọc nâu với cái quần trắng đến 1/3 đùi. Đôi chân trắng ngần đi thong thả. Đôi mắt màu bạc lạnh lẽo nhìn xung quanh. Bỗng.....“á” nó đâm phải một cô gái và ngã oạch xuống. Thẻ học sinh của cô gái văng ra chỗ nó, nhặt tấm thẻ lên là Vương Tử Tuyết. Lại gặp nhau rồi!! Nó nghĩ rồi cười thầm.

- a chào chị....._ Tử Tuyết vui vẻ đứng dậy.

- chào...._ nó

- hah hay chị về cô nhi viện với em đi!! Chúng ta cùng trò chuyện.

- ừm...

Vậy là nó có thể trốn rồi, ở trong cô nhi viện rất an toàn, không lo tụi Dạ bắt được, nghĩ thế, nó đi theo Tử Tuyết.

Hết chap43

Mong mọi người vote cho Ngô hahaa

44. Chap 43 : Bắt Cóc

Theo Tử Tuyết vào cô nhi viện, nó lên phòng Tử Tuyết. Căn phòng tuy không rộng lắm nhưng rất ấm cúng với cái tông hồng, chiếc giường tầng kê sát tường và hai cái bàn học. Nó ngồi xuống sàn gỗ. Tử Tuyết đi ra ngoài pha cà phê. Nhìn xung quanh phòng, nó thấy tấm ảnh gỗ ở bàn học, là hình một cô bé nhỏ cười rất tươi. Cạch.... Tử Tuyết đi vào, cô bé khay cà phê.

- chị uống cà phê nè_ cô đưa cho nó một cốc

Vẫn im lặng...

- sao chị lại lang thang ngoài đường vậy?

- bỏ trốn

- hả bỏ trốn sao?

- ừ

- vậy chị muốn ở đâu?

- cô nhi viện!!

Vốn kiem lời nên nó không nói nhiều, chỉ im lặng gật đầu mặc cho Tử Tuyết cứ huyền thuyên mãi. Một lúc sau, Tử Tuyết ra ngoài mua đồ ăn. Nó ở lại trong phòng xem xét, thấy cái samsung của Tử Tuyết bỏ quên. Nó mở lên thì thấy tin nhắn của Vi, vậy là con bạn thân nó đã nghi ngờ rồi, nơi này xem ra không an toàn, nó nghĩ rồi bỏ ra khỏi cô nhi viện.

Tử Tuyết đang đi tung tăng hát vui vẻ thì...cánh tay ai đó lôi lại. Vốn định hét lên bắt cóc nhưng quay lại lại là Vi và Cát Anh đi cùng tụi hần.

- aaa....chị Vi!! Sao vậy?_ Tử Tuyết bình tĩnh lại.

- con Nhi có đến chỗ em không?

- a có ạ.... Chị ý đang ở cô nhi viện

- nhanh... Đi thôi.... Lôi cổ nó về_ Vi lôi cả lũ về cô nhi viện.

Cô nhi viện.....

Mở cửa phòng vào, không thấy ai cả, một mẩu giấy nhỏ dán sau cánh cửa ” tôi biết em sẽ đưa họ đến gặp tôi mà.... Vậy nên cảm ơn em về ly cà phê....vậy nhé Bye.... Diệp Nhi” đọc xong lời nhắn mà cả lũ muốn điên lên, nó quả thật rất thông minh. Lao ra ngoài, hần gọi người huy động tóm bằng được nó, để xem sau vụ này, hần sẽ xử nó như thế nào.

Nơi nó đứng, một lúc lại có cả đồng xe cảnh sát chạy qua. Quan sát thật kĩ lưỡng, nó định đi ra thì bị ai đó vỗ vai. Không hoảng hốt, không giật mình nó ngoảnh lại. Đột nhiên bị chụp thuốc mê từ đằng sau. Cả trời đất tối sầm lại rồi nó không biết gì nữa.

Lúc này tụi hần vẫn không tìm được nó dù đã lục tung gần như cả cái thành phố lên rồi.

- chết tiệt!! Nhi chạy đi đâu rồi!!_ hần thở hồng hộc.

- bà già này lại làm soái ca lo lắng_ Tú vuốt ngực.

Đang điên tiết lên thì hần nhận được cuộc gọi từ số lạ.

_hần

< alo=“” vị=“” tiểu=“” thư=“” nhà=“” họ=“” diệp=“” kia=“” đang=“” nằm=“” trong=“” tay=“” tao!!!=“” khôn=“” hồn=“” thì=“” 3=“” tieng=“” nua=“” mang=“” 500=“” triệu=“” đến.=“” nếu=“” không=“” tao=“” không=“” biết=“” sẽ=“” làm=“” gì=“” con=“” nhỏ=“” xinh=“” đẹp=“” này=“” đầu...=“” ha-haa...=“” tút=“” tút=“” tút..=“”>

_ hần chửi ầm lên khi chỉ nghe tiếng tút tút.

- huy động toàn bộ đi lục tung lên, không bỏ sót chi tiết nào. Tìm đến người trong bang!!! Không được thông báo cho ai!! Nhất là vùng ngoại ô hoặc căn nhà cũ, lục soát kĩ!!_ hần gọi điện cho người trong bang.

Lúc này ở vùng ngoại ô thành phố, tại căn biệt thự cũ kĩ. Mùi hôi tanh ảm ướt bốc lên, đôi lông mày thanh tú khẽ nhíu lại, đôi mắt màu bạc mở ra. Cảm giác đầu tiên là choáng. Xung quanh, có khoảng hai chục người đang canh gác. Ngồi chễm chệ trên cái bàn là một người đàn ông to béo, một vết sẹo chảy dài, tóc đen có dấu hiệu nhuộm, chứng tỏ là một lão hồ ly trên thương trường.Ồ hay đây, nó nghĩ thầm rồi lên tiếng.

- xin chào..._ nó lạnh lùng

- ô tiểu thư....người đã tỉnh rồi sao?

- đây là đâu? Mục đích là tiền hay trả thù?

nó không chút sợ hãi nói, vì là tiểu thư nên đã quá quen với việc bắt cóc. Tình thế như thế không được để người ta biết mình đang sợ hãi. Phải bình tĩnh phân tích để giải quyết tình hình.

- tiểu thư thật thông minh!! Quả không hổ danh là con của Diệp Vương (ba nó)_ người đàn ông cười nhạt

- ồ biết hần tên ba !! Ông là ai vậy?_ nó khinh bỉ hỏi.

- ta là ai? Tiểu thư không nhớ ta sao?_ ông ta kinh ngạc hỏi.

- tôi không quan tâm lũ chó_ nó nhếch mép.

- con bé này!! Lấy dao cho nó một nhát!

Ông ta ra hiệu cho lũ đứng bên cạnh, hấn cầm cọ dao lam đi đến cạnh nó và..... Tong tổng tong tổng máu chảy ra từng giọt và thấm xuống nền đất ẩm mốc. Không kêu la, khuôn mặt bình thản như chưa có gì. Hấn cầm con dao để lên bàn thì... nó đứng dậy. Thật ra loại dây này đối với sát thủ như nó có gì đâu. Một tên lao đến theo chỉ thị của lão ta. Ya...một cước nó đá vào gáy tên đó rồi mỉm cười. Rồi hơn chục tên xông lên. Đoàn...nó rút khẩu súng rồi bắn chết một tên(súng của tên đầu đó) đoàn.....đoàn...hơn chục phát súng vang lên. Tất cả đã chết hết, chỉ còn ông ta. Vết thương của nó vẫn chảy máu rất nhiều. Nhẹ nhàng bước đến bên người đàn ông đó, nó cầm con dao lên.

- ông hơi coi thường tôi đó.._ nó vạch một nhát vào mặt ông ta.

- áaaaaaaa...._ ông ta hét lên

Vứt con dao rồi nó bỏ đi, đôi lúc mệt như muốn gục xuống nhưng nó cứ cố bước. Phải tìm được hấn.

Lúc này hấn đang nghe điện thoại...

< alo=" " thưa=" " bang=" " chủ!=" " cô=" " ấy=" " đang=" " ở=" " đường=" " zx=" ">

< ok=" " tao=" " đến=" " ngay=" ">

< nhưng....=" " cô=" " ấy=" " đang=" " chảy=" " rất....nhiều=" " máu=" ">

< thành=" " nào....chết=" " tiết!!!=" " tao=" " đến=" " đây=" ">

Cụp máy, hấn lên xe đi đến nơi...

Nó vẫn cứ đi, khuôn mặt trắng bệch, lắc nhẹ đầu. Ông ta rất quen làm nó không thể giết được. Cái đầu thông minh giờ đang trống rỗng. Nó dừng lại, tựa vào kính của một cửa hàng...

Bỗng...ai đó bế bổng nó lên, mùi hương quen thuộc ấm áp xộc vào mũi, là hấn, tên Lâm Thánh Dạ cao ngạo. Một mỗi nso ngắt đi trong vòng tay hấn.

Lúc hấn đến nơi, nó như vậy hấn đau lòng kinh khủng, tim nhói lên...

Bế nó lên xe rồi xử lý vết thương và đưa vào viện.

Hết chap43

Đau quá đi viết truyện mà Ngô đau thay đó.... Ủng hộ Ngô nha....

45. Chap 45 : Phán Đoán

Trong lúc ngắt đi, nó mơ thấy người đàn ông nào đó rồi máu me đầy cả căn phòng và bà nội nó nằm giữa vũng máu.

“Không...” Hết lên một tiếng rồi nó tỉnh dậy. Xung quanh là lũ bạn và em trai nó đang nhìn chăm chăm. Người nó đầy mồ hôi. Vì cảm xúc nước lên đưa cho nó.

- sao mà lại thế này hả?_ Vi hỏi

- ngã_ nó

- theo như tất cả cách ngã dù mạnh đến đâu thì cũng không thể rách như vậy. Phân tích kết quả cũng biết bị dao lam loại nhỡ đâm vào_ Cát Anh gõ laptop nói

- Nhi tôi đã rất lo cho cô_ hấn

- cảm ơn_ nó

- bà già tại sao lại bỏ đi??_ Tú

- đừng hỏi!! Mệt ra ngoài đi!!_ nó quát

Tất cả giật mình vội chạy ra ngoài hành lang bệnh viện, chỉ còn nó và Vi cùng Cát Anh. Ôm cái đầu, lắc mạnh, người đàn ông đó là ai? Tại sao nhỉ? Quả thật mọi thứ như đã từng xảy ra vậy, máu rồi tất cả. Vi ngồi bên cạnh nhìn nó.

- vẫn giấc mơ đó sao?__ Cát Anh
- mày đã gặp ai hôm nay?__ Vi hỏi
- là một người đàn ông!! Tao không biết chỉ thấy quen__ nó nhớ lại
- rồi ông ta rạch chân mày?__ Cát Anh
- mày đã giết ông ta chưa?__ Vi
- ông ta dùng dao lam, tao không giết được__ nó
- tại sao?__ Vi
- ông ta rất quen dù tao không nhớ là ai? Ông ta phải sống!!__ nó
- vậy mày cho ông ta một nhát vào đâu?__ Vi
- sao biết?__ nó
- trên tay mày có máu của người khác. Nhóm máu O, mà mày nhóm máu AB - RH.__ Cát Anh lãnh đạm
- thật đúng là thông minh__ nó nhếch mép__ chỉ một thôi!! Trên mặt!!
- ồ ồ tốt__ Vi vỗ tay.
- à đây là tấm ảnh tao chụp được bằng vòng của bang__ nó chìa cái vòng ra__ kết nối với laptop đi!!

Cát Anh đón lấy cái vòng chạm khắc tinh xảo hình cánh thiên thần. Rồi cắm USB vào và sao hình ảnh trong đó ra....

- được rồi__ Cát Anh gọi
- đâu cơ?__ Vi nhào ra

Nó chậm rãi tiến đến. Đập vào mắt là người đàn ông có vết sẹo trên mặt, mái tóc nhuộm đen nhánh, đôi mắt sắc bén. Đúng là một lão cáo già trên thương trường. Cát Anh nhíu chặt đôi lông mày, không lẽ...người này đã xuất hiện? Đây là bí ẩn mà cô đã nghe lén được của người trong Cửu Đại Gia Tộc nói. Không thể để nó biết được, Cát Anh tìm cách ngăn cản nó tìm sự thật.

Thở dài rồi tựa ra sau ghế, phải làm sao mới tốt cho cả hai? Vi nhìn kĩ những biểu hiện của Cát Anh, cô đoán Cát Anh biết được gì đó....

Sáng hôm sau, nó đang nằm trên giường bệnh viện ngủ. Tú ngồi ở sofa cạnh giường. Tụi hần bị cấm đến rồi, Cát Anh đi mua đồ ăn còn Vi đi giải quyết công việc.

- Diệp Anh Tú!!

Nó nhồm dậy gọi khi Tú đang chăm chú nhìn nó. Rồi phụt.... một cây kim gây mê bắn vào cổ Tú, cậu em của nó ngất đi. Và người bắn là nó, nhanh nhẹn nhảy xuống giường, chạy ra thang máy. Vi và Cát Anh đang chờ sẵn. Vi đưa nó một bộ đồ da bó màu đen, hôm nay ông nó đã gọi từ sáng vì có giám đốc trong công ty, phải khử ngay để không ảnh hưởng đến tổ chức.

Chuẩn bị xong đồ và quần áo, tụi nó vào oto lái đến khách sạn.

Tại hotel Khanh Tú, ba đứa ngồi trong oto, Cát Anh đang vô hiệu hoá camera ở trong phòng nào đó.

- là phòng bao nhiêu??
- 309 đây là bộ đồ phục vụ, mái tóc tём của hai người

Ra hiệu ok rồi nó lái xe ra cửa phụ, nó và Vi mặc bộ đồ phục vụ giả nam rồi và khách sạn. Nó đẩy một xe đồ ăn và rượu, Vi đi theo sau, tay cô cầm một chai rượu độc. Nhấn nút thang máy tầng 9, tụi nó bước vào.

” Nhớ rằng không được gây sự chú ý nếu không bọn cớm sẽ phát hiện” Cát Anh dặn dò qua máy ghi âm thu nhỏ gài ở ngực áo của nó và Vi.

Lúc này trong xe, cô đã vô hiệu được camera chủ, Cát Anh đang xem hình ảnh từng phòng. Rồi dừng lại ở phòng 310, là ba người trông quen quen đang ngồi uống rượu với một ông già. Nhíu mày đẹp, Cát Anh nhận ra là bọn hần. Thật trùng hợp mà.

Quay lại chỗ tụi nó, cộc....cộc....cộc...” Vào đi” tiếng nói vọng ra từ phòng 309, hai người tụi nó đi vào. Một cảnh tượng hết sức ô uế, một lão già to béo đang nằm đè lên một cô vũ nữ xinh đẹp trông khoảng 20. Vi nắm chặt tay, chỉ muốn đâm cho lão một nhát.

- xin chào ngài!! Chúng tôi mang đồ ăn đến!!_ nó

- nhưng tôi đâu gọi??_ ông ta hỏi

- đây là suất đặc biệt dành cho những người như ngài_ Vi lấp liếm

- vậy để lên bàn kia đi!!_ ông ta ra lệnh rồi tiếp tục công việc.

Hai đứa tụi nó bày đồ ra, tất cả đều chứa loại thuốc độc Oxtines1466 (hey đọc lại chap 40 để biết thêm chi tiết về loại thuốc này). Từng tiếng rên rỉ đứt quãng cứ vang lên làm Vi thấy kinh tởm.

- mời ngài uống rượu!!_ Vi gọi lão già.

Ông ta quần cái khăn tắm rồi uống ly rượu độc. Tụi nó cười thầm rồi ra ngoài, vậy là đầu cần động chân động tay, haizzzz đỡ mệt.... vừa bước ra đóng cửa lại, tụi nó phải đánh lạc hướng rồi bê đồ ăn vào phòng 310 bên cạnh theo lời Cát Anh.

Ở trong xe, Cát Anh quên không sạc pin laptop nên đã hết pin, vậy là không thể liên lạc được với tụi nó. Vậy lại gặp nhau rồi.

Hết cha45

Yeaahhh mệt gú mãi mới viết xong chap này ủng hộ Ngô nha!!

46. Chap 46 : Gặp...

Mở cửa ra, hai đứa nó thấy ba người tụi hần đang uống rượu, quả này xong rồi. Cố gắng giả giọng để tụi hần không phát hiện ra, Vi rót rượu vào cốc rồi đưa cho Nguyên. Nó lấy chút bột làm da đen bôi lên mặt, chết rồi đôi mắt màu bạc, nó không đeo lens. Cầm cốc rượu lên, nó đưa cho hần, cảm nhận được sự quen thuộc, hần tóm tay nó lại...

- chúng ta có quen nhau không nhỉ??

Hần tò mò hỏi, bây giờ nói ra là giọng nói lộ mất, chết rồi. Nó đang sợ hãi đến toát mồ hôi thì chợt nhớ mấy cái động tác của người câm trên TV. Giật tay hần ra, nó làm mấy động tác linh tinh, trông cực báng nhãng. Hiểu ý, hần im lặng, Khánh và Nguyên nhìn tụi nó soi xét, tụi nó chỉ sợ bị phát hiện.

Phuuu... Ra ngoài Vi thở phào nhẹ nhõm. Đẩy xe về nhà hàng trong khách sạn rồi tụi nó vào nhà vệ sinh thay đồ.

- may ghê nha!! Ck tao mà biết thì chết chắc.._ Vi vui sướng

- ừ

Nó chỉ ừ rồi im lặng, hai đứa đi ra cửa , nó buộc lệch mái tóc hung đỏ, mặc cái áo ngoại cỡ xanh biển và cái quần ngắn. Vi mặc cái váy trắng đen cá tính, mái tóc thả tung. Soi gương rồi hai đứa ra ngoài và..... tụi hần đang đứng ở ngoài, Cát Anh bị tên vệ sĩ tóm ở sau đang cựa quậy. Quả này toi rồi, Vi gào thét trong lòng. Nguyên đi đến chỗ Vi, cậu lòi xềnh xệch đi...

Lúc này, đang tìm cách liên lạc với tụi nó thì cửa xe mở và Cát Anh bị mấy tên vệ sĩ to con tóm chặt, không kịp động tay động chân.

Bây giờ chỉ còn nó và hắn, nó vẫn bình thản. Đôi mắt hơi sợ sệt, mắt hắn lại xoáy sâu vào mắt nó...

1s

2s

3s

4s

Rồi kiss....hắn nhìn nó và rồi tiến sát nó, đôi môi hắn đặt lên môi nó. Quá bất ngờ vì hành động của hắn nó cố lùi lại, nhưng không ích gì. Hắn bế nó đặt lên bàn đá trong toilet. Đôi môi hắn ngấu nghiến môi nó, giờ đây nó như bị hút hết sinh lực, không thở nổi.

- hãy cẩn thận đây

Hắn buông ra rồi cảnh cáo nó và đi ra ngoài. Nó nhảy xuống chạy ra cửa, rồi bị lực nào đó đập vào gáy...và thấy toàn màu đen....

Hắn đã chờ sẵn ở ngoài rồi đánh ngất nó và bế vào trong xe.....

Hết chap46

Do Ngô đang ốm nên viết ngắn lắm....

Lần sau sẽ bù ha^_____^

47. Chap 47 : Giam Lông

Hôm sau...

Nó mở mắt rồi ngồi dậy, vươn vai rồi vào toilet. Làm vsen rồi mới nhận ra đây là phòng mình. Haizzz chắc hắn đưa nó về chứ sao? Lo gì nhiều ệt... Xong việc nó đi xuống nhà, nó xin nghỉ dài hạn rồi mà. Nhưng sao hai con bạn không thấy gọi gì nhỉ? Nghĩ thế nó call cho hai đứa nhưng....toàn tắt máy cả. Chán nản, nó bỏ vào bếp. Người làm đã bày đồ ăn sáng cho nó, trứng cuộn cơm và cơm chiên cùng với cốc nước cam. Cầm ip lướt web, tin tức đăng rùm beng vụ giám đốc ngộ độc, nó cười thầm. Bỗng bác quản gia đứng bên cạnh hỏi nó :

- thưa tiểu thư cậu ba chưa xuống ạ!!

- vậy sao?? Ngủ ý mà...không quan tâm_ nó lại lướt web

- hôm qua cậu chủ đưa gái về nhà...

-....để tôi lên phòng nó...

Nó uống cốc nước cam rồi đi lên cầu thang, em nó ngày nào cũng đưa gái về nhà. Đứng trước cửa phòng, nó tự ý mở cửa. Đập vào mắt nó là hai thân thể không mảnh vải trong phòng. Một chút máu ở trên ga giường, nó nhếch mép " xem ra mình thả nó quá rồi ". Gõ cửa, một lúc lâu thì Tú mới dậy, cậu nhìn xung quanh, nó đang ngồi ở sofa. Cậu nhìn cô gái bên cạnh quát :

- cút!!

- ơ....em đang ngủ mà...có gì tí nữa..

- biến ngay!!

- sao anh lại...

- biến không hay để tôi lôi cổ cô ra!!

- anh xem tôi là gì??

- người bạn lên giường!! CÚT!!

Tú gần từng tiếng, cô gái khóc nức lên rồi cầm quần áo chạy đi. Tú biết điều, cậu mặc cái quần cộc màu trắng vào. Bước đến ghế sofa rồi ngồi xuống, nó vẫn bình thản im lặng .

- chị em xin lỗi_ khi nào Tú gọi chị là lúc cậu biết chị đang giận cậu.

- xin lỗi vì hôm qua cho em thuốc mê_ nó nói cậu không ăn khớp

- không sao! Nhưng bao giờ hai về??_ Tú hỏi

- đang ở cạnh vợ chưa về đâu!!

- phuuu... May thật!!

Nó im lặng, tay vuốt mái tóc ngả vàng của Tú. Dù gì, nhóc đó cũng là em trai thất lạc của nó. Cậu nhóc dù ăn chơi nhưng vẫn ngoan, vẫn là chú mèo con của nó. Tú thấy nó nhẹ nhàng với mình thì ngạc nhiên, cậu tựa vào lòng nó. Mùi hương của hoa dục quy tỏa vào mũi cậu, ấm áp, chị của cậu thật tuyệt.

- Goodnight baby...

Vuốt nhẹ má cậu, nó hát vài câu quen thuộc, cậu chìm vào giấc ngủ. Đứng dậy, đặt đầu cậu xuống sofa, nó đi ra ngoài...trở lại với cái áo len mỏng khoác màu xám đen của nó, khoác lên cậu.

Nó đi xuống nhà, cài thêm 15 người vệ sĩ bao quanh khu biệt thự. Mục đích là giam lỏng Diệp Anh Tú. Nó biết cậu là tay chơi bởi nhưng không nên quá đà, đưa hơn chục cô gái về nhà là quá rồi, phải trừng phạt....

Buổi tối, Tú tỉnh dậy, cậu không quan tâm mình đã ngủ bao lâu. Chỉ biết bụng cậu đánh biểu tình dữ dội. Xuống bếp vào phòng ăn. Nó ngồi ăn nắm cơm và thịt bò xào cùng với dưa chuột. Cậu ngồi xuống ghế đối diện nó. Nó vẫn ăn, không ngẩng lên.

- cậu muốn ăn gì?_ bác đầu bếp hỏi Tú

- mực chiên xù và mì xào, cùng một ly vang_ Tú nói

- bà già....đem em về!! Em barr với lũ bạn!!

cậu nói rồi chờ thức ăn của mình. Nó vẫn im lặng ăn, ăn xong nó uống cốc nước cam rồi lên phòng. Mai còn đi học nữa. Tú nhìn chị mình như thế, cậu biết nó không muốn nói hay là lười nói. Ăn hết phần ăn của mình, cậu lên phòng lấy chìa khóa xe rồi ra ngoài.

Ra đến cửa, ba tên vệ sĩ to con chặn lại, cậu bị tống vào nhà, đã thế còn bị đánh cho bị thương nhẹ. Hừ...nó giam cậu trong nhà rồi. Đùng đùng đi lên phòng nó...

Cạch....cánh cửa căn phòng nó mở ra. Bóng tối tràn đầy trong phòng, chỉ có một chút ánh sáng yếu ớt len lỏi trong căn phòng. Với tay bật đèn, cậu sững người. Đây là lần thứ ba cậu vào đây nhưng không quan sát kĩ.

Căn phòng sơn màu xám và trắng. Ở giữa là cái giường Kingsize với bộ ga giường màu đen u tối. Cạnh giường là bàn gỗ, có đèn ngủ, điện thoại và một vài cái hộp. Bên kia là cửa sổ cỡ lớn với tấm kính trong suốt, được che bởi tấm rèm trắng. Ở dưới chân giường là bộ bàn học có cả đồng sách và cái laptop đen. Đối diện bàn học là kệ tủ đựng gấu bông và vài con Bighero và Totoro cùng mấy tấm ảnh. Còn có tủ quần áo to đùng nữa. Căn phòng cũng phải rộng hơn chục mét vuông. Nhà vệ sinh ở giữa bức tường giữa bàn học và tủ.

Không có nó ở đây....

Cậu hí hục đi tìm từng phòng, hỏi vài cô giúp việc mới biết nó đang ở thư phòng.

Lúc này ở thư phòng, nó đang đọc vài quyển sách kinh doanh hoặc mấy cuốn truyện ngôn tình. Rầm...cánh cửa bị đập ra. Tú mặt hầm hề, cậu định quát cho chị một trận nhưng nó đang chăm chú đọc sách không

quan tâm mọi thứ, lại còn ra hiệu bảo cậu không làm phiền. Cậu bực tức đi lòng vòng thư phòng. Kệ sách cao ngất với cả đôngs tiểu thuyết và sách. Cả hơn trăm cuốn chứ không ít. Hình như ở phòng nào cũng có tấm kính trong suốt ở sau hoặc đối diện nó thì phải.

Hết chap47

Sorry nha... Ngô bị ốm nằm liệt giường luôn... Bây giờ mới đăng chap đc X___X haizzz thui ủng hộ Ngô nha
Love you all ~^.^~

48. Chap 49 : Mua Quà Noel

Sắp đến noel, mọi người tất bật chuẩn bị, nhất là học sinh trong học viện Sissta. Ai cũng chuẩn bị thật nhiều quà nhưng trong vô số quà đó, có một món quà rất quan trọng dành cho người ấy. Lớp học của nó cũng vậy, ai cũng ồn ào chuẩn bị, mua đủ loại trên đời. Nó vẫn ngồi một chỗ, mặc kệ lũ học sinh đang tụ tập quanh bàn nó tám đủ thứ, nó chỉ đeo headphone rồi nhìn xa xăm.

Rengggg....tiếng chuông báo hết giờ cũng đến. Lũ học sinh ùa ra như ong vỡ tổ, ai cũng muốn hết giờ thật nhanh để vào trung tâm thương mại mua quà. Nó đứng dậy, hần vắn ngủ, nó cũng lười đánh thức. Lại về một mình thôi, hai con bạn của nó đi theo chồng mua quà noel lâu rồi, bỏ nó ở lại. Nó cũng ngại quan tâm họ mua gì.

Nó đi về biệt thự. Tú cũng được trả tự do sau một ngày cầu xin và làm osin cho nó. Chỉ còn mình nó trong biệt thự. Lạnh...nhưng nó cũng muốn thử cảm giác mua quà noel cho người mình thích là như nào. Nó đeo cái balo rút rồi ra ngoài đi bộ.

Mùa đông Hà Nội không có tuyết như ở bên Anh, nhưng nó lạnh và làm người khác thấy tê người. Đùng đọt gió thì nhau kéo về, nhiệt độ thấp dần nhưng người vẫn đông như kiến. Tập nập và ồn ào.

Nó mặc cái áo len nâu cà phê, áo khoác không đóng khuy màu xám. Cái khăn ống màu nâu đỏ. Mái tóc của nó được búi củ tỏi thấp, vài sợi loà xoà bên tai và đôi khuyên đen hình thập giá. Đôi giày Nike đen chầm bi vắn rảo bước. Nó còn đeo cái kính không độ mắt mèo màu da báo. Trông nó thật cá tính và ngây thơ nhưng vẫn toát lên vẻ lạnh lùng.

Cầm cốc cà phê lạnh vừa mua ở cửa hàng tiện lợi, nó rẽ vào Shop Totoro bên lề đường. Rinh rinh tiếng chuông cửa vang lên và một cô gái bước vào. Các nhân viên nam xịt máu mũi vì vẻ đẹp và cá tính của nó. Đi vào, lòng vòng quanh shop. Nó dừng lại và cầm cái mũ len đỏ nâu và chiếc khăn ống xanh rêu lên. Ngoài ra còn có con gấu bông xanh lam cho Vi và cái áo len minion cho Cát Anh. Chẳng nghĩ mua gì ỉnh cho đến khi nó thấy con thỏ màu trắng treb giá. Con thỏ bông đội cái mũ vàng đỏ, mắt chỉ là hai đường chỉ (mắt nhắm nghiền ý) mặc cái áo vàng có chữ “Love” và cái quần đen cùng đôi giày đen. Con thỏ bông hơi to một chút, nó ôm hơi nặng nề. Đi ra chỗ tính tiền, nó nhờ nhân viên gói lại rồi đi về.

Tay xách ba cái túi, nó lang thang trên phố, bài hát See you again vang lên, nó bỗng thấy quen thuộc, nó và Nhật Minh đã từng ngồi nghe bài hát này mà. Xóa tan cái kí ức ấy đi, nó bây giờ đã có hần mà.

- Tiểu Nhi Nhi

Một tiếng gọi thân quen của 7 năm trước, nay làm con tim nó thổn thức. Ngoảnh lại. Là Nhật Minh. Mấy cái túi xách trong tay nó rơi xuống, giữ không cho cảm xúc bật ra, nó lạnh lùng nhặt túi lên rồi đi. Nhật Minh thấy vậy, cậu đau lắm, đuổi theo nó, ghì chặt nó trong vòng tay. Mùi hương của 7 năm trước nay làm nó thấy xa lạ. Vững vãi thoát ra, nhưng Nhật Minh cứ giữ tay nó. Bỗng....một đôi bàn tay lôi nó ra phía sau và đẩy Nhật Minh ngã xuống đường. Hần_Lâm Thánh Dạ đang ở đây.

Thật ra hần đã đi theo nó rất lâu rồi. Thấy Nhật Minh nắm tay nắm chân lại còn ôm nó làm hần ghen lồng lên, không kìm được hần phải giữ nó về với hần thôi.

Trở lại, Nhật Minh đứng dậy phủi quần áo, hần lôi nó ra sau lưng.

- mày.....tao mới là người yêu Nhi!! Mày chỉ là người đến sau!!_ Nhật Minh gần lên.

- thằng chó!! Mày đã làm tổn thương cô ấy!!

Hự...hắn đâm Nhật Minh ngã xuống, một mùi tanh ở miệng cậu. Hắn quay ra sau và nắm tay nó lôi đi. Nó vớ mấy cái túi rồi chạy theo hắn. Đi được một đoạn nó thấy không khí quả là im lặng đến đáng sợ. Nó giật cái áo khoác đồng phục của hắn.

- gì?_ hắn quay ra hỏi nó.

- dừng lại

Nó nói rồi mò tay vào túi lấy gì đó. Là một hộp quà màu xanh lá, nó đưa cho hắn.

- đây là?_ hắn hỏi.

- quà noel_ nó đáp cụt lủn

Hắn mở hộp ra, chiếc khăn xanh rêu và cái mũ nâu đỏ hiện ra. Quà do người mình yêu tặng nên ngu gì không lấy. Cầm cái khăn lên, hắn ngẩn ngía xem xét, nó im lặng giật lại, quàng lên cổ hắn. Ngạc nhiên trước hành động của nó, hắn xoa đầu nó cười tươi. " công " nó muốn hắn công sao? Ok luôn. Hắn cúi thấp xuống cho nó treo lên.

Tựa trên tấm lưng rộng rãi ấm áp của hắn, nó rất thích. Mùi hương nam tính và mùi bạc hà lại tỏa ra. Nó ôm chặt cổ hắn, vùi mặt vào cái khăn nó mới mua cho hắn. Tay vẫn không ngừng xoa cái mái tóc màu hạt dẻ mới được hắn nhuộm lại. Ấm áp. Vui sướng. Hạnh phúc.

Hết chap49

Yeahhh noel mới đến ở truyện nha!! Ngoài này còn chưa có hi hi. Các tỷ đọc truyện vui nha ^_____

49. Chap 50 : Gặp Tử Tuyết Ở Bar

Sau mấy ngày noel ấm áp, tình cảm nó và hắn ngày càng tốt lên. Nhưng do hôm nay nó có việc trên trường nên bây giờ đến bar xả stress trước.

Bar Âm Nguyệt...bây giờ bước vào, tiếng nhạc xập xình trong bar và những đèn led nhấp nháy làm bảy người quyết định "quẩy" một bữa thật đã. Vi và Nguyên lên sàn nhảy, một điệu nhảy đẹp mắt hiện ra của đôi nam thanh nữ tú. Khánh và Cát Anh ngồi uống rượu tâm sự. Tên em trai thì ngồi ở ghế bành trong một góc cùng bốn cô gái bar xung quanh. Nhất Bảo với hắn ngồi nói chuyện.

Một lúc sau, nó tới rồi chen vào giữa hai người. Nhất Bảo biết ý rồi đi để cho hai người vun đắp tình cảm. Cậu đi ra xa nhưng vẫn ở quầy rượu. Bỗng hai cô gái "mát mẻ" bước đến mời cậu rượu. Hết cô gái này đến cô gái kia thì nhau cộ bộ ngực vĩ đại tựa núi Phú Sĩ vào cậu. Cậu không phản kháng, cơ bản cậu cũng là một tay sát gái, thay bộ như thay áo có tiếng.

Đang vui vẻ thì một cô bé, tóc nâu vàng như người lai, mặc bộ đồng phục của học viện Sissta ôm chầm lấy cậu. Do ánh đèn trong bar quá tối nên cậu không thấy rõ mặt, hai tay cô ấy quàng lên vai cậu. Khuôn mặt ửng đỏ vì rượu giần giữa nước mắt. Hai cô gái sexy kia chửi ầm ĩ nhưng bị ánh mắt giết người của Nhất Bảo đuổi đi.

Cô gái đang ôm cậu là Vương Tử Tuyết. Lí do hôm nay cô đến bar uống rượu là vì mới chia tay với một tên bạc tình nên chán chường quá mới vô bar. Trong lúc say, nhất thời nhận nhầm Nhất Bảo là tên sở khanh đó mà ôm chầm lấy ăn vạ.

Nhất Bảo thấy cô gái này cứ ôm mình thì ngạc nhiên tột độ. Bây giờ không lẽ cứ để thế này? Phải đưa cô ta về!! Nhưng mình không biết gì về cô ta!! Aishhh...Nhất Bảo đành đưa Tử Tuyết về biệt thự của cậu.

Nhấn lại với tụi kia là cậu mệt nên về trước. Cậu bế bổng Tử Tuyết lên đi ra bãi đậu xe...chiếc xe đóng cửa rồi lao vút về khu biệt thự...

Tại biệt thự chạm khắc tinh xảo theo phong cách Châu Âu, có bể bơi, vườn hoa nhân tạo đẹp mắt, tạo nên sự hài hoà, có hơn chục người giúp việc và hai người quản gia. Trong căn phòng màu tím nhạt, trên chiếc giường to dùng màu trắng, một cô gái xinh đẹp với hai cái má phúng phính, khuôn mặt thật non nớt. Ở chỗ tủ đồ gỗ đựng quần áo một tên con trai ở trần (phía trên á =...= vẫn mặc quần) đang bực tức vò mái tóc bạch kim rồi mủi (é é mới nhuộm nha ^^) còn cô gái kia vẫn chìm vào mộng đẹp ngon giấc.

Ban nãy khi đưa Tử Tuyết về biệt thự, cô nôn đầy người Nhất Bảo làm cậu phải đi tắm nước lạnh chán chê mới xoa hết cái mùi kinh khủng. Cậu gọi hầu nữ lên thay quần áo cho cô gái rồi xuống nhà xem tivi.

Đang yên đang lành thì trên lầu vang lên tiếng hét và tiếng khóc ầm ĩ. Cậu ném cái remote sang một bên rồi chạy lên xem. Đập vào mắt là cô gái tóc nâu vàng đang nằm trên giường, chiếc áo sơ mi nam của cậu mà cô gái đang mặc trên người do lẫn lộn mà bung ra hai cúc. Cô gái ấy mắt vẫn nhắm nhưng miệng không ngừng kêu la và mắt thì đầy nước.

Cậu lấy chăn đắp cho cô rồi ra ghế sofa trong phòng xem tạp chí. Một lúc sau Tử Tuyết im lặng ngủ.

7h55p tối....

Tử Tuyết mở mắt ra, tay theo phản xạ dụi dụi. Nhìn xung quanh, đây đâu phải phòng cô, không lẽ cô bị bắt cóc. Ohmygod!! Tử Tuyết nhìn xuống người, chiếc áo sơ mi nam bung hai cúc, không lẽ...nghĩ đến đây cô thật sự muốn khóc, ôi đời thanh xuân của cô. Nhưng cái đầu thông minh thấy chăn đâu nhăn nhúm với cả không có máu!! Vậy là cô không sao. Nhưng sao đầu đau thế nhỉ? Nhớ mạng máng là hôm qua cô uống say rồi ôm ai khóc...rồi không nhớ gì nữa.

Xuống giường cô đi ra cửa thì thấy tiếng xả nước trong nhà vệ sinh. Tò mò đi vào. Cách...đập vào mắt cô hình ảnh một người đàn ông đang khoả thân, ngũ quan đẹp đẽ. Mái tóc màu bạch kim ướt đẫm nước, từng hạt nhỏ theo vai chảy xuống. Cô không kìm được nuốt nước miếng.

Nhận thấy có người đang nhìn mình, Nhất Bảo quay ra, là cô gái ấy. Aaaaaa.....Tử Tuyết đang định đi ra thì thấy người con trai đó quay lại, cô sợ quá hét ầm lên. Cuống cuống mở cửa toilet nhưng sau đấy mãi không ra. Quay lại thì hoá ra Nhất Bảo đang chặn cửa lại. Mùi hương nam tính làm đầu óc Tử Tuyết mê muội, chẳng hiểu sao Nhất Bảo lại có hứng thú với cô nhóc này.

Cậu khoá cô lại giữa hai cánh tay trắng vừa phải. Mặt cậu giờ sát vào cô, từng giọt nước thì nhau chảy xuống mặt cậu và áo cô. Chết!! Hai cái cúc còn bung ra, thăm nào ngực cô thấy ướt ướt. Bây giờ cô thấy sợ hãi kinh khủng.

Hết chap50

En En :** ngô đã xong chap 50 hiiu hiiu hạnh phúc quá đi!!

50. Chap 51 : Ặc...first Kiss Của Tôi!!

Tử Tuyết lần đầu mặt ở gần mặt con trai khác đéne thế nên cô không được tự nhiên lắm, khô khan nuốt nước miếng. Mặt cô đang đỏ dần lên, vậy mà Nhất Bảo vẫn thích tiền sát đến. Hai tay Tử Tuyết che đi khuôn mặt xấu hổ của mình. Nhất Bảo tinh nghịch giật tay ra, cậu giữ chặt hai tay cô rồi đưa ra hai bên, giữ thật chặt mặc cho cô vùng vẫy.

- aaaa...anh định làm gì...? Biến...thái...à?_ cô ấp úng nói.

- ừ tôi là biến thái!!_ cậu không do dự đáp.

- buô....

Tử Tuyết đang định nói gì đó thì bị Nhất Bảo nuốt sạch. Đôi môi mỏng của cậu thô bạo, cuồng dã chiếm đôi môi non nớt của cô. Cậu tách hàm răng ngọc ngà ra rồi chơi đùa với cái lưỡi thơm tho. Cô bị hôn thì dờ người ra, chân tay mềm nhũn. Đầu óc choáng váng, mất gần hết lí trí. Cũng may tỉnh lại được sau bữa mê của Nhất Bảo. Cô cố gắng cắn vào môi cậu, thật mạnh. Rồi một mùi tanh xuất hiện. Ai da...kinh quá, cô tự nhủ. Nhất Bảo tự nhiên bế cô lên, đôi môi đang rỉ máu vẫn ở trên môi cô.

Hai con người ôm nhau cùng ngã vào giường (ý anh Bảo ôm thôi nhá, chị Tuyết vì sợ ngã nên vịn vô anh Bảo thôi .-.) . Đột nhiên điện thoại reo ầm lên. Bực tức cậu thả cô ra, thừa dịp Tử Tuyết hít lấy hít để không khí. Cậu nghe điện thoại, nói vài câu gì đó. Nhân cơ hội cậu mất cảnh giác thì Tử Tuyết vội chạy nhưng vừa được hai bước thì bị một cánh tay mạnh mẽ lôi vào. Cô hét ầm lên. Nhất Bảo nghe xong điện thoại thì thấy cô chạy trốn nên tóm lại.

- Thả xuống...biến thái!! Tôi sẽ kiện anh tội sàm sỡ!! Yaaa mất đi first kiss của tôi!!_ cô gào lên.

- oke...cô kiện tôi sẽ đi hầu!! Hôm qua chính là tên biến thái tôi giúp cô sạch sẽ đấy nhá!!_ cậu đùa giỡn với cô.

- đừng...đùa...aaa...huhuhu_ cô giật mình sợ hãi khóc thét lên.

Cậu thấy vậy thì thoáng đau ở tim, ôm cô vào lòng dỗ dành. Ngay từ lần đầu gặp mặt cậu đã có ấn tượng với cô gái này rồi. Cô dụi vào lồng ngực ở trần của cậu gào khóc. Trút hết bao giận hờn của tên người yêu cũ đáng chết ấy.

- ngoan nào bé cưng_ cậu vuốt tóc cô dỗ dành_ em tên gì? Tôi là Nhất Bảo

- Vương Tử Tuyết_ cô đáp rành mạch rồi lại khóc

- sao em khóc dai vậy? Rốt cuộc ai bắt nạt em? Tại sao lại vào bar uống rượu?

- huhu tại tên sở Khanh đó!! Huhu...

- nào ngoan kể lại cho tôi nghe!!

Tử Tuyết ngu ngơ kể lại mọi chuyện. Chia tay người yêu rồi vào bar uống rượu và bị mấy tên biến thái trêu ghẹo nên nhất thời cô tóm Nhất Bảo để cho họ tránh xa cô. Cậu ôm cô trong lòng rồi nhếch mép cười, cô gái bé bỏng, cậu thích cô rồi, cậu sẽ sủng ái cô nhưng phải trêu cô đăx.

- em định cảm ơn tôi thế nào đây?

- ơ??

- ơ gì? Tôi cho em mượn vai khóc, mượn để đuổi biến thái rồi mượn áo...chắc chắc em nên cảm ơn mới phải_ cậu liệt kê ra

- cảm ơn anh_ cô giống con thỏ non nghĩ cảm ơn một câu là xong.

- đâu thể nói bằng lời!! Hành động chứ!_ nào ngờ con sói này lại không tha cho cô.

- hành động?

- ừ chỉ cần làm osin luôn gọi tôi là boss, dọn đến chỗ tôi ở, đi đâu, làm gì cũng phải báo cho tôi!!

- tại sao?

- Cô nợ tôi một ân tình!!

Nói thế rồi cậu đi ra ngoài bỏ cô ngây ngốc ở lại. Kệ đi, cô chẳng quan tâm.

Hôm sau, cô đang yên giấc ở viện mồ côi rộng lớn thì mấy tên áo đen xông vào. Cô giật mình tỉnh lại nhảy như chơi xuống giường quát khi thấy họ lấy hết đồ đạc của cô mang đi. Cô mặc cái váy ngủ hình con chó chạy theo la oai oái. Rồi Nhất Bảo cũng mẹ Lạc chặn cô lại. Mẹ Lạc thấy cô liền xoa đầu dịu dàng :

- Tiểu Tuyết con về ở với thiếu gia Trần nhé!! Cậu ấy sẽ đầu tư vào cô nhi viện nếu con về đó. Dù gì ở đó con cũng được hưởng một cuộc sống an nhàn!! Ngoài ra thiếu gia còn bảo con là vị hôn thê mất tích của cậu ấy nữa...vậy nhé...con giúp mọi người ở cô nhi viện nhé...tạm biệt con!!

Rồi mẹ quay vào nhà. Tử Tuyết nhìn lũ trẻ đang bu kín ở các cửa sổ, lòng cô se lại. Phải xa mọi người ư? Điều đó quá khó. Nhất Bảo hai tay nhét túi quần ra lệnh cho hai tên vệ sĩ đưa cô vào xe. Nước mắt ngăn nước mắt dài, cô chưa xót bị lôi đi.

Lúc này tại biệt thự Kull...

Nó đang nằm xem tivi và uống sữa để lát nữa đi học, thằng em nó vừa từ trên lầu đi xuống...

- oáppp... Bà già...dậy sớm ế??

- sao rồi? Thay ga giường chưa?

- con nhỏ đó vẫn ngủ, tẹo nữa gọi vệ sĩ lôi đi__ cậu trả lời nó rồi vào bếp.

- ừm...nhanh còn đi học!!

Nó giục rồi đặt cốc sữa mới uống một nửa rồi vào gara lấy xe đợi Tú. Bimbimbim....nó ần còi khi thấy Tú đi ra với cái cặp đen trên vai, cậu nói với vệ sĩ gì đó rồi vào xe. Đóng sập cửa lại, cậu quay sang nó đang ngồi ở ghế lái.

- cho em đến bar Phong Nhật!!

- không!! Học đi!__ nó khẳng định.

- rồi rồi nhưng chiều đi không? Em rủ cả soái Dạ cho__ cậu le lưỡi.

Nó im lặng rồi khởi động xe phóng đến trường. Cổng trường học viện Sissta, lũ hám dai cộng hám gái vẫn hò hét như thường, hai chị em nó đi vào, nó vẫn không biểu lộ cảm xúc, Tú vẫy tay với mấy em rồi thảnh thơi lại đá mắt. Trông mà phát ối.

Hết chap51

Hú hú hú Ngô iu quái í lộn iu quý của mọi người đã up chap 51 *vỗ tay tự kỉ*

51. Chap 52 : Cuộc Gọi Lúc Nửa Đêm

Ai da~ nghe như truyện ma ý nhỉ? Nhưng hơm phải đâu...rất là hay nha~ không phải truyện ma vì đây là ngôn tình mờ~ aidaa nhầm quá =____= thui mọi người đọc truyện nha

.....

~~.....

Sau một ngày đi học mệt mỏi ra rồi. Tú vào bar chơi, cậu rủ nó nhưng nó từ chối và cho hai tên ám vệ đi theo Tú. Ăn xong bữa tối, nó lên giường nằm, tay bấm bấm cái ip. Một lúc sau, chán và buồn ngủ, nó đánh rãng rồi nằm phịch xuống giường. Ánh trăng yếu ớt tràn vào căn phòng ngủ. Nó trùm cái chăn màu xám lên đầu, rồi hai hàng mi khẽ khép lại.

Một người đàn ông to lớn, râu ria lởm chởm, nó không thể nhìn rõ mặt. Rồi cả đồng tên vệ sĩ áo đen đánh liên tiếp lên người bà nó, nó co rúm một góc gào thét. Và rồi mùi máu xông vào mũi nó, nó nôn thốc nôn tháo....

Khôngggg... Nó hét lên rồi bật dậy, lại là giấc mơ đó, nó ám ảnh nó rất nhiều lần. Nhíu mày lại, nó co rúm một góc trên cái giường rộng lớn. Tay run run lấy cái điện thoại, nó sợ nó cần ai đó. Theo phản xạ, sợ sẽ gọi cho người mà mình cho là an toàn khi ở bên, nó nhấn số 1 ...tút...tút...tút...

< alo=" " sao=" " vậy?=" " sao=" " em=" " lại=" " gọi=" " cho=" " anh?=" ">_ tiếng hần nheo nheo.

< đến=" " đây...sợ...hức=" " hức...cứu...biệt=" " thự=" " kull...=" ">

Chỉ thế, nó buông thông tay, cái điện thoại rơi xuống đất keng. Hấn lo lắng khi thấy nó khóc như vậy nên lấy moto lao từ bar đến biệt thự.

Đến nơi, hấn thấy nó ngồi ở cổng biệt thự run bần bập. Tim hấn bị bóp nghẹt. Bỏ cái mũ bảo hiểm, hấn bế nó lên.

- Nhi Nhi? Em làm sao vậy?

- hức hức...sợ Dạ...sợ lắm...nó...máu..

- Nhi Nhi anh không hiểu?

- máu...

Rồi nó rúc sâu vào lòng hấn, nó sợ kinh khủng cái giấc mơ ấy. Hấn cũng không truy hỏi nữa, bao giờ muốn nó sẽ tự động nói với hấn. Hấn bế nó đi qua đám vệ sĩ, bác quản gia bị dựng dậy ra đón cổng. Bế nó lên phòng, nó vẫn run sợ trong lòng hấn. Đặt nhẹ nó lên giường, hấn định xuống bếp nhưng nó níu lại bằng tiếng khóc. Ôm chặt cơ thể mình lại, nó bó gối ngồi ở góc giường... Hấn xót xa đến gần nó, vuốt mái tóc hung đỏ bị mồ hôi làm cho hơi bết lại.

- anh đưa em đi tắm nhé!! Mồ hôi ra nhiều sẽ cảm mất...

-....

Nó ôm lấy hấn, thật nhanh, bây giờ nó cần nhất là một vòng tay ấm áp, an toàn. Bất ngờ nhưng hấn cũng ôm nó vào lòng rồi cả hai nằm xuống. Nó vẫn như chú mèo con, rúc vào lòng hấn, tay đặt ngang eo hấn, chân gác lên chân hấn. Chìm vào giấc ngủ. Tĩnh lặng, chỉ còn tiếng kêu của điều hoà.

Lúc này tại biệt thự Nhất Bảo...

Cậu đi bar với Tú, bỏ mặc Tử Tuyết ở nhà. Từ lúc bị lôi đến biệt thự, cô không nói gì cả, chỉ ăn chút thịt nguội. Cô chờ cậu đi rồi mới giám khám phá căn biệt thự. Nhìn đồng hồ đeo tay, 11h56p, Tử Tuyết đi vòng quanh lầu hai, đèn ở hành lang bật sáng choang, cô đi rất dễ dàng. Xem từng phòng, từng phòng nhưng chỉ còn một căn phòng cửa màu vàng là bị khoá. Tò mò nhưng thấy khoá nên Tử Tuyết đành đi xuống tầng tìm đồ ăn. Ngồi trên bàn ăn, là đùi gà chiên tẩm bột, mùi hương quyến rũ vị giác của cô. Cô cầm một cái lên ăn ngẫu nhiên. Đang ăn cái thứ 2 thì Nhất Bảo say mèm đi vào bếp. Trên người cậu toàn mùi rượu, kinh khủng. Cậu nghĩ Tử Tuyết đã ngủ rồi nên mới vào bếp tìm nước giải rượu nhưng ai ngờ gặp cô. Cậu nhìn cô, đôi mắt đục ngầu. Cậu yêu cô!! Khẳng định điều đó nhưng cô không yêu cậu. Cậu mặc kệ cô đang làm gì, trái tim bắt cậu phải có cô. Nhất Bảo bế thốc Tử Tuyết, giật mình kêu la ầm ĩ nhưng không ai giúp cả. Cứ thế cậu bế cô lên phòng ngủ.

Vứt cô xuống giường, cậu chồm lên người cô. Đôi môi ấy thô bạo, điên cuồng mút, chiếm hữu môi cô. Chắc vì cô đang ăn gà nên trong khoang miệng mùi thức ăn còn vương lại. Nhưng Tử Tuyết thấy khó chịu, Nhất Bảo toàn là mùi rượu và cô ghét thứ đó.

Sau một hồi dây dưa, cậu trượt xuống cái cổ trắng nõn, hôn thật mạnh rồi để lại dấu ấn hồng nhạt trên đó. Lí trí cô không ngừng kêu la, cô cố vùng vẫy, quấy đạp để thoát nhưng không thể. Đôi mắt tràn đầy dục vọng, cậu mạnh bạo xé cái áo của cô thành hai mảnh rồi quăng đi. Bộ ngực đầy đà hiện ra, cậu hôn, mút cuống dã. Cô rên rĩ từng tiếng, điều đó kích thích Nhất Bảo mạnh mẽ.

- nói!! Em yêu anh!!_ cậu vừa hôn vừa ra lệnh.

- ừm...buông...ra...

- nói mau!! Em yêu anh!!_ cậu gằn lên, nụ hôn làm cô đau.

- tôi hận anh...a...ừm...

Thấy câu trả lời không vừa ý, cậu giật bung cúc áo mình ra, vòng ngực sáu múi màu đồng nam tính. Cô sợ hãi, cậu giữ chặt hai tay cô, một tay giật cái váy xếp ra. Cậu trườn qua vùng bụng phẳng lì, tách hai chân trắng nõn của cô ra.

- nói em yêu anh!!_ cậu gằn lên

- a...không!!...thả tôi ra...
- hừ..._ cậu vuốt ve cái quần lót ren của cô, khiêu khích dục vọng của cô.
- aaa...không....
- có nói không?_ cậu lạnh lùng.
- em..yêu.....anh...

Cô cố nói ra ba từ đó, nghe câu trả lời vừa ý, cậu dừng lại, nằm sang bên cạnh. Cố kiềm chế dục vọng lại. Tử Tuyết sợ hãi thở hồng hộc. Định ngồi dậy nhưng cậu đã lôi cô vào lòng rồi ngủ....

Hết chap52

Như 18+ý ghê quá *đỏ mặt* Ngô phải nhờ bạn Ngô viết hộ đó nha...không thể không ghê được ...haizzz ai k thik cmt cho Ngô bít nhá

52. Chap 53 : Tạm Biệt, Chia Ly

Sáng hôm sau, theo như tiếng chuông điện thoại báo thức, Tử Tuyết với tay tắt đi nhưng bị một cái gì đó gìm chặt xuống giường. Giật mình nhìn sang, là Nhất Bảo. Cậu đang cười tinh nghịch nhìn cô. Thấy lạ, Tử Tuyết nhìn xuống cơ thể thì....aaaaa...cơ thể cô không mảnh vải ngoài cái quần lót ren đỏ. Vội vàng vớ cái chăn che đi cơ thể, nơi những vết hôn vẫn còn. Mặt cô đỏ lên. Chết tiệt, hôm qua, nhớ lại cái kí ức ấy, thật xấu hổ a~ Nhất Bảo nhìn vẻ xấu hổ của cô bật cười thành tiếng.

- đi học..._ cô xấu hổ trùm chăn bước khỏi giường.
- em lo gì tối qua anh chả thấy hết chỗ to chỗ nhỏ của em rồi sao? Còn nữa nha em nhìn xem bây giờ là 10h kém 20 rồi đi học gì nữa?
- haaa?? Tại...sa...o..?
- đổi giờ báo thức_ Nhất Bảo nói với vẻ mặt gian gian.
- anh muốn gì?

Tử Tuyết cầm cái gối đập liên tiếp vào mặt Nhất Bảo mà quên mất mình không mặc gì. Cậu vui vẻ đùa nghịch cùng cô. Quên hết luôn thời gian là gì.

Biệt thự Kull.

Hắn rủ nó xuống hồ bơi tắm (ây do tua nhanh đến mùa hè nhá). Nó không mặc cái bơi, nó khoác cái áo sơ mi mỏng và cái quần mài ngắn. Hắn thì đẹp trai khôi nói, mặc cái quần bơi đen, làn da trắng lộ ra, vòng bụng đẹp đẽ, chắc ai mà ở đây thì chết vì mất máu thôi. Tùmmmm...hắn nhảy xuống cái bể bơi, làm nước bắn vào người nó. Còn nó chỉ nhúng chân xuống nước quẫy đạp. Ngắm hắn bơi, tất cả thật đẹp nha, giống như vị thần đang du ngoạn dưới hồ bơi vậy. Vừa quay đi, nó định uống nước thì một bàn tay chắc khoẻ kéo nó xuống hồ bơi. Áaaa...nó hét rồi cả người rơi xuống. Trong làn nước mát lạnh ấy, nó cảm nhận được thân hình nóng rực của hắn, hắn ôm chặt nó dù nó muốn lên bờ. Trêu đùa nhau một lúc thì nó lên bờ. Hắn vẫn ngâm mình dưới nước.

- Lâm Thánh Dạ!! Đồ hâm!!_ nó hét toáng ở bể bơi.
- gọi anh là Dạ Dạ!!_ hắn giơ hai ngón tay ra lệnh cho nó.
- hừ...Dạ Dạ điên lên bờ diiii....
- không!! Mất lắm đấy!! Nhi Nhi xuống đây với anh!!_ hắn ngoi lên, vẫy tay với nó.
- hừ mặc kệ!! Đi vào đây....

Nó cầm cái khăn lông màu hồng rồi đi vào sảnh...

Tua nhanh ạ ^_____

Đêm đó, nó đang ngủ, thì chuông điện thoại reo ầm ỉ. Lim dim mắt, nó bắt máy nghe. Là papa.

< ba=" " ạ?=" ">

< con=" " đã=" " nghe=" " nói=" " cừ=" " đại=" " gia=" " tộc=" " chia=" " ra=" " thành=" " chín=" " tập=" " đoàn=" " chưa?=" ">

< vâng=" " sao=" " ạ?=" ">

< do=" " con=" " không=" " muốn=" " đính=" " hôn=" " với=" " thiếu=" " gia=" " lâm=" " thánh=" " nên=" " chúng=" " ta=" " sẽ=" " có=" " hôn=" " ước=" " với=" " tập=" " đoàn=" " đang=" " nổi=" " lên=" " khác=" ">

< ba...vâng...=" ">

< vậy=" " nên=" " con=" " đã=" " 17=" " tuổi=" " rồi!=" " con=" " sẽ=" " phải=" " rút=" " lại=" " hồ=" " sơ=" " học,=" " rời=" " bỏ=" " biệt=" " thự=" " rồi=" " sang=" " anh=" " để=" " tiếp=" " nhận=" " tập=" " đoàn!=" " sau=" " đó=" " sẽ=" " là=" " đính=" " hôn=" " khi=" " 18=" " tuổi=" ">

< con=" " muốn=" " xin=" " ba!=" " không=" " công=" " bố=" " con=" " là=" " người=" " điều=" " hành=" " tập=" " đoàn...phải=" " cho=" " con=" " đi=" " nhiều=" " nước...=" ">

< được=" " tất=" " cả=" " về=" " con=" " sẽ=" " bị=" " đóng=" " băng!=" " cứ=" " coi=" " như=" " con=" " mất=" " tích=" " trong=" " một=" " đêm!=" " bây=" " giờ=" " thì=" " ra=" " sân=" " bay=" " nhanh=" " lên!=" " bay=" " sang=" " anh=" " ngay=" " lập=" " tức=" ">

Nó im lặng cúp máy. Bước xuống giường, nhét đầy hai cái vali, đi sang phòng Tú, cậu đang ngủ rất ngon. Nó phải xa cậu nhóc này sao? Đành vậy!! Vuốt nhẹ mái tóc cậu...nó đi ra cửa rồi đóng lại. Ánh sáng yếu ớt của đèn hành lang khép lại. Kéo hai cái vali, nó dặn dò bác quản gia giữ bí mật việc nó đi đâu.

Đi ra ngoài, lên xe rồi để vali vào cốp nó đi ra sân bay. Vậy là tất cả sẽ biến mất, bao gồm cả hạnh phúc của hắn ra khỏi đầu nó.

Ngồi trên máy bay, nó đeo headphone, nhìn ra ngoài. Những đám mây đêm trôi lơ lửng. Tạm biệt Vi. Tạm biệt Cát Anh. Tạm biệt Tú. Tạm biệt Khánh. Tạm biệt Nguyễn. Tạm biệt học viện. Tạm biệt biệt thự. Tạm biệt tất cả...

Tạm...biệt cả ..hắn....

Hết chap 53

Xin lỗi nha!! Do Ngô muốn cho thêm sóng gió nên mới tổng nó ra Anh nha hiuhiu khổ quá đi!! Bị chê ác rồi TT_____TT

53. Chap 54 : Nhớ Mãi Một Hình Bóng

Sau cái đêm nó đột nhiên mất tích ấy. Hắn cho người đi lục soát tất cả mọi nơi, tìm kiếm điên cuồng nhưng thu lại chỉ là kết quả trống không. Nó giống như một cơn gió, đến rồi đi, không lời xin chào hay tạm biệt. Nỗi nhớ cứ làm hắn thấy mệt mỏi hơn. Bao nhiêu đêm hắn đau đớn một mình, vậy mà nó vẫn không quay lại. Hắn nhắn cho nó phải hơn trăm tin nhắn. Cả nghìn cuộc gọi, nhưng đều không được trả lời. Cả lũ bạn nó cũng vậy, không ai biết được tung tích của nó. Tú sang tìm ba mẹ thì không gặp được. Tất cả mọi thứ về nó đều bị đóng băng trên internet, hình ảnh nó trên các tạp chí đều bị xoá hết. Phải thôi, đây là sự đe dọa của ôm trùm mafia và tập đoàn lớn nhất nhì thế giới mà.

Ngày nào cũng vậy, hắn làm việc, học hành như điên. Nhưng về đêm, hắn nốc rượu liên tục, luôn vào bar cùng hai đứa bạn. Tất cả mọi thứ đều đi theo nó, tìm hắn cũng chết khi nó đi rồi....

Tại thủ đô hoa lệ Paris tại đất nước Pháp. Tuyết rơi đều trên nền đất buốt giá, các cửa hàng nổi tiếng vẫn lên đèn, đang là buổi sáng. Một cô gái mang vẻ đẹp Châu Á với mái tóc hung đỏ đang rảo ngồi trong quán cà phê với quyển sách dày cộm. Nó vẫn ngồi một mình từ lúc sang Pháp. Chỉ có nó và cái bóng của nó đồng hành trên con đường mới lạ ấy. Kara đã mất trong một vụ tai nạn xe hơi, tất cả đối với nó như một cú sốc mạnh mẽ. Đám tang ấy diễn ra, nhưng không hề có sự có mặt của nó. Đã hai năm trôi qua kể từ ngày nó xa hẳn, bỏ tất cả tình cảm ở Việt Nam.

Khi nó 18 tuổi, đại thiếu gia nhà họ Vương đã đính hôn với nó. Khi 20 tuổi nó sẽ đám cưới và tiếp nhận tập đoàn. Ba nó nói, khi kết hôn với tập đoàn Vương Thị thì tập đoàn W.J.Y sẽ phát triển mạnh mẽ hơn nữa. Thở dài nó nhìn ly cà phê ngọt ngắt, quyển sách vẫn mở. Nhìn đồng hồ, 10h sáng. Nó về nhà.

Bước chân vào căn hộ nó thuê bên Pháp. Nó chỉ gọi đĩa súp consomme trong suốt, nó đã ăn ít đi kể từ khi sang Pháp. Đang ăn, tiếng chuông cửa vang lên. Để nguyên đĩa súp còn một nửa, nó lật bật mở cửa. Là thư kí Lý, thư kí riêng của ba. Mời anh ta vào nhà, nó cầm ly trà thảo dược ra.

- anh đến đây có việc gì không?_ nó lạnh lùng

- sắp tới tại công ty Việt Nam có lô hàng mới nên đích thân phó chủ tịch phải đến. Tôi đã đặt vé máy bay, giờ bay là 7h sáng mai. Đây là toàn bộ tài liệu tôi mang từ Anh sang đây theo lời chủ tịch. Chào tiểu thư_ anh ta để tập hồ sơ rồi đi ra ngoài.

Tựa lưng vào ghế, nó thở dài, không lẽ nó trốn chạy bao nhiêu, vẫn phải về Việt Nam sao? Cái này gọi là “duyên” mà người ta vẫn nói sao? Vào bếp, nó ăn tiếp đĩa súp đã nguội, đồ ăn nguội cũng giống như trái tim nó, đã nguội lạnh rất lâu rồi....

Bây giờ phải ngủ để mai về Việt Nam, nó chỉ cảm theo cái túi xách vì ở Việt Nam đã có biệt thự Kull....

Ngủ....

Hết chap 54

Hú hú Ngô chỉ định cho đến chap 5 mấy là phải dừng thôi nha~

54. Chap 55 : Quay Về Biệt Thự Gặp Lại Là Nỗi Đau Hay Niềm Vui?

—12h30p—

Sân bay Nội Bài, nó cầm cái túi xách nâu rồi đứng chờ tài xế, đi qua mấy chỗ bán hàng ở sân bay, nó mua một tờ báo để đọc cho đỡ chán. Mấy trang đầu không có gì lạ nhưng...trang thứ năm được gỡ ra, đập vào mắt nó và hình hân và một cô gái đang ôm nhau thắm thiết cùng với mấy dòng chữ của tạp chí lá cải ” Tổng tài Lâm Thánh Dạ lạnh lùng, tàn nhẫn của tập đoàn Lâm Thánh nghi vấn hẹn hò với người mẫu Lê Trang ”. Tim nó hơi thổn thức, đã hai năm rồi mà nó vẫn chưa quên được sao? Hân yêu ai, cặp với ai đó là quyền của hân chứ, đâu liên quan nó. Gặp tờ báo lại, nó đành bắt taxi về biệt thự.

—biệt thự Kull—

Cách nó mở cánh cửa lớn của biệt thự, mọi người giờ chắc đang ngủ, duy chỉ có bác quản gia được báo trước để nấu đồ ăn cho nó. Bác quản gia hiền từ xoa đầu nó :“chào mừng tiểu thư đã về...” Nó gật đầu rồi vào bếp ăn mì ống với salad trộn.

Ăn xong, nó lên tầng hai. Đi ngang qua phòng Tú, nó mở cửa theo phản xạ. Trong phòng trống rỗng, quần áo bừa bãi, một cô gái vô cùng trẻ đang nằm ngủ. Tú vẫn đưa gái về nhà, nghĩ rồi nó thở dài về phòng nó.

Cánh cửa màu xám có cái biển hình con cá heo ghi ” Bằng Nhi ” mở ra. Phòng nó thật lộn xộn, quần áo trong tủ bị lôi ra hết, vài cái rách tới tả. Sách vở vứt linh tinh, trên tường dán đầy hình nó bị chụp trộm. Ở giữa là chiếc giường kingsize màu xám, cậu em trai của nó đang ngủ, mặc mỗi cái quần cộc đen. Bước vào phòng, nó vứt cái túi xách sang một bên, vớ bộ quần lửng, áo crop top rồi xuống phòng tắm dưới tầng một.

Khi cửa vừa đóng, Tú mở mắt ra. Nó đã về. Cậu khẽ cười, người chị mà cậu yêu thương đã về. Gạt chăn sang một bên, cậu kéo rèm cho bóng đêm tràn vào qua lớp cửa kính dày và trong suốt. Bật cái đèn chùm tinh xảo trên trần nhà lên, cậu để chai rượu vang đỏ lên bàn, rót một ly rồi uống.

Hai năm qua, cậu và hấn khổ sở như nào. Cậu nhớ chị, thèm khát vòng tay ấm áp của chị, nhưng chị cậu mãi không về. Hàng đêm, hàng đêm cậu hy vọng nhưng rồi hy vọng mất đi sau hai năm. Hôm đó, cậu phá phòng của nó như một con hổ bị kích động, lồng lộn, điên cuồng rồi cậu lao đầu vào dục vọng không cảm xúc.

Nhất Bảo và Tử Tuyết đang rất hạnh phúc. Nguyên và Vi đã thôi học để tiếp nhận tập đoàn. Khánh đã lên làm quản lý, còn Cát Anh vẫn rong chơi, đi khắp mọi nơi với niềm đam mê vẽ tranh, dĩ nhiên Khánh luôn sát bên cô. Hấn lao đầu vào làm việc và uống rượu, đã phải đi rửa ruột ba lần. Cậu nhếch mép, rồi lấy điện thoại nhắn tin cho hấn :” sáng mai, gặp tại nhà hàng Biolig anh sẽ gặp được một người...về rồi!! Mai chị ấy sẽ cùng vị hôn phu đến đó...ok 7h8p“. Chuyện này cũng là do cậu năn nỉ ông nội cho biết. Cứ báo cho hấn, mai đến quây. Một lúc sau, hấn nhắn lại :” cảm ơn!! Mai anh sẽ đến...” Tú cười nhạt.

Cạch...cánh cửa phòng mở ra. Nó mặc cái áo tank-top đi vào. Thấy Tú ngồi uống rượu, nó cầm chai rượu tự rót một ly rồi đưa lên miệng.

- xin chào...chị gái..._ Tú nói, giọng mang theo sự lạnh lùng.
- chào em_ nó nói ngắn gọn.
- không có gì để nói với em sao?_ Tú tóm lấy cổ tay nó.
- Tú...chị sai...bỏ ra đi_ nó giằng tay ra.
- hừ...chị quá đáng lắm rồi đấy_ Tú đập tan chai rượu rồi bỏ ra ngoài.

Nó ngồi đó. Thẩn thờ. Mệt mỏi. Đau đớn. Đêm đó, Tú ngồi ở trên bệ cửa sổ rút một điều thuốc ra. Khói thuốc bay khắp phòng, sau lưng cậu là cô gái được gọi là “bạn giường”. Cậu để cho cô ta ôm chặt sau lưng, không phản kháng.

Bên phòng nó, nó nhìn vào tấm ảnh của nó và hấn trong điện thoại. Hình bóng đó nó không thể xóa đi. Bao lần định xóa sổ hấn trong danh bạ nhưng không thể, mở ra rồi lại tắt đi.

Mơ màng, nó nhớ về những ngày nó và hấn đã vui vẻ như thế nào. Những lúc nó cứ chóp cha chóp chếp bên cạnh, nhưng hấn chỉ mỉm cười. Chính hấn đã lôi nó thoát ra cái vỏ bọc lạnh lùng tự tạo. Nhớ vẫn nhớ. Quên không thể quên. Thở dài. Đã hai năm ở bên vị hôn phu mới nhưng hình bóng hấn vẫn ở đây là sao??

—————tua nhanh—————

Sáng hôm sau, nhìn đồng hồ là 7h kém 15 phút. Nó ngồi dậy sửa soạn lại, đánh chút son dưỡng. Mất kể đen, cá tính. Nó mặc cái áo croptop và quần hình kim cương doodle. Trông cực cá tính. Mái bằng nhuộm màu tím vài sợi, mái tóc hung đỏ cũng được nhuộm tím nhạt. Đeo cái vòng tatoo vào cổ và tay, nó cầm cái balo rút rồi ra ngoài. Trông vừa cá tính lại thêm chút mạnh mẽ.

——castinhhh——

Vị hôn thê mới của nó_Phan Anh Long: con trai thứ của tập đoàn Phan Thị đang phát triển nhất hiện nay. Do người anh trai đã mất nên anh này lên làm chủ tịch luôn. Tập chí đều xuất hiện anh chàng này. Tính cách hài hước, hay trêu đùa nó. Kì phùng địch thủ với hấn. Là ông hoàng kinh doanh trẻ với 21 tuổi.

IQ : 300/300

Tại nhà hàng Biolig

Đeo cái balo, nó bước vào cửa. Nhìn từ xa đã thấy anh ấy ngồi gần cửa sổ đang vẫy tay với nó. Nở nụ cười xã giao, nó đi nhanh đến chỗ anh.

- hey...chị chào_ nó ngồi xuống.

Hết chap 55

Okee con gà đen nha~ do ta bận học nhiều quá nên bây giờ mới đăng chap đc. Ngủ ngon nhà các chế ^.....^

55. Chap 56 : Kế Hoạch Cho Diệp Băng Nhi

Sau màn chào hỏi linh tinh, nó gọi phục vụ ra. Anh chàng phục vụ lên cười thầm rồi bước đến chỗ nó.

- anh ăn gì? _nó hỏi

- có món gì ngon em gọi đi ^_____< anh="” đầu="” có="” ở="” việt="” nam="” đầu_="” anh="” vuốt="” tóc="”>

- okee anh.... ừm anh cho em một nồi lẩu nấm nha~ à trước đó cho thêm cốc Ice Blended ạ__ nso quay qua anh phục vụ gọi món rồi ngồi nói chuyện với Phan Anh Long.

Một lúc sau, hai cốc Ice Blended vị vani phủ kem socola ở trên, rắc chút bánh vụn trông thật ngon nha. Nhưng đến lúc anh phục vụ đặt cốc của nó xuống thì sơ ý làm đổ lên người nó. Cái áo tank-top bị nhuộm màu nâu nhạt. Nó giữ bình tĩnh rồi đứng dậy đi vào nhà vệ sinh. Khi nó vừa đi khỏi, từ sau lưng Phan Anh Long, một bóng đen xuất hiện. Anh bị chuốc thuốc mê và bị bắt đi.

Sau khi lau sạch mùi Ice Blended trên cái áo tank-top thì nó quay lại bàn. Không thấy anh đâu, nó nhìn quanh rồi thấy mẫu giấy trên bàn. ” muốn gặp người thì đến bar Dạ Khanh đường ZX ”. Nhếch môi, nó lao ra ngoài. Gọi cái taxi, nó đi thẳng đến bar.

Tại bar Dạ Khanh.

Phan Anh Long bị trói chặt trên ghế tại phòng cách âm ở bar. Anh bị tạt một gáo nước lạnh, cảm nhận được gì đó, đôi mắt mở ra. Trước mặt là hai người con trai. một người mái tóc nâu hạt dẻ, đôi mắt màu cà phê sẫm lạnh ngắt. Bên cạnh là một tên trông đào hoa, mái tóc nhuộm xanh đỏ và hình xăm con đại bàng trên tay, khuôn mặt có nét giống nó (hoho chị em mà k giống nhau?). Đó là Diệp Anh Tú và Lâm Thánh Dạ.

Vừa đến cổng bar, có một người đeo khẩu trang đen dẫn nó vào căn phòng nhốt Phan Anh Long. Mở nhẹ cánh cửa, nó đi vào. Trên cái ghế vàng, hần ngồi uy nghiêm, tay cầm điều thuốc. Xung quanh là vô số vệ sĩ, không kể ám vệ núp trong bóng tối. Tú đang dùng con dao lam, trên đầu Phan Anh Long. Ném cái balo rút sang một bên, nó dùng chân đạp con dao bay sang một góc. Tú không lấy gì làm bất ngờ, cậu cười nhạt rồi đến chỗ hần. Nhìn thấy nó, hần có chút dao động trong ánh mắt nhưng rất nhanh lại trở về sự lãnh khốc.

- Lâm Thánh Dạ...._ nó một mỗi thốt ra 3 từ này.

- xin chào tiểu thư Diệp đã trở lại._ Hần lạnh lùng nói

- hờ...chào thiếu gia Lâm Thánh_ nó cười khinh bỉ.

Trong trái tim nó, có chút nhớ nhung mạnh mẽ nhưng tất cả đều được che giấu bởi vỏ bọc hoàn hảo.

Hần muốn điên lên khi nghe nó gọi như vậy. Cái hần muốn là, nó sẽ ôm chặt hần và xin lỗi rồi hần sẽ tha thứ, hai người lại hạnh phúc như xưa. Nhưng giờ họ như người xa lạ vậy, điều này làm hần đau. Tú nhìn thấy vậy, cậu muốn điên lên. Tại sao bà chị yêu dấu của cậu lại đi bảo vệ cho thằng nhóc vô danh kia chứ? (nhóc ơi kém tuổi người ta nha). Trong khi anh rể cậu chịu đau khổ thì thằng hôn phu chết tiệt kia được chị yêu thương? (nè nè lại nhầm nha ai là anh rể hả? còn chưa cưới? nhận vợ *ôm bụng cười*. Tú: biền mau!! hay mày cx muốn chết dưới tay bốn thiếu gia hả?. Ngó: dạ dạ em k còn yêu đời mà* chuồn lẹ*)

Tú cầm điều thuốc lên, nhả khói lan khắp căn phòng. Mày đẹp của nó nhú lại, đã gần 10 năm nó không hút thuốc rồi nên mùi thuốc làm nó khó chịu. Tách...tiếng bấm tay của Tú vang lên. Ba tên đô con, mặt mày dữ tợn xông lên. Nhắm đúng Phan Anh Long đánh. Là một sát thủ chuyên nghiệp, việc này với nó dễ như ăn cháo. Ba tên không nhằm nhò gì. Mỉm cười khi thấy nó hạ gục ba tên thật nhanh. Tú búng tay,

mỗi lần lại ba tên xông lên. Rồi ba mươi tên đổ gục. Phải công nhận mấy tên này rất khỏe, nó phải mất nhiều sức mới hạ được. Chúng tỏ đã được rèn luyện cực nghiêm khắc. Sau khi thở hồng hộc vì mệt, nó quỳ xuống chỗ Phan Anh Long nằm gục, lau vết máu trên khoé môi. Trong lúc sơ suất, một mũi kim độc bay rất nhanh và cắm sâu vào người Phan Anh Long. Anh rên một tiếng rồi ngất đi. Lúc sờ đến mũi kim độc, nó hoảng hốt, đây là loại độc mới được chế ra. Chưa được buôn bán, kể cả ông trùm mafia mạnh cỡ nào cũng không mua được..vậy sao hắn lại có? Đôi môi màu hồng mấp máy:

- Lâm Thánh Dạ...sao anh lại có loại độc này?__ nó lạnh nhạt.

- tất nhiên...đó là vì anh Dạ đã điều chế ra loại độc đó mà__ Tú nhàn nhạt nói.

- Lâm Thánh Dạ....là anh...__ nó giật mình hỏi lại. Người chế ra loại độc này đã được đem đi bán, sau khi để lại thuốc giải. Xem ra tất cả chỉ là báo lá cải.

- đúng là tôi!!__ hắn bước xuống ghế.

Tiến đến gần nó. Cánh tay chắc khỏe ôm chặt eo nó như muốn bóp nát, dù rất đau nhưng nó không biểu lộ chút cảm xúc nào. Trừng mắt nhìn hắn.

- nếu như tôi không giúp chủ tịch Diệp tìm vị hôn phu cho cô thì cô cũng không về đây phải không? Nếu như tôi không bày trò lô hàng kia có vấn đề thì cô cũng không quay lại phải không? Nếu như tôi không bắt cóc Phan Anh Long thì cô cũng không liều chết mà đến đây phải không?__ hắn gần giọng.

- không...bây giờ anh mau giải độc cho anh ấy__ nó chỉ vào Phan Anh Long.

- Tú đưa anh ta đi

Hết chap56

Yolo...các bầy bì iuuu quéeé ngô muốn thông báo nè...qua hai năm thì tụi nó và tụi hắn hiện tại đã 21 tuổi rồi. Khi mà tụi nó 19 thì học lớp 11 do đã lấy bằng nên muốn vào lớp nào thì vào. Còn Diệp Anh Tú thì chỉ có 17 tuổi. Ok? Đã giải thích xong. À còn chap sau Ngô sẽ không viết mà con bạn iuuu quéeé tên Zun của Ngô sẽ viết. Chắc là nó viết hai chap thôi á vì Ngô còn dành thời gian đi chơi. Nếu nó viết k hợp lí thì các chế cứ cmt để Ngô viết lại nhé

Iuuu các chế *vẫy chào*

Hẹn gặp lại vào chap 59 nha :***

56. Chap 57 : Ngọt Ngào

Xin chào mọi người...tôi là Zun. Do những câu văn của tôi có hơi khô cứng một chút nhưng mong mọi người cũng đừng chê. Nếu muốn, đem gạch đá vứt hết vào đây.^^

————mời đọc truyện————

Lôi Phan Anh Long đi. Chỉ còn lại hai con người, lạnh băng. Không khí xung quanh dường như bị hạ xuống, nhiệt độ chỉ còn âm độ. Đôi mắt màu xám khinh bỉ, tức giận nhìn thẳng vào hắn. Hắn đứng cao hơn nó một chút, vẻ mặt gần như không biểu cảm khi thấy ánh mắt đáng sợ đang chiếu về mình.

Nhìn nhau chán chê, nó mệt mỏi nói :

- tôi rất mệt mỏi...nên mong anh đừng xuất hiện và làm đảo lộn cuộc sống của tôi nữa.

- đúng! Tôi không nên xuất hiện trước mặt tiểu thư Diệp! Và tôi cũng không thích phải xuất hiện đối với hạng người như tiểu thư!__ hắn nói từng chữ, từng chữ như nhát dao đâm sâu vào tim nó. Đau là cảm giác nó thấy.

- vậy tôi về...__ nó không quan tâm nữa. Thứ nó muốn là cái giường của nó.

- mời..._ hấn chìa tay ra.

- tạm biệt...

Nó nói đúng hai từ rồi đi ra phía cửa, nó tin hấn sẽ không dám làm gì Phan Anh Long đâu.

Vừa đi khỏi, hấn đã lòi Phan Anh Long ra. Anh tức giận nhìn trừng trừng vào hấn, vẻ mặt bất cần vẫn hiện lên.

- cho thiếu gia đây một màn chào hỏi đi...

Hấn giọng trầm nói...

—8h tối—

Trong lúc nó đang ngồi ăn tối trong bếp thì ip kêu ầm ĩ. Một tin nhắn mới đến. " em đến khách sạn Vii Trangg vào lúc 8h30 nhé....anh chờ em cô bé". Mở tin nhắn ra đọc, nó thầm nghĩ. Anh ta thoát nhanh đến vậy sao?

Đẹp ngay cái suy nghĩ đó. Nó chẳng mảy may nghi ngờ mà lên phòng thay đồ. Dù gì đây cũng là vị hôn phu của nó, cuộc hôn nhân này thật sự đem lại nhiều lợi ích cho W.J.Y. Chọn một cái áo croptop và quần lửng đen. Nó đeo thêm cái kính mắt mèo không tròng. Rồi đi bộ đến khách sạn. Trông nó phải gọi là cá tính từ đầu đến chân.

—8h40—

Đặt chân vào cửa khách sạn, nó đi đến quầy tiếp tân. Do anh không báo số phòng cho nó nên làm nó phải hỏi cô nhân viên.

- xin cho hỏi.

- dạ thưa tiểu thư_ cô nhân viên mặc bộ đồng phục đỏ, búi tóc gọn gàng hỏi nó.

- cho tôi hỏi phòng của Phan Anh Long.

- vâng tiểu thư chờ chút_ cô nhân viên trả lời rồi cúi đầu tìm_ dạ thưa tiểu thư là phòng 607 trên tầng 18 ạ_ sau khi kiểm tra, cô nhân viên nói.

Chỉ chờ câu trả lời, nó lập tức đi vào thang máy.

—phòng 607—

Cộc cộc...nó gõ cửa. Cộc cộc...vẫn chưa ai ra mở cửa. Cộc cộc...nó gõ tiếp. Chẳng ai ra mở cửa. Cạch...mắt kiên nhẫn, nó mở cửa đi vào. Bên trong tối om, không chút ánh sáng nào. Tìm cách bật đèn để mọi thứ rõ hơn, nó lấy ip mở đèn flash lên. Ánh sáng yếu ớt từ chiếc điện thoại vừa hiện rõ thì một bóng người ôm chặt nó. Trong phút chốc, đôi môi anh đào bị chiếm giữ.

Giật mình, nó cố vùng vẫy. Mùi hương bạc hà ấm áp nhẹ nhàng được nó tiếp thu. Quen thuộc và lạ lẫm. Thật sự không hiểu con người này là ai?. Đột nhiên người đó buông môi nó ra.

Xoẹt....rèm cửa sổ được kéo lên. Ánh sáng của những ngôi sao đêm chiếu vào cũng đủ để nó nhận ra đây là hấn. Một cảm giác sợ hãi dâng trào trong lòng nó... vội chạy ra phía cửa nhưng hấn đã bế nó lên.

- Không...buông....ừm

Nó cố gào thét nhưng đã bị hấn ôm chặt, làn môi mỏng dán chặt lên đôi môi anh đào. Liếm, mút cái môi có thật nhanh, lưỡi hấn tách răng nó và quấn lấy cái lưỡi của nó. Đạo chơi mọi góc ngắc trong miệng nó rồi hấn buông ra. Làn môi nóng bỏng ấy trượt xuống cổ nó, đi qua xương quai xanh mãi cảm. Mỗi nơi môi hấn đi qua đều để lại vết hôn đỏ rực.

Bị hấn hôn đến lí trí tan biến, đầu óc nó trống rỗng, chân tay mềm nhũn, mọi hơi sức đều dồn dựa vào hấn. Đang cố tìm lại lí trí thì bên tai nó vang lên giọng nói khàn khàn của hấn vang lên bên tai :” nhớ anh lắm đúng không?” Rồi cắn nhẹ vào tai nó. Bị kêu gọi dục vọng đến mê muội, nó không biết hấn đã đưa nó lên giường, toàn bộ quần áo bị tháo hết ra. Trêu đùa với hai bầu ngực chạm khắc tinh xảo rồi đi xuống bụng phẳng lì. Nhanh chóng gỡ bỏ bộ quần jeans áo phông, hấn đi sâu vào nhanh chóng.

- a...ừm...không Lâm Thánh Dạ....

Nó rên rỉ vì đau, dù gì đây cũng là lần đầu của nó. Hôn lên đôi môi, hân nuốt chửng mọi lời nói của nó. Đau đến ngất đi. Sau nhiều lần rút ra, rồi lại vào nơi sâu thẳm đó. Rồi một dòng nước ấm áp chảy trong cơ thể hai người. Hân thỏa mãn rồi buông ra, nằm sang bên cạnh ôm chặt nó từ từ chìm vào giấc ngủ. Đó là một đêm hạnh phúc.

” Dạ Dạ” trong cơn mơ nó khẽ gọi.

” Nhi Nhi” hân ôm nó thật chặt vào lòng.

Hết chap57

Mong các bạn cố gắng đọc hết truyện ạ.

Trân trọng cảm ơn.

/zun/

57. Chap 58 : Cắt Đứt Quan Hệ?

Sáng hôm sau, khẽ cựa mình, đôi mắt màu khói lạnh lờ mờ mở ra. Cảm giác đầu tiên đó là đau. Nó cảm thấy phần dưới cơ thể nó tan nát, rã rời. Qua một đêm hân đã chiếm toàn bộ cơ thể nó. Để làm gì chứ? Trả thù? Hay còn yêu? Nhìn xung quanh phòng, hân đã biến mất, chỉ còn thoảng thoảng mùi hương nam tính nhàn nhạt. Gạt chăn sang một bên, nó bước xuống giường. Cả cơ thể chẳng chịt vết hôn. Xấu hổ, nó vớ cái chăn trùm lên, run cả người.

” tỉnh rồi à?” Cửa nhà vệ sinh mở ra, hân quấn cái khăn lông, nude phần trên. Cơ bụng sáu múi hoàn hảo, nước da màu trắng hơi ngả nâu. Công nhận cơ thể hân thật đáng xem nha~ nuốt nước bọt, nó vẫn trùm chăn kín mặt. Nhưng má đã hồng rồi, vẻ xấu hổ của nó thật đáng yêu. Hân ngồi xuống cạnh nó.

- cả đêm...qua...chúng ta...đã..._ nó ấp úng.

- em đã thành người con gái của anh!_ hân khẳng định.

- không...tôi...thuốc tránh thai!!_ nó hét lên.

- nhìn thẳng vào mắt anh! Còn yêu anh không?

Hân xoay người nó đối diện hân. Đôi mắt màu cà phê sẫm tràn ngập sự nhu tình xoáy sâu vào mắt nó. Điều này làm nó thấy bối rối, còn hay không còn chính nó còn không biết.

- hết rồi

Sau một hồi đấu tranh tư tưởng kịch liệt, nó nói ra đáp án. Hai chữ ấy như hai con dao chậm chạp đâm vào tim hân nhưng lại để lại sẹo to. Hân lười biếng vớt cho nó viên thuốc tránh thai. Vớ lấy viên thuốc màu trắng, nó uống.

Bước xuống giường, nó vớ quần áo rồi đi về biệt thự.

Hân ngồi đó, nhìn theo bóng lưng nhỏ nhắn, lòng thấy hụt hẫng. Làm sao khi người con gái mình yêu nhất lại không còn yêu mình, nói ra những lời xa lạ vậy?

——biệt thự Kull——

Vừa bước chân vào biệt thự đã thấy Tú ngồi xoay ly rượu vang trên tay. Hai bên là hai tiếp viên xinh đẹp. Cái gạt tàn trên bàn đầy thuốc lá đã hút. Khẽ nhăn đôi lông mày, nó gọi hai tên vệ sĩ lôi cổ hai cô tiếp viên đi. Hết bình tĩnh, nó quát :

- Em đã bao nhiêu tuổi rồi mà chỉ biết ăn chơi, không lo nghĩ cho tương lai của mình!!!!

- còn chị thì sao?? Anh Dạ đã yêu chị như vậy!! Tại sao lại phụ lòng anh ý chứ?? Hai năm chị đi mà hơn năm lần anh ý vào viện phải rửa ruột vì uống rượu nhiều quá!!_ Tú gần giọng.

- tại anh uống rượu. Chị đâu phải bố mẹ anh ta đâu mà cấm?_ nó nhìn Tú

- hờ...tại ai mà anh ấy phải uống rượu giải sầu? Tại ai mà anh ấy lao đầu vào công việc như một người điên? Tại ai? Hả? Nói đi!!!!

- a...Tú...ừm..

Tú vừa quát vừa đến gần và đôi tay cậu đã bóp chặt cái cổ xinh đẹp đó. Lòng nó đau như cắt, hấn đã vì nó mà tự hành hạ bản thân như vậy sao?

Biết mình đã làm sai. Tú thả tay ra, rồi uống hết ly rượu và ra khỏi nhà. Nó xoa nhẹ cái cổ rồi lên phòng. Nằm trên giường, lăn qua lăn lại, nó thật sự không an tâm về hấn. Bất giác nhớ ra, nở nụ cười, nó vớ lấy cái ip của nó nhấn call

< alo=" " tiểu=" " my=" ">

< tiểu=" " thư=" " có=" " gì=" " chỉ=" " bảo=" " ạ?=" ">

< tôi=" " cần=" " cô=" " bảo=" " vệ=" " một=" " người=" ">

< ai=" " vậy=" " tiểu=" " thư?=" ">

< lâm=" " thánh=" " dạ=" ">

< ông=" " hoàng=" " kinh=" " doanh?=" " vị=" " hôn=" " phu=" " cũ=" " của=" " tiểu=" " thư=" " sao?=" ">

< đúng=" " bây=" " giờ=" " bắt=" " đầu=" " công=" " việc=" " cho=" " tôi=" ">

< vâng=" " chào=" " tiểu=" " thư=" ">

Tắt điện thoại, nó nằm phịch xuống. Tiểu My là con nuôi ba mẹ nó. Cô ấy lớn lên cùng nó và là ám vệ nổi tiếng. Cô ấy bảo vệ hấn nó sẽ an tâm hơn. Nói là bảo vệ nhưng thật ra là theo dõi mọi hành động của hấn rồi báo cáo cho nó.

Tối hôm ấy, nó ngồi uống matcha và r tivi thì Tiểu My gọi điện cho nó.

< sao?=" ">

< thiếu=" " gia=" " và=" " nhị=" " tiểu=" " thư=" " viên=" " viên=" " đang=" " hẹn=" " hò=" " ở=" " công=" " viên=" " bách=" " thảo=" " ạ...lại=" " còn=" " bị=" " phóng=" " viên=" " chụp=" " hình=" " nữa...=" ">

< nữa...=" ">

< chắc=" " sáng=" " mai=" " tiểu=" " thư=" " xem=" " báo=" " là=" " vừa=" " ạ=" ">

< cảm=" " ơn=" " cô=" ">

Nó cúp máy. Cười nhạt. Là do nó tự mình đẩy hấn ra xa, muốn hấn không yêu nó nữa, bây giờ đạt được mục đích tại sao tìm nó lại đau thế này? Tắt tivi, nó mặc cái áo len ngoại cỡ màu trắng, chữ What Ever màu đen cùng với cái quần leek-ging (Zun k bt viết từ này) đen. Hấn rất cục muốn làm gì?

Cặp kè với hơn chục cô gái như thế là có mục đích gì? Đôi chân nó bước nhanh nhện trên nền gạch lạnh lẽo. Một mỗi. Đang đi, nó nhìn thấy hấn và cô tiểu thư Viên Viên kia. Cả hai đều cười hạnh phúc, hai người khoác tay nhau vào tiệm thời trang. Xoa đi cái hình bóng của hấn, nó đi qua cửa hàng. Bỗng một giọng nói quen thuộc vang lên, là hấn :

- ồ...xin chào tiểu thư Diệp Linh Châu.

- chào...thiếu gia Lâm Thánh..._ nghe tiếng gọi, nó ngoảnh lại. Cổ rặn ra nụ cười ngọt ngào.

- sao cô lại đi một mình vậy? Vị hôn thê Phan đâu?

- don't care_ nó đi thẳng.

Đôi chân nhanh thoăn thoắt, cổ ngăn đi dòng nước mắt, nó bước thật nhanh, hai gò má đầy nước mắt. Hấn đứng đó nhìn theo bóng nó. Hai tay nhét túi quần. Đôi mắt màu cà phê sẫm có chút dao động. Tự nhiên từ trong bóng tối, một cô gái xinh đẹp mặc bộ đồ đen bước ra. Là Tiểu My.

- xin chào đại thiếu gia Lâm Thánh.
- ồ...cô là?_ hấn nhìn Tiểu My hỏi.
- tôi là ám vệ Tiểu My. Được tiểu thư Băng Nhi giao nhiệm vụ bảo vệ ngài.
- cô ấy? Tại sao? Cô ấy muốn cắt đứt với tôi mà? Sao lại sai cô bảo vệ tôi?
- tiểu thư còn yêu thiếu gia.

Nói xong câu đó Tiểu My trốn vào bóng tối để lại hấn với dòng suy nghĩ.

Hết chap 58

58. Chap 59 : Quay Về....

Hoho chín chào~ Ngô đã trở về sau hai chap ở ẩn ^_____^ Ngô sẽ cố gắng viết hay hơn nữa để các bạn không “đá” truyện Ngô đi. Ngô biết tay nghề Ngô còn non nớt nên mong mọi người giúp đỡ nhiều ạ

=====okay mời đọc truyện=====

Sau một đêm suy nghĩ hấn quyết định phải đem nó về bên cạnh. Máy tờ tạp chí đăng hình hấn hẹn hò với các cô gái bị thư kí của hấn dọn dẹp sạch sẽ. Tất cả thông tin về vị hôn phu của hấn bị đóng băng.

Ngồi ở phòng chủ tịch, hấn tao nhã uống cà phê. Đột nhiên cửa bật mở, nó bước vào.

Thật ra hôm nay nó đến công ty thì thư kí riêng báo lại với nó, công ty nó và công ty hấn sắp tới sẽ hợp tác với nhau cùng xây một khu công trình nên lợi nhuận cho cả hai bên sẽ rất cao. Vậy mà hấn lại không chịu kí vào bản hợp đồng. Nó đã điều tra trước, nếu tập đoàn Lâm Thánh không hợp tác thì cung chẳng còn công ty nào cho ra món lợi nhuận cao như thế. Nếu như ngưng không hoạt động công trình thì công ty nó sẽ chịu tổn thất lớn.

Tại phòng tổng giám đốc.

- chào tiểu thư Diệp.

Hấn nhàn nhã uống cà phê xem tài liệu ở bàn làm việc. Thấy nó đến tuy bề ngoài hấn không chút cảm xúc nhưng bên trong hấn đang nở nụ cười cực tươi. Lửa tức giận bùng bùng trong nó. Không nói gì nó đi đến bàn làm việc của hấn đập bàn. Ràmmmm.... hấn không ngước lên. Nhàn nhạt trả lời.

- sao vậy tiểu thư?
- anh....anh....không kí hợp đồng với công ty tôi?? Tại sao?
- đơn giản tôi không hứng thú.
- anh....anh.... sẽ không kí!!!
- nếu tôi không kí, tập đoàn W.J.Y sẽ phải bồi thường ba tỉ USD?_Hấn nhếch mép nhìn nó.
- anh....hì hì thiếu gia Lâm Thánh à~ chỉ một chữ kí thôi mà sao anh ki bo thế? Ngoài công trình này thì không có công trình nào cho ra món lợi nhuận cao vậy đâu mà_ nó đành phải gở giọng ngọt ngào ra.
- rất xin lỗi tiểu thư tôi không có hứng thú với công trình này_ hấn không nhìn nó trả lời.
- Lâm Thánh Dạ!!! Rốt cuộc anh muốn gì?!!!!_ nó quát.
- đơn giản. Đến ở với tôi ba tuần, sau ba tuần cô tự do. Và sẽ có chữ kí của tôi trong bản hợp đồng.

- KHÔNG!!!!!!

- vậy thôi bây giờ tôi có cuộc họp rồi.

Hắn xem đồng hồ, vút lại một câu rồi đi ra cửa không ngoảnh mặt lại. Nó vẫn còn ngơ ngác vì điều kiện của hắn ba tuần thôi mà, có gì đâu. Nghĩ thế nó ngồi chờ hắn.

Ba tiếng sau, cuộc họp kết thúc, hắn nhìn đồng hồ nghĩ nó đã về rồi. Quay lại phòng chủ tịch lấy áo để ăn trưa thì...nó đang ngủ gục trên bàn làm việc của hắn. Khoé môi hắn nhếch lên, một nụ cười ngọt ngào. Đi đến cạnh nó, vén vài sợi tóc vương trên khuôn mặt xinh đẹp. Cô gái nhỏ này đã làm hắn đau đầu phải vào viện mấy lần. Thật sự cô gái này rất ngốc nha, rõ ràng còn yêu vậy mà còn chối bay chối biến. Lại còn kiếm một vị hôn phu để chọc tức hắn nữa, may là hắn phát hiện và xử ngay.

- Nhi Nhi anh yêu em. Về bên anh nhé!

Khẽ nói nhỏ vào tai nó, hắn xác nhận nó đã ngủ say bèn bế nó về biệt thự nhà hắn.

Biệt thự Lâm Thánh. 11h trưa.

Mí mắt nó khẽ mở ra, chớp chớp mắt một lúc. Đây là đâu? Lạ quá căn phòng này của ai? Nó không chút sợ hãi nào, lại còn tò mò chứ. Ngồi dậy, đôi bàn chân trần vừa đặt xuống nền nhà thì chợt tê buốt. Xung quanh căn phòng tràn ngập hình ảnh chụp lén của nó. Tất cả những khoảnh khắc đẹp đẽ hoặc ngộ nghĩnh của nó đều được ghi vào đây. Trên bàn ở chỗ sofa trong phòng ngủ còn có cái laptop đang mở. Tò mò trỗi dậy trong nó, đến gần cái laptop đang mở. Đập vào mắt là tin nhắn hắn đã gửi cho nó qua email.

” Nhi Nhi sao em lại bỏ anh đi vậy? anh nhớ em lắm...về với anh đi”

” Hôm nay là ngày thứ hai em không ở bên anh rồi, ah lại đi uống rượu, anh nghĩ như vậy anh sẽ quên em...”

” Hôm nay do anh uống nhiều rượu quá nên phải vào viện....anh nhớ em lắm về với anh đi”

“.....”

59. Chap 60 : Gần Đến Hồi Kết

Mở mắt, nó cảm thấy cơ thể mình tan nát khi cửa mình. Cánh tay nào đó ôm chặt eo nó, nhìn sang bên cạnh là hắn. Sáng nay nó đã làm gì? Trao cả cơ thể cho hắn, người mà nó yêu nhất. Vậy là nó đã gặt bỏ tất cả để yêu hắn. Tay nó vuốt trên mặt hắn, chủ động hôn hắn.

- Sarangheyo Dạ Dạ

- Nhi Nhi iloveyou_hắn vuốt mái tóc nó.

- em tưởng anh ngủ mà?

- tại em hôn anh nên anh tỉnh

- em...em...

- bao giờ định đám cưới hả?

- em...không biết...em đói..

- hahaa ok vậy xuống nhà ăn sáng!! Bảo bồi moazz_hắn thơm một cái thật kêu lên má nó.

- khùng!

Nó buông đứng từ đó rồi đứng dậy, đi về phía tủ quần áo rồi vào nhà tắm. Hắn tựa vào thành giường nhìn nó rồi lấy điện thoại ra nhắn tin với ai đó :

” sao rồi? Chuyện năm đó như thế nào?”

“Cũng không phải là không tìm hiểu được chỉ là hơi đau đầu”

“Cho cậu hai ngày nữa”

“Okay”

Hắn đang điều tra về quá khứ, trí nhớ mà nó đã mất đi. Thật sự là quá khó vì gia tộc Diệp giấu kín như bưng. Đang suy nghĩ mông lung thì bộp...cái gối đập thẳng vào mặt hắn, nó mặc áo crop top và quần ngắn.

- nghĩ gì thế? Tắm đi!

- ơ anh đâu nghĩ gì...em xuống ăn sáng đi..._hắn đi thẳng vào nhà tắm.

Nó lau đầu rồi xuống trước, bác đầu bếp riêng đã bày đồ ăn sáng ra rồi. Từng món ăn như kích thích vị giác của nó, ngồi xuống gấp một miếng dăm bông và nhai ngon lành.

Lúc sau hắn đi xuống, thân trên ở trần, mặc mỗi cái quần đùi màu trắng. Nhìn trên bàn ăn, thức ăn gần như hết chỉ còn hai cái xúc xích và ít bông cải, nó thì đang ngồi ngoài phòng khách xem mấy bộ phim drama Hàn Quốc. Khẽ cười. Nó thật đáng yêu nha~

Sau khi sai người giúp việc dọn rửa chén, hắn đến công ty. Do chán quá nên nó hạ gục tụi bảo vệ rồi bắt taxi và chạy đến tập đoàn Lâm Thánh.

Phòng tổng giám đốc.

Hắn ngồi ở giữa đồng giấy tờ cao chót vót, ngập cả cái bàn gỗ to oành. Thật đau đầu a~ mới nghỉ một hôm mà đã thế này chắc chết thôi.

Cộc...cộc...cộc...tiếng gõ cửa vang lên. Hắn chưa kịp trả lời thì cánh cửa bật mở, nó mặc cái áo len tay rộng và dài kẻ ngang bước vào. Không nói gì với hắn một câu, nó nhảy lên sofa ở phòng làm việc tám chuyện qua điện thoại. Thấy nó như thế, hắn cau mày lên, đúng là hắn chiều nó quá sinh hư mà.

- Nhi Nhi!!!!_hắn quát

- gì...?_nó vẫn buồn tiếp và buông một từ.

- đi ra đây!!!nhanh!!!

- không...._nó gác chân lên bàn nói chuyện điện thoại xin lỗi Cát Anh và Vi.

- hừ....

Hừ lạnh, hắn nhấn tin cho thư kí lên xử đồng giấy rồi bước về phía nó, nhanh nhẹn bế ngang người nó lên. “..a...a” giật mình vì hành động của hắn.

- anh muốn làm gì? Em đang bận nói chuyện nha..

- em thật hư!! Anh chiều em nên dám ngang nhiên đi phòng mà không chào hỏi anh vậy à?

- kệ em!! Em thích!! Anh không có quyền cấm em!!_nó gân cổ cãi lại.

- em...muốn chết sao? Anh sẽ phạt em!!

Thế rồi hắn ném nó xuống ghế sofa, theo đà cũng ngã lên người nó luôn. Môi hắn nhai, mút môi nó cuồng nhiệt. Chiếc lưỡi của hắn ác độc càn quét bên trong khoang miệng nó. Bị rút hết không khí, nó há mồm ra thở. Đang lúc hôn điên cuồng nhất thì cánh cửa có tiếng gõ.

- vào đi!

Hắn lạnh lùng ra lệnh, tay bế nó đặt lên đùi. Mặt nó vùi sâu vào ngực hắn, xấu hổ quá đi~

Cánh cửa mở ra, là tên thư kí lẻo mép của hắn, cậu ta nhìn thấy vậy không chút ngạc nhiên hay thấy xấu hổ mà còn cười nhạo nữa.

- anh đến đây không phải chỉ cười cho tôi xem chứ?_hắn vuốt ve mái tóc nó nhìn tên thư kí.

- tài liệu mật tôi để trên bàn ạ...mời ngài cứ tự nhiên với tiểu thư đây!

Tên thư kí cười rồi chạy mất. Nó thắc mắc tài liệu mật là sao? Của công ty à? Nghe đến tài liệu mật, mặt hắn sắc lạnh hơn bao giờ hết. Bế nó lên, mặt nó vẫn áp vào lồng ngực hắn.

Đéne bàn làm việc, hấn ép đầu nó vào cơ thể hấn, không cho nhìn linh tinh. Tay hấn đỡ tập tài liệu, đôi lông mày nhíu lại, cả người toát ra hàn khí lạnh lẽo.

Hết chap 60

Chin nhũ nha~ do Ngô bận học nên bây giờ mới đăng chap mới được mong m.n thông cảm :***

60. Chap 61 : Quá Khứ Hé Lộ__ Bằng Nhi Nhập Viện

- cái gì đấy?__ nó hỏi.

- không!

Giọng điệu lạnh lẽo làm nó im bật. Vẫn tò mò về tập tài liệu ấy, nhưng hết cách rồi.

Tối hôm ấy, hấn đang bận đi xã giao với khách hàng. Nó cầm túi xách rồi bắt taxi đến tập đoàn Lâm Thánh. “Mời nhập mật khẩu” . Ừm...ngay tụi nó gặp lại. Cửa mở ra. Căn phòng chủ tịch lạnh lẽo, nó bật công tắc lên. Ánh đèn sáng soi rõ mọi góc ngách. Đề phòng bị phát hiện, nó khoá trái cửa.

Đi đến bàn làm việc của hấn, nó mở tủ tìm tập tài liệu.

- đây rồi!

Cười. Nhanh chóng mở ra, là gì đây? Quá khứ của nó? Hấn điều tra quá khứ của nó làm gì? Mà quá khứ nào? Sao nó không nhớ gì hết nhỉ? A...đau đầu quá. Ngồi xuống cái ghế xoay to bản của hấn, nó lắc nhẹ đầu rồi xem tiếp.

Đó là ngày 13 thangs 5,nó bị bắt cóc cùng bà nội lúc đang đi chơi. Bài báo của mấy chục năm về trước, phu nhân chủ tịch tập đoàn Họ Diệp bị hành hạ đến chết và mất máu quá nhiều....

Đọc đến đây...

- Aaaaaa...đauuu....

Nó hét lên rồi ngất đi. Quá khứ hé mở, mang theo bao nhiêu nỗi đau của quá khứ. Tất cả chỉ là một màu đen.

- khôngggg.....!!!! Bàaaa....

Tiếng hét thất thanh vang lên từ phòng bệnh của nó. Tất cả mọi người kinh hãi, bác sĩ và ba cô y tá chạy vào. Đôi mắt màu bạc mở ra... Đau đầu là cảm giác đầu tiên nó thấy. Hấn đang ngồi bên cạnh, xung quanh là bố mẹ, ông nó và vài người trong gia tộc.

- Bà nội?

- Nhi...xin lỗi con...__ ba nó nhẹ nhàng nói.

- mọi chuyện là sao??__ nó ngây ngốc hỏi.

- mẹ...

- để con nói với Nhi!__ hấn thấy ai cũng lưỡng lự nên quyết định “hứng chịu”.

- KỂ!!!__ nó gào lên, tay túm chặt áo hấn.

- ngày hôm ý do em khóc nhiều quá nên bọn côn đồ đã lao vào định đánh em...__ giọng hấn mang đầy bi thương__ và bà nội em đã lao vào can rồi bị bọn chúng đánh đập dã man...đến lúc ông Crisitan đến thì bà nội em đã chết hay nói đúng hơn là sống thực vật...còn em...ngồi một góc, mặt xanh mét, khi bọn họ đến thì em bị ngất đi và phải phẫu thuật để xoá đi kí ức. Do vậy nên chút thuốc hoá học đã biến đổi mắt em thành màu xám và đó là di chứng. Rồi từ đó em không nhớ được gì ngày hôm đó...__ hấn dừng lại.

- tiếp đi!_ nó núm lấy hần.

- ừ...ban này em xem tập tài liệu và cố nhớ về quá khứ nên ca phẫu thuật mắt tác dụng và trí nhớ của em được khôi phục. Nên em chỉ ngắt đi tạm thời.

- đi ra ngoài đi!!!

Nó thay đổi nhanh chóng và đẩy hần cùng mọi người ra ngoài. Không khí im lặng trở lại, nó bó gối ngồi ở cửa sổ. Đôi mắt màu xám nhìn ra ngoài cửa sổ, trống rỗng. Bây giờ nó không còn sức sống nữa, một con người bị động hoàn toàn.

Sáng hôm sau, cửa phòng bệnh mở ra, là Nhật Minh. Cậu ôm theo bó hoa hồng xanh_ loài hoa mà nó thích nhất. Kéo ghế ngồi xuống giường bệnh, nó ngồi bó gối đôi mắt trống rỗng.

- Bằng Nhi!_ Nhật Minh khẽ gọi_ em thật sự không quan tâm anh hả?

Nó vẫn bất động đôi mắt trống rỗng, biết là nó vẫn nghe nên anh nói tiếp :

- anh biết em ghét nhất là bị người khác lừa dối...nhưng họ cũng chỉ muốn tốt cho em mà thôi...Nhi...Nhi...

- Cút!

Nó lạnh giọng. Nhật Minh định nói thêm gì nhưng lại nuốt vào rồi đi thẳng. Uể oải áp mặt xuống đầu gối, nó nhìn ra ngoài cửa sổ buổi sáng. Một mỗi....

- Nhi Nhi...đồ ăn anh mua cho em bồi bổ này!

Hần mở cửa phòng bệnh đi vào, tay xách cả đồng thứ. Nhưng trên giường bệnh không có ai. Lo lắng, bất ổn. Hần sờ tay xuống đệm, rất lạnh vậy là đi được hai đến ba tiếng rồi. Đạp cửa ra hần chạy đi.

Tại một lâu đài Châu Âu.

- ông thật là súc sinh cũng không bằng_ nó cầm cái súng nhỏ đứng ở giữa sảnh nhà.

Thật ra nó nhờ thư kí riêng tìm hiểu về vụ án năm đó và được biết ông ta là con nuôi bà nội nó muốn vào gia tộc để cướp tài sản nhưng bị bà nội phát hiện và ông ta đã muốn thủ tiêu. Nghe xong điện thoại nó đi đến địa chỉ.

Và giờ ông ta ngồi chễm chệ, nó thì đứng giữa cầm súng chĩa vào ông ta.

- lão già khốn kiếp!

- đúng ta tham vọng!

- chết đi!!!

Một đôi chân đạp khẩu súng của nó văng xuống đất. Là Nhật Minh. Tại sao?

- anh...anh....tại sao?_ nó ngáp ngứ.

- anh là con trai ông ta!_ Nhật Minh nhìn nó đáp.

Vậy là Nhật Minh đá vào bụng nó nhưng nó đã kịp thời tránh né. Tung một cước vào bụng Minh.

- stop!

Nó kêu lên. Không muốn đấu nữa. Nó gục xuống. Ông ta mỉm cười đắc ý, cầm cây súng đã phòng bị sẵn, nhắm thẳng nó và bắn. Đoàngggg...nó mở to mắt nhìn dòng máu tươi chảy xuống. Nhật Minh đã đỡ đạn dùm nó.

Không một giọt nước mắt chảy ra, nó cầm khẩu súng ban này bị văng đi và bắn đúng đầu ông ta. Đoàngggg...

- Áaaaa....

Ông ta ngã xuống. Thấy ông ta chết, nó chạy đến chỗ Nhật Minh.

- anh phải cố lên!!

- Nhi....em có...y...êu anh ...không?
- đừng nói nữa...
- Nhi Nhi!!!

Bỗng cánh cửa biệt thự mở ra. Tiếng nói quen thuộc mang theo vẻ lo lắng vang lên.

Hết chap 61

61. Chap 62 : Kết Thúc

Thấy nó ôm Nhật Minh nằm ở giữa vũng máu. Hắn lo lắng tột độ. Theo sau là cảnh sát và cấp cứu. Họ đưa Nhật Minh đi, nó và hắn cũng lên theo.

Phòng cấp cứu...

Nó dựa vào vai hắn. Mắt nhìn vào khoảng không vô định. Tinggg....tiếng cửa phòng cấp cứu mở ra. Bác sĩ mặc cái áo xanh đi ra. Nhận thức được nó vỗ lấy bác sĩ hét trong hai hàng nước mắt :

- nói đi anh ấy sao rồi? Nói đi....hic hic...anh ấy làm sao???
- bình tĩnh thưa tiểu thư...cậu ấy đi rồi và cậu ấy muốn gặp cô lần cuối.

Cả cơ thể nó ngã xuống, nước mắt liên tục trào ra. Hắn đau đớn trong lòng vội đỡ nó đi vào.

Trong phòng bệnh, Nhật Minh nằm trên giường. Xung quanh là vô vàn dây dợ lằng nhằng. Nó nắm chặt tay Minh, gào khóc :

- anh đừng chết!! Em xin lỗi!! Tại sao anh lại đỡ đạn cho em?? Huhu
- Nhi Nhi anh yêu em....nên anh mới đỡ đạn dùm em...khụ khụ...
- Nhật Minh!!!!
- nói em yêu anh đi...anh muốn nghe...nghe xong anh chết cũng mãn nguyện.
- Em yêu Anh!!!! Huhu anh đừng chết!!!

Tiếng khóc ngày một to và tiếng thở của Nhật Minh ngày một chậm lại.

- anh mãi yêu em....khụ khụ dù là kiếp sau anh....vẫn yêu em....

Nói xong câu cuối cùng, bàn tay Nhật Minh buông thõng. Tim ngừng đập. Mắt Nhật Minh nhắm lại, miệng nở nụ cười ngọt ngào.

- BÁC SĨ!!!! Cứu anh...ấy..huhu

Nó gào khóc trong tuyệt vọng. Chuyện này đã từng xảy ra. Quá khứ lặp lại. Hắn ôm chặt nó trong lòng, mặc cho hai hàng nước mắt rơi ướt đầm áo.

Hai ngày sau...

Mộ Nhật Minh nằm trên đỉnh đồi. Xung quanh là biển hoa bồ công anh. Nhật Minh chết được hai ngày và được chôn hai ngày. Nó cũng dần dần chấp nhận sự thật. Hôm nay nó cùng hắn đi thăm Nhật Minh. Nó mặc cái áo lệch vai màu trắng hoạ tiết doodle kết hợp với váy đen xếp. Hắn mặc áo sơ mi và quần ngố xám. Cái vòng cổ hình đầu lâu.

Đặt bó hoa lên mộ. Nhìn tấm ảnh Nhật Minh cười hạnh phúc, nó đưa tay vuốt ve.

- anh ở đó có hạnh phúc không?_ nó khẽ hỏi.

Xào xạc xào xạc....tiếng hoa bồ công anh bay và chạm vào nhau.

- thật sự em nhớ anh!

Hắn ở bên cạnh chỉ im lặng nhưng sự ghen đã lên đến đỉnh điểm. Nó mở nắp cái bình màu đỏ mang theo, là hồng trà và hộp bánh capceck.

- tạm biệt anh, Minh! Tình cảm của anh em sẽ giữ mãi.__ nó đứng dậy.

Trong tiếng lá xào xạc, nó nghe thấy giọng của Nhật Minh:” lần này em phải thật sự hạnh phúc nhé! Anh yêu em!”. Mỉm cười rồi nhìn sang hắn đứng nhắm mắt.

- Heyyyy!

Nó ôm cổ hắn.

- chúng ta làm đám cưới đi!

Nó nhẹ nhàng nói rồi thơm vào má hắn.

- haaaa....?

Hắn tròn mắt nhìn nó, không phải nó bảo còn nhiều việc sao? Bây giờ lại....đúng là tính khí thất thường. Nhếch môi mỉa mai, hắn lấy trong túi quần ra cái hộp nhỏ màu nhung tím.

- em đồng ý làm vợ anh chứ?

Hắn quỳ xuống rồi chìa chiếc nhẫn ra.

- ngu gì không đồng ý.

Nó cười thật tươi rồi đưa tay ra, chiếc nhẫn đính kim cương nhỏ màu xanh lam vừa vặn cố định trên bàn tay trắng ngần của nó.

- hôn anh đi!

Hắn quay nó về phía mình, hai người nhìn nhau. Nó nhón chân khẽ lướt qua môi hắn.

- em yêu anh!__ nó hét lên.

- anh cũng yêu em!

Hắn nhắc bổng nó lên.

Hạnh phúc....

Ngày đám cưới.

Nó mặc váy cưới đuôi cá màu trắng, mái tóc được búi gọn gàng. Khuôn mặt đã xinh lại thêm một lớp hoá trang nhẹ nhàng. Nói chung nó vô cùng xinh đẹp quý phái. Bên cạnh là Vi và Cát Anh. Nó phải xin lỗi và năn nỉ dứt lưỡi về việc ra đi không báo nên mới mời được họ đến dự lễ cưới của mình. Tên nhóc tinh nghịch đang chạy nhảy ầm ĩ thỉnh thoảng lại cười khúc khích là nhóc Tôm__ con trai Vi và Nguyên. Ba tên kia đang ở ngoài chào hỏi khách. Hai người thừa kế của hai tập đoàn nổi tiếng kết hôn ai lại ngu gì không đi xem chứ. Vậy nên 678 tấm thiệp cưới phát đi mà phải hơn 900 người đến dự lễ cưới. Very vất vả.

Cha sứ đứng nghiêm túc, mỉm cười trên lễ đài. Hắn mặc bộ vest đuôi tôm đứng cạnh nhếch môi. Cánh cửa gỗ mở ra. Nó mặc bộ váy cô dâu đi vào, bên cạnh là người cha kính yêu.

Cha nó trao tay nó cho hắn rồi mỉm cười hiền hậu :” chúc hai con hạnh phúc!”. Một giọt nước mắt long lanh như viên trân châu rơi xuống, nó cảm động nhìn hắn.

- con đồng ý lấy Diệp Băng Nhi làm vợ chứ?__ cha sứ hỏi ngắn gọn (hic trước đó tên Dạ đi đe dọa rồi chứ gì? :p)

- con đồng ý__hắn nhìn nó đầy sủng ái.

- con đồng ý lấy Lâm Thánh Dạ làm chồng chứ?__ cha sứ quay sang nó đang thẹn thùng hỏi.

- con không thể....

Nó bỏ lửng câu nói. Điều này làm ọi người trong nhà thờ đều nhốn nháo cả lên. Ai cũng có dấu hỏi to đùng, hần thì đôi mắt tràn đầy bi thương nhìn nó.

- con không thể....không đồng ý!

Nó nói tiếp rồi mỉm cười ranh ma nhìn hần.

- các con hãy trao nhẫn cho nhau!

Hai chiếc nhẫn đính kim cương được đeo vào tay hai người. Đó là thứ chứng minh tình yêu của họ. Giống như ổ khoá và chìa khoá. Họ sẽ hạnh phúc mãi mãi. Họ thuộc về nhau mãi.

- chú rể có thể hôn cô dâu._ cha sứ lên tiếng.

Hần cúi xuống đặt lên môi nó nụ hôn ngọt ngào và cháy bỏng, nó vòng tay qua cổ hần đáp lại. Mãi lâu sau hần rời khỏi môi nó rồi búng nhẹ vào trán nó :

- ban này em dọa anh sợ suýt chết.

- tại EM YÊU ANH mà

~Một tình yêu cháy bỏng, trải qua bao lần sóng gió nhưng cuối cùng hai trái tim đã từng lạc nhịp đã thuộc về nhau. Họ có thể cùng nhau trải qua thử thách mà thứ tình cảm ấy vẫn đẹp đẽ, mãi mãi không biến mất. Đó là “yêu”.

Đã yêu thì sẽ có hận mà nếu không hận thì không phải yêu.

Ai đã từng có tình yêu đẹp như thế chưa? Hãy cố gắng nắm bắt vì cơ hội được hạnh phúc ỗi con người là không bao giờ là ít <3><3>

The End

Cuối cùng Ngô cũng hoàn thành xong truyện. Ngô định sẽ viết thêm Ngoại truyện nữa mong mọi người đón đọc.

Ngô Nướng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cau-la-thien-than-phai-khong>